DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 51
12 de març de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 28, primera reunió

Dossier

SUMARI

Commemoració
del Dia Europeu en Record de les Víctimes del Terrorisme p. 3

Manifestació
amb motiu de l'alliberament del periodista Marc Marginedas p. 3

Debat
general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 255-00006/10) p. 4

Interpel·lació
al Govern sobre el sector agroalimentari i el problema dels purins (tram. 300-00141/10) p. 75

Interpel·lació
al Govern sobre el desmembrament de l'Institut Català de la Salut (tram. 300-00142/10) p. 81

Interpel·lació
al Govern sobre les polítiques de salut i el futur del sistema sanitari públic (tram. 300-00144/10) p. 86

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 28.1

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i les lletrades Esther Andreu i Fornós i Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 255-00006/10). Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Grup Mixt. Substanciació.

3. Interpel·lació al Govern sobre el sector agroalimentari i el problema dels purins (tram. 300-00141/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

4. Interpel·lació al Govern sobre el desmembrament de l'Institut Català de la Salut (tram. 300-00142/10). Marta Ribas Frías, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut i el futur del sistema sanitari públic (tram. 300-00144/10). Alba Vergés i Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa al cèntim sanitari (tram. 300-00147/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

7. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00143/10). Grup Mixt. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre les condicions i els mitjans necessaris per al compliment de les funcions dels mossos d'esquadra i els bombers (tram. 300-00145/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre l'esborrany del decret de plantilles i de provisió de places de docents (tram. 300-00146/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 302-00128/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació (tram. 302-00133/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment de les tarifes del transport metropolità i el finançament del transport públic (tram. 302-00129/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'energia (tram. 302-00130/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00131/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les retallades en les polítiques de suport a la família (tram. 302-00132/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Procediment per a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 24/2013, del 26 de desembre, del sector elèctric (tram. 212-00009/10). G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (reg. 57447), G. P. de Convergència i Unió (reg. 57690) i G. P. Socialista i G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa (reg. 57791). Debat i votació de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem la sessió plenària.

Commemoració
del Dia Europeu en Record de les Víctimes del Terrorisme

Abans de començar aquesta sessió, vull destacar que ahir es va fer pública la Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya en commemoració del Dia Europeu en Record de les Víctimes del Terrorisme, una commemoració que enguany ha adquirit un sentit especial amb motiu del desè aniversari dels atemptats de l'11 de març de 2004 a Madrid.

Permetin-me que saludi el senyor José Vargas Rincón, president de l'Associació Catalana de Víctimes d'Organitzacions Terroristes, que avui ens acompanya, i que li agraeixo que estigui amb nosaltres.

Precisament en record i homenatge de les 191 persones mortes i les 2.062 persones ferides als atemptats de l'11-M i també de totes les víctimes del terrorisme, els demano que fem tot seguit un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Manifestació
amb motiu de l'alliberament del periodista Marc Marginedas

Si em permeten, també voldria expressar la satisfacció per l'alliberament, el passat 2 de març, de Marc Marginedas, periodista d'*El Periódico de Catalunya*, segrestat a Síria durant sis mesos. El director del diari, el senyor Enric Hernàndez, em va informar que està bé i que ara es recupera per reincorporar-se a la feina.

Amb aquestes paraules vull transmetre el sentiment unànime del Parlament, un sentiment que el Ple ja va deixar palès el passat 10 d'octubre amb la declaració institucional que condemnava el segrest d'en Marc i en demanava l'alliberament immediat.

Així mateix, vull mostrar la nostra solidaritat amb el periodista d'*El Mundo*, Javier Espinosa, i el fotògraf Ricard García Vilanova, que continuen segrestats a Síria i de qui desitgem l'alliberament immediat.

Amb relació al primer punt de l'orde del dia els informo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier. I, d'acord amb l'article 143 del Reglament, els recordo que se substanciaran demà, dijous, a les deu del matí.

Debat
general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats (tram. 255-00006/10)

D'acord amb la seqüència acordada el proppassat 4 de març, aquesta sessió plenària començarà amb la substanciació del segon punt de l'ordre del dia, relatiu al debat general sobre l'increment de la pobresa i les desigualtats.

D'acord amb l'article 134 del Reglament, aquest debat general es regirà segons allò que estableixen els articles 132 i 133 del Reglament, i la seqüència acordada per la presidència i la Junta de Portaveus.

Atès que el debat es fa a iniciativa parlamentària, començarem amb la intervenció dels representants dels grups proposants per tal d'exposar els motius de la seva sol·licitud per un temps màxim de deu minuts per cada grup parlamentari.

Em permetran, però, abans, saludar totes i tots els responsables de les entitats d'iniciativa social que avui estan aquí i que mostren i han mostrat durant tots els anys de la seva existència, i en fa molts, el seu interès i la seva voluntat perquè la gent més vulnerable pugui sortir endavant.

Moltes gràcies per la seva presència, moltes gràcies per ser avui aquí, i espero i desitjo que aquest Ple els pugui resultar del tot satisfactori.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Per què demana la paraula?

Dolors Camats i Luis

Per una qüestió d'ordre en...

La presidenta

Digui.

Dolors Camats i Luis

...en la presentació del Ple que vostè ha fet.

Precisament, recollint les seves paraules, les seves darreres paraules, els tres grups proposants del Ple, el Grup Mixt, el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, volíem cedir aquests trenta minuts de torn de paraula inicials a les entitats que avui estan presents perquè siguin elles les que iniciïn el debat parlamentari.

Hem fet aquesta proposta, en altres moments, a la Junta de Portaveus, per altres vies, i el que demanaríem ara és que en l'últim moment la Mesa o la Junta de Portaveus ho pogués decidir. I, hi insistim, cedim aquests trenta minuts perquè qui prengui la paraula siguin les entitats a què vostè feia referència.

La presidenta

Senyora Camats, i els tres proposants d'aquest debat, ho hem parlat en la Junta de Portaveus, vaig rebre dues cartes i vam considerar que no era el Ple del Parlament el lloc idoni. No parlo només del que diu el Reglament, perquè és cert que, en altres ocasions, per altres motius, se n'han assentat precedents, però aquest és un ple per als parlamentaris representants del poble de Catalunya i perquè puguin debatre amb total llibertat i compromís aquest debat.

Les entitats han estat i estan convidades sempre en aquest Parlament, sempre, però no crec que sigui avui i en aquest moment el seu moment per parlar-ne.

Tots ens coneixem, tots sabem el que volem, i es va decidir d'aquesta manera en la Junta de Portaveus. Per tant, continuem amb l'ordre del dia.

I donem la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, a la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

President, consellers, conselleres, diputats i diputades, presidenta, vull també començar agraint la presència de les entitats i el seu compromís en el dia a dia amb les persones a qui va adreçat aquest Ple extraordinari.

El meu grup parlamentari ha demanat aquest Ple per cinc motius, que en aquests deu minuts intentaré traslladar-los. Però vull començar amb una constatació. Saben què passa amb aquest Ple? Doncs que les persones que més els interessa que aquest debat polític funcioni, que tingui conseqüències, ni tan sols s'han assabentat que l'estem tenint, perquè no tenen veu i perquè no els arriba el debat polític. Això sí, les conseqüències de les decisions del Govern les pateixen cada dia.

El Grup Parlamentari Socialista hem demanat aquest Ple perquè volem fer coincidir la principal preocupació dels catalans amb el debat i l'acció política al Parlament i del Govern. Volem situar al centre de l'agenda política la vida quotidiana dels catalans i les catalanes, la que no s'escriu als llibres d'història, però que és la que verdaderament importa. Si abans de la crisi l'agenda social era important pels catalans, la seva durada, la seva severitat, la seva intensitat ha fet que aquesta preocupació, en els catalans, hagi augmentat un 200 per cent.

L'atur, la precarietat, són els principals problemes dels catalans i les catalanes. I aquí hi cal sumar la preocupació per l'educació, l'accés a l'habitatge, la sanitat, les polítiques socials; és a dir, l'ocupació i la xarxa de protecció social són el centre de les preocupacions dels catalans.

Cap dels presents aquí patim la situació que està patint un terç dels catalans, cap de nosaltres, amb dificultats d'arribar a final de mes, d'omplir la nevera, de tenir el bany calent quan han de banyar els seus fills, cap de nosaltres sabem què són aquestes estretors, però sí que és la nostra responsabilitat donar solucions a aquestes mancances, mancances que tenen avui, i per això avui sí que toca, ara ja toca parlar d'aquests temes.

Hem demanat aquest Ple, també, per la transcendència del que està passant, perquè l'augment de la pobresa i les desigualtats socials està frustrant el present però també el futur de generacions senceres al nostre país. La qüestió monetària només és l'origen de l'exclusió social. Una persona que té baixa ocupabilitat, que està privada de béns i serveis essencials, que queda al marge del sistema de prestacions, que ha perdut els vincles afectius amb el seu entorn més proper, no podrà integrar-se plenament a la societat. La degradació de la situació individual, la por, la desesperació, la depressió..., té moltes conseqüències, i unes conseqüències molt grans per a aquestes persones i per al conjunt de tots nosaltres, i cada dia que passem sense actuar..., ens costarà com a país redreçar aquesta situació.

Volem parlar de pobresa cronificada, però també dels nous pobres, de la família que amb set-cents euros i dos fills no poden arribar a final de mes, dels emprenedors catalans i treballadors endeutats pobres, i també dels aturats de llarga durada.

Parlem molt d'una generació de joves que han tingut educació, que han accedit a la universitat i que marxen a treballar fora, però parlem menys d'una generació d'infants que no estan tenint infància, que no s'estan alimentant adequadament i que pateixen perquè veuen patir els seus pares. Uns infants sense possibilitats d'accedir a un ascensor social que hem anat construint. Hi ha joves en la trentena que em diuen: «Almenys jo he pogut estudiar, he pogut fer una carrera, però el meu germà petit, doncs, ni podrà fer formació professional, amb les taxes, i ja ni ens imaginem d'anar a la universitat.» Això és el que està passant al nostre país.

Hem demanat, també, el Ple perquè hem de superar el debat de les dades i passar a l'acció. Des de fa tres anys, en aquest Parlament, estem portant dades, informacions, testimonis, estudis, anàlisis, tots rigorosos, tots contrastats i reals, que demostren quina és la situació del país. Són dades, senyors del Govern, que vostès les han menystingut, dades que han portat a qualificar aquells que les hem denunciat d'alarmistes, de demagogs i fins i tot de mentiders.

I ja n'estem cansats, de dades. Les compareixences que estan tenint lloc a la Comissió d'Infància –ahir va ser un exemple– superen totes les negacions i relativitzacions que estan fent el conseller de Salut, la consellera d'Ensenyament, el conseller de la Presidència, la consellera de Benestar; qualsevol testimoni.

Ahir, les infermeres ens il·lustraven el drama de la malnutrició infantil i ens deien que hi ha més alletament perquè no es poden comprar la llet artificial, però que hi ha mares ja que estan malnodrides i no poden donar el pit als seus bebès. Aquesta és la situació, aquesta és la Catalunya del 2014.

Per tant, superem les dades, demanem al Govern que processi, que analitzi, que no rebutgi, que no negui i que no esquivi més. Volem que aquest sigui un ple per a l'exigència de l'acció. No podem esperar més. Necessitem actuacions ja. Dilluns vam sentir un crit unànime de les entitats dient: «Prou números, volem actuacions de xoc i volem canvis d'orientació general.» Perquè les emergències, quan no s'aborden o no s'aborden correctament, es converteixen en la vergonya d'un país, amb un govern que no està a l'altura. I volem saber amb aquest Ple quin govern tenim, si tenim el govern negacionista, inconscient del risc i de les seves conseqüències; si tenim un govern incapaç de fer front per manca de lideratges i de propostes o, simplement, el que no té voluntat política de redreçar aquesta situació. Per això, senyors del Govern, els demanem lideratge per afrontar la situació que travessem, per construir aliances amb els altres agents implicats, per cercar solucions de consens amb la suma d'esforços i amb la implicació de tothom. Necessitem un govern que governi per a tots els ciutadans i totes les ciutadanes.

També demanem aquest Ple, perquè creiem que aquesta és la prioritat nacional, que és una prioritat política, un acord, però, especialment, una prioritat política és una partida pressupostària, i la seva austeritat vostès l'han centrat en dues polítiques, les que més desequilibren la cohesió social a curt i llarg termini: les polítiques socials i l'educació. El Govern ha focalitzat la seva falta de compromís en l'atenció de la urgència social. Mantenir les famílies a casa seva, comprar aliments, bolquers, medicaments, d'això són els ajuntaments, que estan fent l'esforç. Deu vegades més que els recursos que dedica el Govern de la Generalitat hi estan dedicant els ajuntaments, uns ajuntaments que també estan endeutats i que també tenen límit de dèficit. I la segona falta de compromís que mina de soca-rel l'ascensor social és l'àmbit educatiu: falta de compromís amb l'educació infantil, augment de ràtios indiscriminat, sense beques menjador, sense plans d'entorn, desmantellant l'escola inclusiva. Avui, a Catalunya, les beques, una de cada tres, les estan pagant els ajuntaments.

Però, sobretot, hem demanat aquest Ple per compromís i per responsabilitat, perquè les persones vulnerables mereixen no ser abandonades pel seu Govern, perquè les persones vulnerables no tenen més recursos que els que facilitem les administracions públiques i les entitats socials per arribar a ser autònomes, perquè ningú és lliure si no pot alimentar els seus fills correctament, si no pot arribar a final de mes o està esperant un desnonament. I quan en un país el Govern no governa i no dóna resposta ni prioritza les necessitats més importants, creiem que aquest Govern no està a l'altura. I, per tant, nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista, que sí que sabem què està passant i sí que

estem assumint el compromís i la responsabilitat que se'ns ha dipositat legítimament, demanem aquest Ple, per posar el tema al centre de l'agenda política, per denunciar la insensibilitat del Govern, però, sobretot, per aportar propostes d'acció coherents, per implementar ara mateix. Els ho demanem pel compromís amb les entitats socials, amb els sindicats de treballadors, amb les associacions, amb els professionals i, sobretot, amb les persones que pateixen.

President Mas, seva és la responsabilitat de seure a negociar, a pactar sobre pobresa energètica, sobre beques menjador, sobre un mínim ingrés de dignitat dels catalans i les catalanes i, sobretot, sobre una estratègia per atacar la pobresa infantil. Seus són els pressupostos que s'han aprovat en aquesta cambra, i en la seva mà està que aquest Ple resolgui un dels motius pels quals ha estat convocat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds – Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, moltes gràcies, presidenta. Mirin, crec que ho sabem, no?, la pobresa no és un debat de xifres. És realitat, i és gent que està patint. I jo crec que tots en som conscients, tots i totes: aquesta és la realitat. Fa quinze dies li vaig demanar al president que aquest debat el comencéssim de forma diferent, amb el protagonisme de les entitats, perquè era una manera diferent de fer-ho, perquè la situació també és diferent, és excepcional. I ho hauríem d'haver fet. Ell em va dir que escolta les entitats, i no es tracta d'escoltar, només, es tracta de visibilitzar, d'escoltar, de prendre nota i de fer-ne cas –de fer-ne cas. Es tractava d'aconseguir que a l'inici del debat el protagonisme el tingués qui està al peu del canó. Aquest Parlament s'ho podria haver permès, no passava res perquè ho féssim. Hauria estat un bon senyal. Vostès saben que en altres latituds hi ha qui nega el dret a decidir perquè no hi cap, a la Constitució, però resulta que en aquestes latituds hi ha qui nega la veu a les entitats perquè no cap al Reglament. Males maneres i males pràctiques. Poden dir que no amb el cap. Males maneres i males pràctiques.

Vostès saben que fa no tant temps en Joan Solà, d'acord amb l'article 178 del Reglament, va poder parlar en aquest Ple sobre immersió lingüística, i va treure els colors a aquells que criticaven la política lingüística d'aquest país. Potser és per això que ho han negat. Perquè avui, si les entitats haguessin parlat, haurien tret els colors a aquells que neguen les dades sobre pobresa i aquells que neguen la desigualtat. Aquest és el motiu pel qual els han negat la veu. Prefereixen un debat entre forces polítiques parlamentàries, perquè així al que els diem poden dir que no, que no amb el cap –que no amb el cap–, però, clar, si els ho diuen les entitats, si diuen que no amb el cap, té menys credibilitat. Aquest és el problema de fons.

Miri, només que haguessin estat una estoneta a l'Open Pobresa que vam organitzar dilluns, perquè no han pogut venir les entitats avui, haurien sentit opinions molt contundents, molt clares. Haurien escoltat l'Àngel Guiteras parlar d'una pobresa que és més intensa, perquè és més acusada, perquè és més dura, que és més duradora, d'una pobres que és més extensa, perquè arriba a més gent, i d'una pobresa que és més severa, i potser així ens hauríem estalviat declaracions com la del portaveu del Govern, el Francesc Homs, que deia que la pobresa no havia augmentat del 2006 al 2011, tergiversant les dades. Sí, senyor Homs, la pobresa és més intensa, més extensa i més severa.

Podrien haver sentit la Teresa Crespo, avançant-se als discursos que ja han fet i que probablement faran –esperem que no–, recordant-nos que són inacceptables aquells discursos, aquells relats que situen la pobresa com estructural, com si no hi tinguéssim més remei. En un país ric, en una societat dual però rica, la qüestió és l'ordre de prioritats. Rica, sí, rica. Potser així ens hauríem estalviat el portaveu de Convergència i Unió, en Jordi Turull, dient que cal acabar de parar la mà, que cal la cultura de l'esforç, i potser en Turull, després d'escoltar-la, parlaria de la necessitat d'un país igualitari, solidari, de redistribució d'esforços. Potser només si l'hagués escoltat.

Dilluns es parlà d'estafa. Ho va dir en Pepín de la Rosa, del Col·legi d'Educadors, i va dir que ens estem acostumant que hi hagi persones que no mengen un plat calent cada dia com si això fos normal. En Sixte Garganter, un dels portaveus de la ILP de la renda garantida de ciutadania, ens explicà que el Parlament té l'obligació de remoure les condicions de desigualtat que pateixen els ciutadans de Catalunya. I ens va dir que el problema és la desigualtat, perquè podríem encarar la pobresa només amb una quarta part dels diners dels que dediquem, precisament, al pagament d'interessos, plantejant propostes, i potser les haurien pogut escoltar. Ens va dir que la pobresa és la conseqüència de la desigualtat, i el que cal és encarar la desigualtat.

La Xarxa per la Sobirania Energètica, com també Aigua és Vida, ens recordà que avui la política d'arreu d'Europa és fer i és garantir els subministraments bàsics i tornar a municipalitzar o a fer públiques les polítiques d'aigua i d'energia. Exactament el contrari del que està passant en aquest país, que estem tendint a la privatització de l'aigua, d'acord amb els darrers pressupostos. Sí, sí, és així. Ho hem fet amb ATLL i ho hem fet a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, amb vots diferents, però ho hem fet en tots dos casos. Ens van explicar que, a la gent que viu al carrer, la seva vida s'escurça de mitjana vint anys. De fet, ens va explicar la portaveu de Trinijove com la desigualtat la pateixen als barris, i com barris a la vora del Besòs, com altres barris, tenen rendes de deu mil euros, mentre que hi ha altres barris, i vostès saben quins són aquests barris, que tenen rendes de trenta mil euros, i que això significa una esperança de vida d'anys de distància, d'anys de diferència.

Ens explicaren com pateixen els majors de quarantacinc anys, els aturats majors de quaranta-cinc anys, i

com no s'estan fent les polítiques actives per treure'ls d'on són. Ens van dir les centrals sindicals com avui, gràcies a la reforma laboral que alguns van votar, el que s'ha fet és repartir la pobresa, no la riquesa, i que avui hi ha 515.000 treballadors –treballadors!– en risc d'exclusió, en risc de pobresa, perquè la reforma laboral per al que ha servit és per abaixar salaris, i ens digueren que el que havia de fer aquest Parlament és allò que no volen fer vostès, anar a Madrid a dir que aquesta reforma laboral s'ha de tirar enrere. I potser els haurien escoltat i potser els haurien fet cas. Ens parlaren d'infància –ens parlaren d'infància–, oi tant, que sí, i en termes molt diferents de com s'expressa la consellera Munté normalment aquí. Perquè, per exemple, en Ruiz de Gauna, de la Pere Tarrés, ens explicà com el 40 per cent dels nens que atenen mengen al Banc d'Aliments, o com l'índex de malalties mentals s'està disparant. I ho va dir en els mateixos termes en què ho feia en Canet, del Casal d'Infants del Raval.

Ahir mateix, l'Associació d'Infermeria Familiar i Comunitària de Catalunya i la Societat Catalana d'Infermeria Pediàtrica confirmaven que la malnutrició ha crescut com mai i que hi ha dones que alleten i que per problemes de malnutrició no garanteixen, precisament, un bon alletament, o que quan acaben aquest període resulta que no poden accedir, perquè s'han reduït com mai les ajudes a les famílies, a la llet apropiada per als seus fills, i que això el que suposa és una hipoteca de per vida d'aquests nens, perquè aquestes polítiques han desaparegut. Sí. Només que haguessin anat ahir a la comissió ho haurien sentit.

Guiomar Todó, d'UNICEF Catalunya, parlava dels 435.000 infants que pateixen pobresa infantil, i que calia prioritzar la infància en l'agenda i en els pressupostos; que set de cada deu desnonaments són amb infants a càrrec. I ens denunciaren, tots plegats, una herència, i una herència que no la podrem pagar mai, que és l'herència d'una infància en situació de pobresa, d'una infància en situació de pobresa que, sí, resulta que l'allargues tota la vida, i que resulta que el que fa és societats del present i, sobretot, de futur, molt més infelices. En Pere Farriol, de FAPAES, ens explicà que hem de tendir a la igualtat i a l'equitat, i ens explicà que les beques menjador no arriben, que el compromís que les beques menjador arribin a tots aquells que ho necessiten, que hi hagi partides obertes, no ha estat possible. I segurament això contestaria els cops de cap que sempre fa la consellera Rigau quan li parlem de beques menjador, dient que no –dient que no–, que sí que arriben. Però resulta que des de la FAPAES el que ens diuen és que no, que el que diu la consellera Rigau, doncs, no és cert.

En Lluís Rabell, del moviment veïnal, ens reclamà que no ens parapetem en problemes tècnics i que encarem el debat dels pisos buits, i que ho fem d'una vegada. La Plataforma Nosaltres No Callem, representant de treballadors socials, que avui estan patint moltíssim, amb problemes d'estrès al treball, ens explicaren i ens convidaren a acompanyar els treballadors socials, que vegin com hi ha famílies que tenen problemes per donar menjar als nens o què passarà amb el seu subministrament, i ens reivindicaren un model social que no es fonamenti en l'assistencialisme. En José Antonio Monteagudo, de la mateixa plataforma, ens explicà com avui l'Administració competent, la Generalitat, no dóna respostes. O com, encara pitjor, en comptes de canviar la Llei de dependència, envia cartes, envia cartes als treballadors socials perquè el que facin sigui no tramitar les sol·licituds. No s'atreveixen a canviar la llei però sí que s'atreveixen a dir-los als treballadors socials que no atenguin les sol·licituds que els arriben de les persones dependents. Cartes i *e-mails*, senyora Munté. Podria haver-li-ho negat, avui, quan sortís en Monteagudo a parlar.

Ens va demanar que el que cal és començar a construir un nou model d'estat del benestar i no continuar destruint-lo; ens van demanar que tramitin la ILP de renda garantida sense desvirtuar-la; ens van dir que paguin els endarreriments; ens van parlar de la necessitat d'encarar la desigualtat; ens van plantejar la necessitat de redistribuir. Senyor Mas, consellers, conselleres, diputats, diputades, ens van demanar pacte, pacte contra la pobresa, però un pacte amb concreció, un pacte que no negui la realitat, un pacte que no digui que és un pamflet el que li diu la Fundació Bofill a la consellera Rigau o el que deia el Síndic aquest estiu, un pacte que no digui que vostès volen el pacte –ho han dit, no?– sense un euro més, perquè això no és estendre la mà, això és tancar la mà. Un pacte amb concreció i que situï la pobresa com una prioritat.

A mi m'hauria agradat que ho diguessin les entitats, francament, i només entenc que no les hagin volgut escoltar per una raó, perquè, segurament, si els ho haguessin dit les entitats, els haurien tret més els colors. Una pena, l'oportunitat perduda. I el que espero és que, en tot cas, ara, quan surtin a la tribuna, el que facin sigui esmenar-ho amb concreció, reorientació de les polítiques, lluita contra la desigualtat i, realment, aconseguim que la lluita contra la pobresa sigui una prioritat i sigui una prioritat a partir de la reducció profunda de la desigualtat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Bon dia a totes i a tots. En nom de la CUP - Alternativa d'Esquerres, saludar també, òbviament, totes les entitats, les que són a dins, les que són a fora, als barris, a les comarques; les 4.200 entitats que el passat octubre, el Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa, presentaven el seu programa de pobresa zero.

Però, en la presentació de per què hem signat conjuntament amb el Grup Socialista i amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, deu apunts.

El primer que cal és parlar de les coses, trencar la invisibilitat i passar de l'abstracció a la crua evidència. Ahir, el conseller Homs parlava de fer un debat serè i amb els peus a terra. Posarem els peus a terra, per des-

comptat, i intentar fer una radiografia i una cartografia del que són avui la pobresa, les desigualtats, l'exclusió i la injustícia social a casa nostra, quina n'és la incidència i quins són també els rostres de la desigualtat, des de la nostra prèvia fonamental, que és que la pobresa no és res més que la violència estructural del sistema. Això no ho diu la CUP; ho deia Paulo Freire fa molts anys, a l'Amèrica Llatina, però sí que és el moment de parlar d'allò que no se'n parla ni als mitjans de comunicació ni, molt sovint, als espais de poder.

De què parlem quan parlem de rostres de desigualtat, de pobresa o d'injustícia social? Parlem de dones, de dones en llars monoparentals, parlem de dones vídues, parlem de joves, parlem de joves a l'exili exterior, però també de joves a l'exili interior, als nostres barris; parlem dels «altres catalans» del 2014; parlem de la nova pobresa assalariada, això que ha popularitzat Frau Merkel a Alemanya, i parlem d'una societat profundament injusta i desigual, on –i aquest és el segon apunt que volíem compartir en aquest inici del Ple monogràfic sobre pobresa–, lluny d'eradicar-se, de disminuir i de minvar les desigualtats, estem en un escenari d'aprofundiment i de caiguda lliure, com s'ha dit.

I també un apunt o un parèntesi per reforçar el que deia abans la portaveu d'Iniciativa, la Dolors Camats. Nosaltres també volíem que hi fossin les entitats, sobretot perquè se les escolti, perquè, si ens hem de posar d'acord, la primera és una diagnosi comuna i si no hi ha una diagnosi comuna és més complicat posar-se d'acord, i són les que tenen més sensors, les que tenen més ulls, més oïdes, davant la sordesa, a vegades, i la ceguera del poder, per explicar-nos què passa avui a casa nostra.

La realitat és que, com s'ha dit, la pobresa és més intensa, és més extensa i és més severa, que els rics són més rics i els pobres més pobres. Les últimes dades de l'índex de Gini, de la crisi cap a aquí, així ho palesen: els més rics són més rics, els percentils dels més rics acumulen més, i la pobresa severa, doncs, és la que més ha augmentat. Una taxa d'exclusió i d'exposició a l'exclusió social del 34,30 per cent i una taxa de pobresa del 29 per cent.

Sí que és veritat –tercera reflexió– que la pobresa és conseqüència directa de la política i, sobretot, de les polítiques socials i econòmiques. En trenta anys, hem fet un triple salt mortal: del consens social, del constitucionalisme de postguerra, hem passat al consens de Washington al final de la dècada dels setanta, i avui estem en les polítiques criminals d'austeritat. Mateu, 13,12, l'hem citat moltes vegades en aquesta cambra, malgrat que siguem ateus declarats: «A qui més té, més se li donarà, i a qui tingui poc se li prendrà tot.» Això és el que està passant avui a la Unió Europea i també al castigadíssim sud d'Europa; no a tot el món –no a tot el món–, perquè després em referiré a unes declaracions del conseller Puig d'aquest matí sobre les tendències del món.

Per tant, hora també d'assenyalar responsabilitats, i del rei nu, que moltes vegades jo penso que la crítica més dura –avui parlarem de pobresa, en un context òbviament difícil, econòmicament i financerament i socialment difícil–, la crítica fonamental, a uns i a uns altres, a totes les formacions que han passat per govern els darrers trenta-sis anys de democràcia, és que la pobresa a casa nostra ha sigut estructural des del final de la dictadura franquista. I, quan hi havia vaques grasses, tampoc va haver-hi polítiques de transformació social que anessin a eradicar l'origen de la pobresa, que no és res més que una profunda desigualtat social en tots els àmbits de la vida pública i privada. Si agafem, si agaféssim una gràfica de com ha evolucionat aquesta pobresa estructural els darrers trenta-quatre anys, veuríem per què no ha minvat.

És veritat, també..., i és la voluntat d'aquest grup també agafar el que diuen les entitats –per descomptat, són les autèntiques protagonistes–, aquests set punts que signaven 4.200 entitats el passat octubre, que són blanc sobre negre; la ILP sobre renda de garantia de ciutadania, o qualsevol altra format de renda vital.

I l'altra..., permeti'ns una reflexió –quarta reflexió–, que és els danys col·laterals, que és una metàfora. Si durant molts anys hem hagut d'escoltar que estàvem en la societat dual o trial, dels tres terços, pensin que un pont s'aguanta per la fortalesa dels tres pilars. El tram més feble és el que decideix el futur del pont, és a dir, és el que decidirà el nostre futur col·lectiu. L'altre, mal que ens pesi..., pensem que hi ha hagut un mal començament, eh? El conseller de la Presidència va dir «un debat serè, documentat i amb ambició». Per això volíem que s'escoltessin les entitats. Tant de bo sigui així, tocant de peus a terra, amb els somnis sempre agosarats, però que no convertim el debat de les dificultats del 30 per cent de la nostra societat en el debat sobre les dificultats de la política econòmica del Govern. No ho fem i no ho utilitzem com a excusa.

L'altre, també, com s'ha assenyalat, maldar per les declaracions que advocaven pel final de la cultura del subsidi... Caldria dir de quin subsidi: a les elèctriques, a les nuclears, a rescatar bancs, perquè suposo que això també és cultura del subsidi, eh?, i parar la mà, amb recursos socials, que són nostres, per rescatar bancs. És el que passa i és el dilema del nostre temps: quan es rescaten bancs, s'enfonsa la gent. I el dilema fonamental avui de qualsevol govern del sud d'Europa és si tria que la prioritat és la gent o que la prioritat són els mercats.

I, finalment, el conseller Puig, aquest matí, si no el cito malament d'oïdes, ha dit que la temporalitat és una tendència del món global. Bé. També són *trending topic* els suïcidis o les famílies desesperades, i també és *trending topic*, malgrat que ens pesi, la guerra. Vull dir que aquest discurs de resignació, d'impotència, d'incapacitat no pot ser, és magnificar la reculada de la política i la seva submissió als mercats financers.

Sis, i per a canvis de futur. L'altre dia, la Teresa Crespo deia: «Noves situacions, noves respostes.» I calen noves respostes. La caritat és una deriva, és una deriva classista. I nosaltres no volem parlar de caritat, volem parlar de solidaritat. Les polítiques contra la pobresa no poden ser ni una marató ni un número de la Grossa al Nadal.

Si ens posem així, també cal parlar d'una societat amb recursos escassos, però també cap a on els deriva. Aquest país, ho hem dit, ha pagat en els darrers sis anys 9.701 milions d'euros només en interessos del deute –només en interessos del deute–, molt més del que s'ha retallat des d'aleshores fins avui. Aquest és el frau i aquesta és la trampa.

I, si ens posem així, finalment, si no hi ha conclusions, haurem de demanar un altre ple monogràfic, que sigui un ple sobre extrema riquesa, especulació financera i polítiques econòmiques, perquè, al final, si és un debat de recursos, haurem de dir qui s'està emportant els nostres recursos, que hem pagat tots.

Sobre les propostes, nosaltres, com sempre, parlarem de a curt, a mitjà i a llarg termini. A curt, mesures que no costen un duro, començant per la descriminalització de la pobresa i per la mirada atàvica classista contra la pobresa, que tots els que són alcaldes aquí deroguin les seves classistes ordenances del civisme. I, òbviament, atendre l'emergència social.

A mitjà, noves respostes, amb la implicació de tots. I «tots» és tots: institucions, governs, societat també. Nosaltres apel·lem a les xarxes de suport mutu i de solidaritat, i a enfortir el potencial col·lectiu.

I, òbviament, a llarg termini, disputar l'ofensiva neoliberal, en un context on tots els indicadors europeus i internacionals, també catalans, no deixen de dir una veritat nòmada, que el capitalisme senil avui és una fàbrica de pobresa, de violència i de desigualtat.

Quaranta-vuit hores per capgirar aquesta tendència, per demostrar que la política està encara avui per sobre de mercats o que ha sucumbit als designis de la troica.

Qui tria les prioritats? Les hauran de triar vostès, el Govern de la Generalitat, i nosaltres esperem que el debat serà útil, real, si és tangible socialment, tangible políticament i materialitzable econòmicament.

Un minut, per a tres cites. Ja que darrerament es parla molt de Nelson Mandela, condemnat per terrorisme, per cert: «Una nació no s'ha de jutjar per com tracta els ciutadans en millor posició, sinó per com tracta els que tenen poc o gens.»

Nelson Mandela, de nou –*amandla!*–: «Sobreposar-se a la pobresa no és una tasca caritativa, sinó un acte de justícia. Com l'esclavatge o l'apartheid, la pobresa no és natural, sinó que es deriva de l'acció de les persones i, en conseqüència, superar-la i eradicar-la només és possible a través d'accions polítiques.»

I, finalment, retornant, com hem començat, a Paulo Freire: «La pobresa és la violència del sistema; dir que els homes i les dones són persones lliures i no fer res per assolir que així sigui és una autèntica farsa.»

Gràcies.

La presidenta

Tot seguit, un cop finalitzades aquestes primeres intervencions, té la paraula el molt honorable senyor Artur Mas, president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Senyora presidenta del Parlament, senyora vicepresidenta del Govern, conselleres, consellers, senyores diputades i senyors diputats, senyores i senyors que seguiu el transcurs d'aquest debat sobre increment de la pobresa i les desigualtats, he de dir que el Govern concedeix la màxima importància a la problemàtica que es tractarà en el curs d'aquest debat i la prova que s'hi dóna la màxima importància és que intervindran molts consellers i conselleres per poder fer una cosa que suposo que tothom, doncs, d'una forma o d'una altra, també espera, i que suposo que també contribuirà al bon transcurs del debat, que és que el Govern pugui donar informació sobre tot el que s'està fent, perquè, com que s'està fent molt..., segurament no tot el que cal, és evident, no?, després n'explicaré alguns motius, però com que s'està fent molt i s'està fent fa molt no només d'ara, sinó des de fa temps, val la pena que això també es conegui.

Per tant, és una oportunitat per escoltar a tothom, com es deia abans, i també per escoltar el Govern, que intentarà donar una informació objectiva, una informació transparent i, a més a més, doncs, fer notar també alguna de les reflexions que en aquest moment ens semblen més significatives o més transcendents.

Val a dir que hi donem màxima importància a la problemàtica i a aquest debat, però hi donem la màxima importància els 365 dies de l'any. Quan es tracta de lluitar contra la pobresa o contra les desigualtats, no cal centrar-ho només en un o dos dies de debat; s'ha de tenir present 365 dies l'any. I aquesta és la importància que hi concedeix el Govern: tots els dies de tot l'any i de tots els anys, sense baixar en cap moment la guàrdia.

Insisteixo que diferents conselleres i consellers explicaran més l'acció, diguem-ne, de cada un dels departaments, dels programes, que val la pena que es coneguin. És evident que les entitats els coneixen molt bé, aquests programes, perquè col·laborem també en el dia a dia, però és probable que la població, en el seu conjunt, doncs, tingui un cert desconeixement sobre coses que es fan i sobre coses que tenen un impacte positiu precisament en aquelles persones que en aquest moment es consideren més febles dintre de la nostra societat. Intervindran la consellera de Benestar Social i Família, el conseller d'Empresa i Ocupació, el conseller de Justícia, el conseller de Territori i Sostenibilitat, el conseller de Salut i la consellera d'Ensenyament.

També queda clar que hi ha altres departaments que hi estan implicats, però ens ha semblat que, amb la intervenció de sis membres del Govern, a part del mateix president, doncs, era suficient per poder donar aquesta informació que abans els encetava i que, de fet, doncs, ha d'anar acompanyada d'algunes reflexions, que també aprofito per introduir en aquesta primera intervenció.

Què se'n pot esperar d'un debat així o què n'esperem nosaltres com a govern? Primer, informació objectiva. És evident que, s'ha dit abans, i hi estic plenament d'acord, les dades són molt fredes, perquè només són

estadístiques, i la realitat a la qual ens enfrontem és molt calenta, perquè estem parlant de persones amb noms i cognoms, i persones vulnerables. Per això, la informació ha de ser molt objectiva i no hauria de ser gaire objecte de controvèrsia, perquè al final tots coneixem –tots coneixem– el que està passant, tots tenim un sentit concret de la realitat.

Què se'n pot esperar més, d'aquest debat? Que sigui un debat exigent, s'ha dit abans; hi estem plenament d'acord, que sigui un debat exigent. Hi afegeixo que caldria, crec jo, que fos un debat serè, exigent i serè, perquè és evident que la pobresa interpel·la i implica tota la població, és evident, però també és més evident encara que les persones més directament afectades a les quals ens adrecem són les persones en condicions més febles i més vulnerables, les que ho passen pitjor. I aquestes persones, que són fonamentalment a les que ens adrecem, el que demanen són solucions. I això requereix un debat serè on l'excés –deixeu-m'ho dir així, ja d'entrada– de gesticulació partidista es podria arribar a girar en contra de tots, precisament perquè ens jutjaran severament els que estan en condicions de vida més severes. I fóra molt bo que d'aquest debat monogràfic en surti no només un to com el que intento introduir, sinó que també en sortissin unes solucions el més pactades possibles, el més consensuades possibles, que ens portin a millorar el que és l'atenció a la pobresa i la lluita contra les desigualtats.

I aquest és el tercer àmbit que jo crec que se'n pot esperar d'un debat com aquest, que hi hagi propostes que millorin l'acció del Govern. Això sol jo ja és tota una declaració d'intencions. Vol dir que el Govern està no només disposat a escoltar, sinó també disposat a aprendre d'allò que se li suggereixi que es pot fer millor, això han de ser les propostes, no? Què hi afegeixo? Un mínim sentit de la realitat a això, si les propostes ens porten al fet que no es puguin dur a la pràctica perquè no tenim els instruments per fer-ho, encara que ens agradaria tenir-los, si això fos així, doncs, escolteu, podem entrar en un debat de gran controvèrsia, però al final les persones a les quals ens adrecem el que ens demanen és que més que moltes, moltes, moltes o totes les solucions, les que es pactin siguin realitzables. Perquè per a elles, per a aquestes persones, que es puguin arribar a realitzar aquestes solucions és fonamental. Per tant, insisteixo en aquest punt, que les millores que puguem introduir serveixin per millorar el dia a dia d'aquestes persones a les quals, fonamentalment, ens adrecem.

Quina és, doncs, la situació? La situació és tremendament colpidora; no amagarem el cap sota l'ala, ni mirarem cap a un altre costat respecte al que és la situació del nostre país en aquest àmbit de la pobresa i de les desigualtats. Ho dic així de clar, és tremendament colpidora, greu per a moltes persones i molt greu per a algunes altres, i això ho sabem tots, i algunes dades molt concretes, poquíssimes, ho posen molt de manifest. Que en aquest país en aquest moment hi hagi un 20 per cent, d'acord amb l'Institut d'Estadística de Catalunya, de persones en risc de pobresa és molt alt. I segons la taxa Arope, la taxa homogeneïtzada a nivell europeu, està per sobre del 20. Que dues de cada tres persones aturades en el nostre país portin més d'un any sense trobar feina és molt greu. Que la taxa d'atur al país estigui per sobre del 20 per cent, encara que ara estigui finalment disminuint, també és greu. Que les persones joves entre setze i vint-i-quatre anys tinguin taxes d'atur superiors al 45 per cent, encara que també estigui disminuint en aquest moment, segueix sent molt greu. I com a conseqüència de tot això, que hi hagi més de 300.000 persones ateses als bancs dels aliments de Catalunya en aquest moment és molt dur, perquè reflecteix una determinada realitat. I, evidentment, la conseqüència de moltes d'aquestes coses són desnonaments, s'ha dit abans, per tant, la pèrdua de l'habitatge, i no cal dir també la pobresa entesa com gran dificultat per arribar a final de mes, per exemple, com es diu darrerament, la pobresa energètica.

Ja veuen que no amago res, la realitat és aquesta, és tremendament interpel·ladora i tremendament colpidora. Ara bé, crec que hem de tenir l'honestedat política i intel·lectual de reconèixer que aquesta no és una situació del tot nova. I m'acullo a les paraules del senyor David Fernàndez, ho ha dit ell; jo penso exactament igual en aquest sentit. Aquesta és una situació tremendament colpidora, pitjor que la que teníem fa uns anys enrere, però no és nova, i si volem enfrontar-nos a l'arrel del problema, hem d'entendre quina és l'arrel del problema. Dic això perquè, en els anys de plena expansió econòmica, la taxa de risc de pobresa a Catalunya era del 19 per cent segons l'Institut d'Estadística de Catalunya. Parlo de l'any 2006 i de l'any 2007; hi havia creixements econòmics en aquest país de més del 3 i mig per cent, molt superiors als actuals; era un moment en què l'atur estava entre el 6 i el 7 per cent, tres vegades per sota, com a mínim, de l'actual; era un moment en què hi havia moltes persones que venien d'altres països de fora de la Unió Europea bàsicament a treballar aquí perquè hi havia feina. D'això en som tots conscients perquè tots ens hi hem hagut de, poc o molt, enfrontar, a aquestes situacions, en part, noves. I en aquelles condicions –plena expansió, poc atur i molta feina–, en aquelles condicions a Catalunya hi havia un 19 per cent de taxa de risc de pobresa.

Ara la situació és escandalosa, en plena recessió, però, si ara és escandalosa i tenim un 20 per cent de taxa de risc de pobresa, aleshores aquells anys 2006 i 2007, en plena expansió econòmica, amb un 19 per cent de taxa de risc de pobresa, la situació era superescandalosa, no només escandalosa, sinó superescandalosa.

On em porta això? A pensar que el debat que tindrem aquests dies no ha de ser només un debat –no només un debat– sobre l'increment de la pobresa, ha de ser un debat sobre la base estructural de la pobresa, s'ha dit abans també per part del senyor David Fernàndez. I en aquesta base estructural de la pobresa que ens afecta en els moments durs com els actuals, però també en els moments més lleugers com hi havia fa uns anys enrere, en aquesta base estructural crec que valdria la pena fer reflexions en la línia següent. Primer, com es distribueixen a les nostres societats avançades els recursos que es generen. Segon, es pot avançar decididament en la disminució de les desigualtats convivint amb nivells de frau fiscal que són el doble en mitja-

na dels de la Unió Europea i superiors al 20 per cent? També caldria fer aquesta reflexió. Segurament també caldria fer la reflexió de quin tipus de feina s'ha creat en aquest país durant molts anys, o quin tipus de feines, i per què en aquest país, malgrat que tenim un sistema educatiu que funciona, tenim uns índexs d'abandonament prematur escolar tan alts, que, afortunadament, ara estan baixant, però encara que baixin segueixen sent molt alts. I per que això ens ha portat a uns nivells educatius i formatius molt inferiors en mitjana al que està passant a països de la Unió Europea, que en aquest moment tenen situacions socials millors que no pas la nostra.

I, si m'ho permeten, també potser s'hauria de fer una reflexió sobre el que és la pobresa estructural, sobre com es gasten els recursos públics en les èpoques d'expansió dels pressupostos públics. Jo encara recordo ara què va significar allò que se'n va dir «el plan Zapatero» de l'any –si no ho recordo malament– 2009. Milers de milions d'euros invertits en el Plan E, que servien fonamentalment per fer obres menors a molts municipis del conjunt d'Espanya. I en aquesta reflexió que feia no caldria, per exemple, que en els moments grans d'expansió dels pressupostos públics es reservessin diners per atendre les prioritats socials per quan els problemes acaben sent molt més greus? És clar, aquesta reflexió veig que a alguns potser els incomoda una mica, però aquesta reflexió també s'ha de fer –aquesta reflexió també s'ha de fer. Podríem arribar a la conclusió que, durant anys d'expansió de pressupostos públics, es van gastar molts més diners en les pedres, i en els equipaments, i en les infraestructures, que no pas en l'atenció a les persones, tenint un grau de pobresa en el nostre país estructural, hi insisteixo, important.

La segona part de la intervenció la podria destinar a què s'està fent per fer front a aquesta situació que estem descrivint. A banda que els membres del Govern que abans he citat explicaran amb més detall les polítiques dels seus departaments, els programes concrets, jo voldria situar el que s'està fent en el que són les grans línies que corresponen al Govern de Catalunya. La primera, la més important, la que alguns no admeten però que és com és, donar màxima prioritat a les polítiques socials. Això és el que està fent el Govern, donar màxima prioritat a les polítiques socials. I això, quan un govern ho fa, es demostra en funció de quin pes tenen les polítiques socials en el pressupost que promou aquell govern, és la millor manera de mesurar-ho. I l'any 2014, igual que el 2013 però ara encara una mica més, el pes de les polítiques socials en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya pugen dintre d'uns pressupostos que globalment baixen i que no decidim nosaltres, si baixen o no, que ens decideixen, com després explicaré.

Però quan mires el que tens, del que disposes, i mires quin és el pes de les polítiques socials en aquest pressupost de què disposes, en aquest moment, hi insisteixo, el pes és més alt que mai, concretament un 71,1 per cent. Perquè tinguin idea de la comparació, fa tres, quatre anys enrere, aquest 71,1 era un 67,8; per tant, hi ha hagut un increment significatiu del pes de les polítiques socials en el pressupost de la Generalitat. I a més a més, no només s'ha mantingut, sinó que en alguns casos s'han incrementat programes concrets que van directament al cor de la lluita contra la pobresa. Per exemple, el PIRMI, que s'ha incrementat, mai hi havia hagut tants diners per al PIRMI com ara en valor absolut; les polítiques d'habitatge, que després el conseller Santi Vila en parlarà; les beques, incloses les beques menjador; i els programes específics de lluita contra la pobresa. En tot això, i és comprovable, només cal observar i comparar pressupostos, en tot això o hi ha més diners en valor absolut o, allà on no hi ha més diners perquè tot plegat s'ha reduït, hi ha més pes de les polítiques socials que en qualsevol altre moment. I això crec que val la pena retenir-ho.

I en quin context passa això? Perquè aquest també s'ha d'entendre, el context; si no volem veure el context, ens farem trampes al solitari. I el context quin és? Molt gràficament dit i molt ràpidament sintetitzat: tenim un 20 per cent menys de recursos, que no decidim nosaltres, tenim un 20 per cent menys de recursos i paguem, senyor Fernàndez, el doble d'interessos financers que fa tres anys. Aquest és el context: 20 per cent de recursos menys, ho decideixen a Madrid i vostès ho saben perfectament. I el doble d'interessos financers és conseqüència dels deutes acumulats. Vint per cent menys de recursos decidit a Madrid, imposat per part del Govern espanyol, que és l'objectiu de dèficit que ens marquen i ens l'imposen i ens controlen la tresoreria, com vostès saben molt bé, per tant, ni tan sols podem pagar l'excés de dèficit que es pugui produir, primer; i segon, el doble d'interessos financers fruit de les polítiques d'endeutament que tenen el seu cost amb el pas del temps. També això suposo que hauria de ser una reflexió de cara al futur.

Retinguin una sola xifra que crec que té el seu valor. Retinguin una xifra. Si aquest any 2014 qui imposa el que podem gastar, que és el Govern espanyol a través de l'objectiu de dèficit, hagués estat just en aquesta decisió, si hagués estat just, a Catalunya aquest any 14 li correspondrien 2.000 milions d'euros més dels que té. Què es podria fer en aquest debat sabent que podríem arribar a disposar de 2.000 milions d'euros més només si hi hagués hagut una decisió justa del Govern espanyol respecte a Catalunya i respecte a tota la resta de les comunitats autònomes de l'Estat espanyol? No ho vull singularitzar només amb Catalunya. I aquesta decisió no la prenem nosaltres, i el procés en el qual està el país és perquè algun dia aquestes decisions es prenguin en aquest Parlament i no en un parlament que està a sis-cents quilòmetres de distància. Aquest és l'objectiu, evidentment que sí, perquè, efectivament, aquestes decisions pesen i pesen molt, i formen part del context. No ens agrada, aquest context, a cap de nosaltres, evidentment que no, no ens agrada gens, però en aquest context hem de treballar i en aquest context hem de fer la feina.

Com estem prioritzant les polítiques socials? Què vol dir «prioritzar polítiques socials», des del punt de vista de les grans decisions del Govern? Vol dir posar-hi el màxim de recursos possibles i el màxim d'atenció possible. Com ho hem fet, això? Jo agraeixo l'oportu-

nitat d'explicar-ho, perquè hem pres un munt de decisions precisament per prioritzar la política social. Per exemple –i cap d'elles, decisions fàcils–, la primera: dràstica reducció de la despesa de funcionament de la Generalitat de Catalunya; reduccions del 60, 70, 80 per cent de partides de publicitats, protocols, funcionaments administratius, alts càrrecs, etcètera. No són reduccions menors. És el primer que es va començar a fer. Amb quin objectiu? Més diners per a les polítiques socials i menys per a aquestes altres coses.

Què més hem fet, com a grans decisions? Hem aturat totes les noves inversions en infraestructures. La Generalitat de Catalunya no licita re, pràcticament no licita re, i continua –només continua– algunes de les obres que ja estaven en marxa, però no totes; una altra gran decisió.

Una altra, que és criticada: rendibilitzar el patrimoni públic, que a vegades vol dir vendre edificis i a vegades vol dir donar concessions o atorgar concessions, i obtenir-ne recursos, i aquests recursos es posen a les polítiques socials, perquè, si no, n'hi haurien menys, per a les polítiques socials.

Què més hem fet? Una cosa molt dolorosa, que és reduir les condicions salarials dels empleats públics, encara que sigui de manera temporal, òbviament. També s'ha fet això, perquè això ho han patit els servidors públics, però no ha anat directament en detriment del servei que rebia la gent –fos el servei d'ensenyament, fos el servei sanitari, fossin els serveis socials. Ho hem patit determinada gent, ho hem patit tots els servidors públics, especialment la gent que té retribucions més baixes, és així, però això ha aconseguit que aquesta repercussió no anés directament a la qualitat del servei.

I què més hem fet? Hem incrementat tots els impostos que teníem a la nostra disposició, que no són molts, i que no tenen un gran recorregut de recaptació fiscal, però els hem incrementat tots, i a més a més n'hem creat de nous i hem sigut, a dintre de l'Estat espanyol, els que més n'hem creat. I tot això, junt, totes aquestes decisions, tot això, per posar diners a les polítiques socials. Si no haguéssim pres totes aquestes decisions, el percentatge de polítiques socials sobre el pressupost de la Generalitat no seria el que és. I jo agraeixo a la majoria parlamentària que ens hagi fet possible, doncs, actuar d'aquesta manera, en condicions duríssimes, perquè el context és duríssim, també, des del punt de vista de les capacitats de funcionament de la mateixa Administració.

Val a dir que tot això, que era escrit, o no es feia o es feia amb menys intensitat. I, per tant, es podrà dir que es critiquen decisions del Govern –moltes d'aquestes que us he comentat s'han criticat, com a decisions–, però s'han pres decisions. I ara vull subratllar, ara que en tenim l'oportunitat, que aquestes decisions s'han pres per reforçar les polítiques socials d'aquest país, que és el que ens aplega avui en aquest debat.

Què més hem fet, com a grans decisions? Una que és molt empipadora, i molt injusta, que és suplir l'Estat central en aquelles coses que feia i ha deixat de fer. Per exemple, hem hagut de suplir l'Estat central en l'aplicació de la Llei de la dependència. És literalment escandalós i profundament injust que una llei en la qual..., una llei promoguda a Madrid, per les Corts espanyoles, pel Govern de torn, que deia que s'havia de finançar un euro per part de l'Estat central, un euro per part de l'autonomia que apliqués la Llei de la dependència..., que en aquest moment estiguem gairebé a noranta cèntims l'autonomia, deu cèntims el que va promoure la llei i el que la va aprovar sense posar-hi els recursos. I aquesta és la situació real: hem de suplir l'Estat, sense tenir-ne els diners; controlats en el dèficit i controlats en l'aixeta de la tresoreria, hem de suplir l'Estat en l'aplicació de la Llei de la dependència.

En què més hem suplert l'Estat? Incrementant les aportacions, totes les administracions catalanes –metropolitanes, locals i la mateixa Generalitat–, en el que és la subvenció del transport metropolità, perquè l'única Administració que hi ha abaixat la seva aportació és la central. I per no encarir més els preus del transport públic, totes les altres administracions –en plural– catalanes, hi hem hagut d'apujar les nostres aportacions, en un context on tenim un 20 per cent menys de recursos.

No hem posat els diners a un altre lloc, els estem posant a la dependència; a subvencionar el transport públic metropolità; als centres especials de treball –als centres especials de treball–, és a dir, a les persones discapacitades; a les polítiques d'habitatge, com després s'explicarà, i a la cobertura sanitària per a tothom en un moment en què l'Estat va legislar de tal manera que hi havia determinada gent de la població catalana..., persones que no tenien, doncs, els papers, diguem-ho així, totes elles quedaven fora de la cobertura sanitària universal. I aquest Govern, amb màxima sensibilitat social, va dir: «No, aquí no queda fora ningú de la cobertura sanitària; aquí hi és tothom.» A Catalunya hi és tothom; fora de Catalunya no ho sé, però a Catalunya hi és tothom. I això ho estem fent amb un 20 per cent menys de recursos. Estem suplint l'Estat en un moment d'enorme debilitat financera de la mateixa Generalitat de Catalunya, que ens representa a tots; no és només el Govern, sinó que som tots plegats.

Què més estem fent? Intentant reactivar l'economia. No hi esmerçaré més temps perquè no és un debat, avui, sobre creixement econòmic ni creació d'ocupació estrictament. Per tant, només ho esmento. Intentant reactivar l'economia, millorant els fonaments comencem a tenir algunes tendències que poden ajudar a reduir les desigualtats i la pobresa en els propers anys: si hi ha menys atur, hi haurà menys pobresa, almenys en sentit estricte i sever; si hi ha menys fracàs escolar, com n'hi està havent menys ja en aquest moment, doncs, tindrem gent més ben formada i més formada alhora, i si tenim, a més a més, menys abandonament escolar prematur, que també està passant, per cert, aleshores tindrem també persones més formades que amb el pas del temps podran tenir millors salaris. Això acompanyat de tota la política que vostès coneixen perfectament d'internacionalització, d'increment del coneixement d'idiomes, de formació professional, d'innovació i de recerca, que són, totes elles, juntes, la base per a millors salaris de cara al futur.

Catalunya està caminant en aquest sentit, a empentes i rodolons, és veritat, perquè la realitat és la que és, però està caminant en aquest sentit, que és un sentit que ens ha de portar, amb el pas del temps, a menys pobresa, menys desigualtats i millors salaris.

Què més estem fent? Una altra gran decisió: alinear totes les institucions públiques de Catalunya en la mateixa direcció de reforçar les polítiques socials. Per tant, col·laboració institucional al cent per cent, al màxim. Parlo d'institucions públiques; abans s'ha esmentat –després hi faré una referència– tot el representen les entitats del tercer sector que es dediquen dia a dia a l'atenció de les persones més febles. Jo vull recordar que al costat de les entitats hi ha un munt de servidors públics en els ajuntaments, en els consells comarcals, a les diputacions i a la Generalitat de Catalunya, un munt, milers i milers de servidors públics, que cada dia fan exactament el mateix; les entitats i els servidors públics, junts, i això no ho hem de passar per alt, perquè la mateixa sensibilitat que poden tenir uns, la tenen els altres. Vull subratllar aquesta col·laboració institucional a fons, perquè, entre d'altres coses, sabent que, per exemple, doncs, l'atenció primària a nivell social és responsabilitat dels ajuntaments, no?, és una responsabilitat que des del Govern intentem complementar, i assumint el que són les nostres pròpies responsabilitats directes, no?

Però no hi arribem, amb això, senyores i senyors diputats, no hi arribem, amb això; hi ha programes que ens cauen, en aquest moment, com a conseqüència de les restriccions financeres, si no fem alguna cosa més. I, per tant, a més a més del que ja fem ajuntaments i Generalitat, vàrem posar en línia –en el millor sentit de l'expressió– de col·laboració institucional les diputacions d'aquest país perquè, en lloc de seguir invertint en pedres menors, importants, però en pedres menors, ara s'inverteixi en allò que la Generalitat ja no pot cobrir, que són, per exemple, les llars d'infants o el transport escolar no obligatori. Clar que les diputacions es podrien seguir dedicant a les obres menors, clar que ho poden fer, ho han fet sempre, però ara –i aquesta és una decisió del Govern, gràcies a la bona col·laboració institucional– estem sumant esforços totes les institucions catalanes per posar novament la prioritat allà on la volem posar i on s'està posant: polítiques socials.

I la darrera cosa que s'està fent: una estreta, ho subratllo, col·laboració amb les entitats del tercer sector, entitats que coneixem molt bé des de fa molts anys, i que els diré que, modestament, fa molts anys vàrem intentar no només agrupar, sinó estructurar d'una manera que fossin elles mateixes més eficaces i més eficients, i s'ha aconseguit gràcies al seu esforç; fa anys que hi va haver iniciatives, ja, en aquest sentit, i elles ho coneixen molt bé. I, per tant, sabem perfectament el seu paper, hi donem la màxima importància, la hi vàrem donar fa molts anys, s'han anat estructurant de tal manera que avui poden complir una funció encara més eficaç i encara més eficient que fa uns anys.

Què vull subratllar, amb això? El que vull subratllar és que en aquest moment a Catalunya hi ha una confluència i suma d'esforços entre un àmbit públic, compost per ajuntaments, corporacions locals i Generalitat, que dedica la màxima atenció a les polítiques socials, i unes entitats, que representen també en part una societat que està especialment sensibilitzada per ajudar en el que és la lluita contra la pobresa i contra les desigualtats. I s'està fent així, i s'està fent bé. Malgrat que, evidentment, no arribem a tot arreu, no arribem a totes les persones, ni hi arribem amb la intensitat que en aquest moment caldria.

Observem en aquests darrers anys d'enormes dificultats que el voluntariat creix, i això diu molt a favor d'un país, el voluntariat creix; creixen les aportacions a aquestes entitats, no sempre les públiques, però creixen les aportacions, i creixen, a més a més, els afiliats. I això, doncs, és un element diferencial que té Catalunya, que no pot dir tothom amb la mateixa extensió que en disposa, nosaltres sí, i, per tant, és, diguem-ho així, una riquesa social, d'entramat social, de teixit social, a conservar i a potenciar de cara al futur.

Darrera reflexió. Han vist que no he fet ni una sola referència al procés polític que viu el nostre país. *(Remor de veus.)* La pregunta que segurament sortirà aquí, inevitable, ja la tinc descomptada, per dir-ho així, és que ens dediquem cada dia al procés polític i mai a atendre les persones. Aquest titular ja està escrit abans de començar el debat.

Doncs, bé, deixi'm dir-los que aquest debat lliga perfectíssimament amb el procés polític del país, hi lliga fil per randa. Ja que vostès diran el contrari, doncs, jo també tinc dret a dir això: lliga fil per randa amb el debat polític que està fent en aquest moment el nostre país. *(Persisteix la remor de veus.)* Perquè –acabo amb aquesta reflexió– què es necessita per fer política social en majúscules? Siguem honestos amb nosaltres mateixos. Què es necessita per fer polítiques socials en majúscules?

La presidenta

Disculpi, president; un moment. *(Pausa.)*

El president de la Generalitat

Es necessiten, a criteri meu, quatre coses. Tres, les tenim, i una, crec que no. Vaja, una no la tenim. Les tres que tenim són les següents: tenim un país que genera recursos suficients per fer polítiques socials en majúscules; encara que ara estigui en una situació econòmica delicada, el país genera recursos suficients. Primer actiu.

Segon actiu. Tenim les persones, el talent i el compromís dels servidors públics i del teixit associatiu. Segurament, ho tenim amb més marge diferencial que altres territoris del sud d'Europa, no només de l'Estat espanyol. Aquest també és un gran actiu.

Generem els recursos, tenim les persones amb talent i compromís, i tenim, deixeu-m'ho dir, un bon capital –un bon capital– polític de cohesió social, i dic «capital polític de cohesió social», perquè, més enllà de la inevitable deriva de to en algun moment partidista que pugui tenir un debat d'aquestes característiques, la re-

alitat és que el capital polític de cohesió social que hi ha en aquest país és molt gran, perquè tots els partits –i ja n'hi han molts– que han passat pel Govern de Catalunya, tots, ho subratllo, s'han preocupat a fons per les polítiques socials. I això és un capital polític de cohesió social compartit, que, més enllà del debat, que després porta a les seves coses, està a la base dels bons actius que té el nostre país.

Què ens falta? Doncs... Què ens falla, vaja? Ens fallen instruments capitals. Citaré només tres coses, i crec que, si som mínimament honestos, les podem reconèixer com una realitat. Què ens falla? Ens falla que no recaptem els impostos; per tant, no dominem ni tan sols la nostra tresoreria, encara que a alguns, això, els faci enorme gràcia, perquè segurament deuen estar contents que sigui així, que no puguem dominar la nostra tresoreria –u. Ens falla que no som nosaltres els que fixem els dèficits i, per tant, no som nosaltres els que escrivim l'última línia del que ens podem gastar, ens ho decideixen des de fora i, com he dit abans, de manera injusta; per tant, ens falta capacitat de decisió en aquest sentit, i ens falla que no podem legislar en temes bàsics.

I ara els posaré, si volen, gairebé l'anècdota del debat. Anècdota, i ho dic en sentit, doncs, més aviat sorneguer, no? L'anècdota del debat és que quan el Govern de la Generalitat fa poques setmanes fa un decret per lluitar contra la pobresa energètica, amb la limitació tremenda de competències que tenim, fins i tot aquest decret, que no arriba allà on hauria d'arribar –fins i tot aquest decret–, ja tenim constància que se'ns vol portar al Tribunal Constitucional. A alguns suposo que els farà molta gràcia, també, això. Però ni tan sols aquell decret se li permet avui al Govern de Catalunya que pugui tirar endavant; ni tan sols allò, que és relativament poca cosa –ni tan sols allò. Doncs, bé, estem tots plegats, i el Govern el primer, òbviament, carregats de responsabilitats però despullats d'instruments. I ara parla aquest Govern i un dia n'hi haurà un altre. I, per tant, això lliga molt amb el debat polític que estem fent, perquè és un debat de país, no del Govern de torn –és un debat de país. Anem carregats de responsabilitats i despullats d'instruments vitals, també per lluitar contra la pobresa i les desigualtats, i volem seguir anant carregats de responsabilitats, però ens agradaria anar-hi, en aquestes responsabilitats, una mica més ben equipats.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

A continuació té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernàndez)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. S'han dit ja moltes coses; jo voldria començar pinzellant algunes referències més quant a la contextualització d'aquesta crisi i quina és l'afectació que té en termes de pobresa, de vulnerabilitat i que no afecta d'igual manera tots els col·lectius i franges d'edat, ho sabem perfectament. S'ha parlat abans de dades, de taxa de risc a la pobresa, de taxa Arope, que va més enllà, perquè parla de privacions. Sabem perfectament que entre les taxes més elevades trobem un 26,4 per cent entre els infants menors de setze anys, on aquesta taxa ha augmentat significativament des de l'any 2006, on ja se situava a l'entorn del 22,2 per cent. Sabem també que un col·lectiu que presenta una taxa preocupant de risc a la pobresa és el de persones nouvingudes, que s'eleven al 42,2 per cent per a l'any 2011, malgrat que el 2009 ja es reflectia també una taxa també molt elevada, d'un 38,9 per cent, i que des de l'inici de la crisi econòmica el risc de pobresa juvenil ha crescut en 4,3 punts percentuals, des del 17,3 per cent l'any 2006 al 21,6 per cent l'any 2011.

Però aquest és un debat també de desigualtats. I coneixem i disposem d'un índex, l'índex de Gini, que mesura les desigualtats econòmiques, on 0 seria la situació hipotètica de màxima equitat i 1 de màxima desigualtat. Aquest índex ha mostrat una tendència a l'alça des de l'any 2006 a l'any 2010 a Catalunya, amb un 0,317; l'any 2011, però, experimenta un canvi de tendència i la xifra baixa lleugerament, 0,311, per assimilar-se cada cop més als nivells de la Unió Europea. Així, ens situem en la mitjana dels països de l'OCDE i sempre en una situació favorable respecte a les dades de desigualtat de l'Estat espanyol, que estarien en un 0,345.

Hem de tenir en compte també aquesta situació de taxa de risc a la pobresa abans i després de les transferències socials, i cal subratllar que, malgrat que la taxa de risc a la pobresa abans de totes les transferències socials l'any 2011 és del 42,7 per cent, molt superior a la del 2006, que era un 36, l'efecte reductor de totes aquestes transferències, del 2011 respecte al 2006, també és superior: el 2011 amb un 23,6 per cent, enfront d'un 17 el 2006. L'any 2011 és el primer cop que la reducció de la pobresa, després de les transferències socials, és superior a la de la resta de l'Estat espanyol quan històricament ha estat al revés. Repeteixo: a Catalunya d'un 23,6 per cent, a Espanya d'un 23,2 per cent, però, evidentment, tot i així ens queda un llarg camí per recórrer en relació amb la Unió Europea, on aquest efecte reductor és encara major, d'un 27,2 per cent.

Per entrar en el camp de la protecció social, volia esmentar que, més enllà de l'objectiu de dèficit, fixat unilateralment per l'Estat, que ens afecta a tots, aquí, en la protecció social, arrosseguem i patim d'altres dèficits. Sí, els que provenen de les retallades que principalment l'any 2012 va patir tot un conjunt de partides molt sensibles referent al sistema de dependència i tot un seguit de programes socials que van ser reduïts a zero l'any 2012, i a zero s'han quedat. Però, a més, el Pla concertat per a la prestació bàsica de serveis socials es va veure retallat a pràcticament la meitat, com també el Pla d'intervenció social integral del poble gitano, el Pla nacional de drogues o la gestió de les prestacions no contributives. En total, en els tres darrers exercicis pressupostaris des del Govern de l'Estat, 12, 13, 14, tal com hem pogut compartir en altres ocasions en aquesta cambra, hem patit una reducció del finan-

çament provinent de l'Estat en més d'un 92 per cent. Quan parlem d'insensibilitat social –abans s'ha esmentat per part de la senyora Granados– el primer que em ve al cap és l'Estat, per l'impacte que això suposa per al Govern de Catalunya, però no per al Govern, sinó per a les polítiques d'inversió i protecció social en un moment en què creixen les situacions de vulnerabilitat, s'agreugen, i, per tant, és quan més recursos es requereixen per poder fer front a totes aquestes situacions.

Com s'ha dit abans, en canvi, i malgrat aquestes enormes dificultats, la despesa social ha augmentat el seu pes, efectivament. També en l'àmbit del Departament de Benestar Social i Família s'han prioritzat àmbits com la dependència, que representa més del 70 per cent del pressupost, o de la lluita contra la pobresa, amb un increment pressupostari precisament aquest any 14. Han baixat, com no pot ser d'una altra manera, despeses de premsa, exposicions, protocol, com s'ha dit abans. També el funcionament ordinari, també les inversions, en un 72 per cent. Perquè el que s'ha prioritzat és l'atenció directa a les persones..

Entraria en quins són els eixos d'actuació del departament, que són tres, amb un fil conductor, que és la suma d'esforços i la màxima coordinació del conjunt del Govern, de la resta d'administracions amb les entitats socials, amb les entitats mercantils i amb els professionals del sector. El primer d'ells, primer eix d'actuació, són els ajuts a les persones en forma de prestacions econòmiques o de serveis, ajuts i prestacions que, per exemple, en l'àmbit de la família tenen a veure amb els ajuts per naixement, adopció, tutela o acolliment –properament publicarem la convocatòria de subvencions per a aquest àmbit, per a aquest any, la setmana vinent–, o les prestacions econòmiques per a persones menors d'edat en situació de risc, o les prestacions econòmiques per a joves extutelats, per exemple, en l'àmbit de la infància i l'adolescència. Si parlem de gent gran i persones amb discapacitat, els complements a les pensions de viduïtat, a les prestacions no contributives o a aquelles prestacions que s'adrecen específicament a atendre les necessitats bàsiques, les que tenen a veure amb allò que és imprescindible per viure dignament, o els ajuts de programa d'atenció social a les persones amb discapacitat, o els ajuts de suport a l'autonomia en la pròpia llar, convocatòries que es van publicar el passat divendres 7 de març, l'import de totes aquestes prestacions ascendeix a 92 milions i amb elles atenem més de 94.000 beneficiaris.

El segon eix, la relació amb el món local, molt important. La nostra legislació, encapçalada per l'Estatut d'autonomia i totes les lleis sectorials que el desenvolupen en matèria de serveis socials, deixa ben clara la competència de l'Administració local respecte als serveis socials bàsics, com també el marc de coordinació per al desenvolupament de la resta de serveis i de programes. Aquesta relació, aquesta coordinació en el cas del Departament de Benestar Social i Família es concreta en el contracte programa, que ens permet establir quina és la gestió, la prestació i la implementació dels serveis socials i altres serveis de benestar social i de polítiques d'igualtat al territori. Mitjançant aquest contracte programa contribuïm a finançar serveis i programes adreçats a persones en situació de risc i amb necessitats socials, i és una autèntica priorització, el contracte programa en el seu conjunt, que inclou també el suport als serveis que són de competència pròpia i exclusiva de l'Administració local, els ajuts d'urgència social, amb un compromís pluriennal, concretament de 183 milions d'euros l'any 2013 i que es manté inalterable aquest 2014. Per posar-los també alguns exemples, amb aquest contracte programa cofinancem més de 2.340 professionals dels equips bàsics d'atenció social, al voltant de 1.440 treballadors i treballadores socials i 900 educadors i educadores socials, que atenen gairebé un milió de persones. Fruit del finançament compartit també amb altres administracions, s'estan prestant més de 7 milions d'hores de servei d'atenció domiciliària i 12.400 persones que es beneficien del servei de transport adaptat.

Apostem, evidentment, per la continuïtat i per la consolidació d'aquest model català de serveis socials basat en la proximitat i en l'atenció a les persones, malgrat l'amenaça que suposa la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local. És una amenaça per a aquests serveis, també en l'àmbit de la salut i en l'àmbit de l'ensenyament. I aprofito també l'oportunitat de manifestar un cop més el suport del Govern als ens locals, que el tenen i el continuaran tenint, perquè aquesta llei, més enllà d'un ofec econòmic, d'una recentralització competencial, és també una llei ideològica que vol tornar a un sistema de serveis socials assistencialistes afortunadament ja superat.

I el tercer eix, i també vital, de l'acció del Departament de Benestar Social i Família, el que representa el suport i el treball conjunt amb les entitats, moltes d'elles avui aquí presents. Veiem les entitats socials com a grans aliats estratègics, no com altra cosa, no hi deleguem responsabilitats, sinó que ens doten de fortalesa i d'eficàcia en les actuacions conjuntes de lluita contra la pobresa i ens permeten optimitzar recursos i esforços. A partir de la seva expertesa, del seu coneixement, elaborem estratègies conjuntes i consensuades. Són uns grans aliats estratègics, hi insisteixo. El suport que des del departament donem, anualment, aproximadament a unes 2.800 entitats d'arreu del país es tradueix a contribuir al finançament d'actuacions que desenvolupen en el camp de les dones, de la infància, dels joves, de la immigració, del lleure educatiu. Concretament, convocatòria de subvencions, publicada des del passat 28 de febrer.

Mesures específiques per a aquest any 2014, algunes de les quals conegudes ja per les entitats perquè en parlem amb elles, en parlem molt sovint, senyor Herrera, molt més del que vostè es deu pensar. Mesures que tenen a veure amb l'ampliació de places de centres oberts i serveis d'atenció diürna; que tenen a veure amb mesures per facilitar l'accés al lleure per a infants i adolescents en període de vacances, joves i adolescents en risc d'exclusió social, mitjançant beques, totals o parcials; posant a disposició dels equips bàsics d'atenció social un contingent de mil places de la xarxa d'albergs de Catalunya, dins del programa «L'es-

tiu és teu», perquè puguin gaudir també durant l'estiu d'aquest lleure educatiu i de les activitats educatives i esportives i culturals que s'hi realitzen, o intensificant accions adreçades a l'alimentació, dins de programes com el «Jugar i llegir» a l'estiu o el programa «Créixer en família», i estem treballant per disposar en breu d'una nova línia d'ajuts a entitats per realitzar projectes i actuacions destinades a cobrir les necessitats més bàsiques, donant prioritat a l'alimentació.

I disposem de tot un seguit d'instruments. Alguns d'ells van ser citats en positiu en l'Open Pobresa que vam celebrar l'altre dia. Vostè ha esmentat només algunes de les consideracions, totes molt respectables, que van fer les diferents entitats, però es va parlar concretament, per exemple, de recuperar l'esperit del Pacte per la infància; això vostè no ho ha esmentat. Pel que fa a aquest pacte, que és un bon instrument, sempre hem posat en relleu des del Govern la generositat de tots els signants, tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, les entitat municipalistes, les organitzacions patronals i sindicals, els col·legis professionals i una llarga llista d'entitats i associacions, fins a setanta, que vam signar el pacte el passat 19 de juliol per col·locar la infància precisament en el centre de les polítiques públiques, un pacte que ha estat reconegut a nivell de la Unió Europea, que preveu un pla de transició 2013-2014, com deuen recordar, que estableix fins a onze actuacions, moltes de les quals ja s'estan duent a terme. I, com saben i com sap la comissió de seguiment, estem elaborant un pla d'atenció integral a la infància i a l'adolescència per al període 2014-2017.

Altres instruments amb què comptem –després diré per què els estic esmentant–: el Pla integral de suport a la família o el Pla d'actuacions de polítiques de joventut, que conté fins a quaranta actuacions vinculades a fer front a les situacions de vulnerabilitat i orientades a la prevenció precisament del risc de pobresa entre les persones joves; o el Pla de suport al tercer sector, fruit del compromís de col·laboració i suport mutu entre el Govern de la Generalitat i la Taula del Tercer Sector Social, amb cinquanta mesures que tenen a veure amb la millora de la suficiència econòmica, amb la formació i l'assessorament del tercer sector, amb el foment social i el reconeixement al mateix sector i amb la simplificació, també necessària, i facilitació de les relacions entre les administracions i el tercer sector social. Instruments com els plans locals d'inclusió social i plans de desenvolupament comunitari, fins a cent quinze, repartits arreu del territori. O la Taula de Distribució Solidària d'Aliments, un altre exemple de treball comú entre administracions, amb diferents departaments del Govern, el món local, els agents econòmics i socials, les empreses de distribució, i un pacte de lluita contra la pobresa, en el qual estem treballant fa molt de temps.

És aquest pacte, és aquesta unitat que també demanaven les entitats en l'Open Pobresa, una proposta de pacte que vam presentar al conjunt d'entitats que han format part del nucli dur dels debats preparatoris del pacte, el passat 5 de febrer. Què n'esperem, d'aquest pacte, que continuarem treballant intensament perquè pugui tenir el màxim d'adhesions possible? Doncs, ha de ser l'instrument que ens permeti concretar l'estratègia d'Europa 20-20 pel que fa a la reducció del risc de pobresa i establir els principals mecanismes d'intervenció, i que ha de ser fruit d'un gran acord que inclogui els agents socials, civils, institucionals i polítics.

El principal objectiu del pacte no és altre que sumar esforços per combatre l'impacte de la crisi econòmica sobre les persones, reforçant tots els mecanismes de detecció i de prevenció i prioritzant tots els recursos disponibles envers la inclusió social, fixant un horitzó de reducció al màxim de la pobresa a Catalunya.

La proposta de pacte, com saben també els grups parlamentaris, perquè els l'hem vingut a explicar, inclou 1 pla d'acció, 13 objectius estratègics, 148 actuacions, més de 181 indicadors de seguiment i 1 pressupost, que ja s'ha esmentat en altres ocasions, de més de 850 milions d'euros.

Tornant a les referències de les diferents entitats en l'Open Pobresa, voldria posar de manifest alguns altres aspectes que el senyor Herrera no ha comentat. Demanaven alçada de mires als partits, efectivament, per saber arribar a acords; demanaven recuperar l'esperit del Pacte per la infància; feien referència, algunes de les persones que vostè ha citat amb noms i cognoms, que molts tipus d'exclusió provenen de les lleis de l'Estat, que la reforma de l'Administració local de l'Estat és desastrosa, o que la reforma del sistema públic de pensions aboca la gent gran a la pobresa. Això també es va dir.

Vaig acabant, senyora presidenta. He citat pactes, plans i projectes, perquè no partim de zero, perquè hi ha molta feina prèvia feta i en alguns casos ja resultats, en altres encara no, però treballarem per tenir aquests resultats, perquè són fruit de la voluntat política i perquè molts d'ells són consensuats i compartits amb l'Administració local, amb els agents i amb les entitats socials, moltes de les quals avui ens acompanyen.

Hi ha una priorització d'accions encaminades a lluitar contra la pobresa i contra els seus efectes sobre les persones. I la pobresa l'entenem –l'entenem– com un fenomen multifactorial ni desitjat ni desitjable, que ha crescut i ha guanyat sobretot en complexitat, en molta complexitat. Però sobretot un fenomen contra el qual es pot lluitar, no és irremeiable. Ens falten instruments importants –és ben cert–, però hem d'aprofitar els que sí que tenim, i estem convençuts que amb aquest lideratge que se'ns demana, però sobretot amb el treball transversal, podrem fer-hi un bon abordatge.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, i saludo també els representants d'entitats, d'asso-

ciacions, de la societat civil que en aquests moments comparteixen també la dura i compromesa tasca de treballar per garantir la cohesió social del nostre país.

El president ja ho ha resumit i sintetitzat; la millor mesura per superar la pobresa –n'estem convençuts– és generar creixement econòmic i crear ocupació. Però és evident que, amb aquest propòsit, no podem oblidar la feina del dia a dia per atendre també les necessitats duríssimes que estan afectant milers de llars, de famílies, de persones, d'empreses, que estan combatent la duresa d'aquesta crisi que estem convivint.

Deixin-me, de totes maneres, insistir que, si l'entorn en què desitgem moure'ns és precisament un entorn de creació de riquesa, de creixement, i malgrat la prudència i la modèstia dels indicadors que comencem a tenir d'una manera clara, s'observa aquest canvi de tendència que el president Mas, també, d'alguna manera, diagnosticava.

Tot i la gravetat de la situació actual, segons l'Enquesta de població activa, l'any 2013 s'han creat a Catalunya més de 53.000 nous llocs de treball, per primera vegada en sis anys. Hi ha hagut un descens, lleuger, insuficient, però un descens, per primera vegada, també, pel que fa a les persones desocupades, tant amb relació a l'Enquesta de població activa com pel que fa a l'atur registrat, que ha disminuït d'una manera sostinguda, també per primera vegada en sis anys, els darrers vuit mesos, marcant també una inflexió pel que fa a l'atur acumulat amb relació a l'any anterior. I, finalment, també, aquest mes de febrer ha començat a haver-hi un increment de l'afiliació a la seguretat social.

Facilito només aquestes dades per tornar a contextualitzar la situació, no pas per cofoisme, sinó sobretot per posar l'atenció que per primer cop des del començament de la crisi s'observa un canvi de cicle, un canvi de tendència, que evidentment volem consolidar, confirmar i reafirmar, tot i manifestant que la nostra prioritat és, continua i continuarà sent, evidentment, l'elevat nivell d'atur, de desocupació i les persones –milers de persones– que n'estan afectades.

En qualsevol dels casos ha de quedar clar en aquesta intervenció, la meva, però també la dels companys de govern, i en la referència del president, que l'acció del Govern ha estat centrada en una doble perspectiva en aquest entorn i en aquest escenari. Hem prioritzat la despesa social i hem preservat l'estat del benestar, construït des del conjunt de les institucions de Catalunya i del compromís i la concertació amb la societat civil. Ho dic perquè alguna insinuació podria donar a entendre una altra situació. El model de benestar social de Catalunya no està en qüestió, i l'increment de la pobresa no és conseqüència d'un canvi del model de l'estat del benestar, és conseqüència de la crisi econòmica iniciada a partir de l'any 2007.

Des d'aquesta perspectiva, només incidir que, amb els ajustos pressupostaris obligats i que, d'alguna manera, directa i indirecta, afavoreixen, evidentment, la competitivitat del nostre país, el Departament d'Empresa i Ocupació, en el seu pressupost d'aquest any, destina un 57 per cent dels seus recursos, un 57 per cent dels recursos del Departament d'Empresa, indústria, energia, turisme, comerç, telecomunicacions, ocupació, polítiques actives, renda mínima d'inserció, un 57 per cent dels recursos es destinen a polítiques actives, a centres especials de treball, a empreses d'inserció i a la renda mínima d'inserció.

Deixin-me que fixi les prioritats que el Govern ha encarregat al Departament d'Empresa i Ocupació en quatre eixos, quatre prioritats. La primera, crear ocupació com a factor clau per a la lluita contra la pobresa, i en aquest sentit, també, evidentment, les polítiques d'ocupació i la millora de l'ocupabilitat dels nostres treballadors.

En segon lloc, la protecció de les persones més vulnerables, i remarcar la intensitat pressupostària de la renda mínima d'inserció que ha tingut aquest any, i la lluita contra l'exclusió social.

En tercer lloc, la protecció de les persones amb discapacitat, amb capacitats diferents, i també la intensitat pressupostària destinada als centres especials de treball per lluitar a favor de la superació de la desigualtat i impulsar mesures d'integració de les persones, com he dit abans, amb capacitats diferents.

I el quart eix, la garantia del subministrament energètic per a les persones en situació de vulnerabilitat econòmica, i, per tant, lluitar contra la pobresa energètica.

És evident que el mercat per si sol no garanteix l'estat del benestar, i, com ha dit el president, la garantia d'un estat del benestar sostenible a llarg termini necessita un sistema econòmic, un model econòmic competitiu i dinàmic a escala global i en un mercat global. Fer front a la crisi, afavorir l'activitat econòmica, garantir una adequada redistribució de la riquesa són les principals mesures per combatre la pobresa.

I en aquest àmbit, amb totes les limitacions que tenim, també estem impulsant les reformes estructurals necessàries per adaptar les nostres estructures econòmiques; s'està treballant en una reforma profunda de la formació professional, a redefinir i orientar clarament com a estructura pública fonamental el nostre sistema d'ocupació, definint els eixos del nostre creixement econòmic sobre la indústria, polítiques industrials, la logística i el turisme.

I al mateix temps que construïm i que reformem allò necessari per adaptar el nostre país, també intentem que les reformes que ens vénen de fora no afectin en sentit contrari, com ho està fent, les nostres estructures econòmiques i la nostra cohesió social. I és evident que no ens hi podem estendre, però les reformes estructurals que ens vénen de l'Estat espanyol van en sentit contrari: la reforma elèctrica, la reforma de la Llei de garantia d'unitat del mercat, la reforma de les administracions locals, la reforma del model educatiu. Per tant, des d'aquí estem impulsant les reformes necessàries i al mateix temps, també, intentem evitar l'afectació gravíssima de les reformes que ens vénen de l'Estat.

En qualsevol dels casos, una breu reflexió sobre el nostre mercat laboral, un mercat encara enormement disfuncional: a Catalunya, un de cada dos anys, en els darrers deu, quinze, vint anys, la taxa d'atur ha assolit

xifres superiors al 15 per cent, un de cada dos anys, i, un de cada cinc anys, la taxa d'atur ha superat el 20 per cent. En el cas espanyol la situació encara és molt pitjor: dos de cada tres anys ha superat el 15 per cent, i un de cada tres.

En qualsevol dels casos és evident que el nostre mercat tenia, i encara té parcialment, dues patologies: en primer lloc, un sistema de convenis garantista, però que imposava una gran rigidesa, i, d'altra banda, un sistema de contractació dual pel que fa a l'ocupació i als contractes de treball.

En definitiva, la nostra economia respon a la conjuntura econòmica en base a aquest mercat de treball estructurat d'aquesta manera, d'una manera, si m'ho permeten, un punt histèrica, amb sobrereacció. La tendència ha estat que durant les fases recessives el mercat laboral expulsa els treballadors fixos i en les fases expansives contracta treballadors temporals. I és aquí on cal encara aprofundir en les reformes i en el nostre mercat laboral.

A partir de les dades de l'Enquesta de població activa de l'afiliació i de l'atur registrat, podríem concloure que la destrucció d'ocupació, però, l'evolució de l'afiliació també i de l'atur registrat, en mitjanes anuals, presentarien tendències menys negatives a partir de l'entrada en vigor de la reforma laboral que en la seva anterioritat.

I deixin-me només que doni quatre dades en aquest sentit, perquè també es demanava una breu valoració sobre la reforma laboral en la motivació d'aquest Ple. Abans de la reforma laboral, es van destruir 594.000 llocs de treball; després de la reforma laboral, s'han destruït només 75.000 llocs de treball. Abans de la reforma laboral, l'atur es va incrementar en 350.000 aturats més; després de la reforma laboral, l'atur ha disminuït en dotze mil persones. És suficient? No; però és evident que hi ha hagut un comportament que, sense que puguem afirmar que la reforma laboral ha produït efectes negatius..., tampoc és que sigui directament l'instrument, però és evident que hi ha un abans i un després –és evident que hi ha un abans i un després. *(Remor de veus.)*

La reforma laboral ha estat positiva per flexibilitzar el sistema de concertació...?

La presidenta

Senyor conseller..., conseller, esperi un segon, si us plau.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies. *(Pausa.)* No s'amoïni, ja entenc que...

La presidenta

No, no, però... *(Remor de veus.)*

El conseller d'Empresa i Ocupació

...ja entenc que es generi...

La presidenta

Ja l'entendran, però...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...contrastació, al cap i a la fi és el Parlament això, però...

La presidenta

...que el deixin parlar. *(Pausa.)*

El conseller d'Empresa i Ocupació

En qualsevol dels casos, ho vull deixar molt clar, la reforma laboral no crea llocs de treball, però la reforma laboral ha de servir per adaptar millor el nostre mercat laboral a conjuntures complicades i també, evidentment, a les variacions estructurals del mercat en què ens haurem de moure.

Pel que fa a les polítiques actives d'ocupació i la lluita contra la pobresa, la prioritat del departament s'ha orientat a millorar l'ocupabilitat i l'autonomia sociolaboral de les persones excloses i en risc d'exclusió. Les dades les coneixen a bastament perquè n'hem parlat en altres plens.

El 2013 el Servei d'Ocupació de Catalunya ha desenvolupat programes amb forts components de prevenció del risc d'exclusió social; ha destinat importants contingents pressupostaris a programes de formació i de treball per a persones en atur de llarga durada; s'ha posat en marxa el pla Inserjoves, amb més de 50 milions d'euros destinats precisament a generar programes específics de formació i treball per als joves amb més dificultats i amb més baix nivell de qualificació. En col·laboració amb els ajuntaments, els programes de desenvolupament local, que d'alguna manera prevenen l'exclusió social en territoris amb més problemàtiques socioeconòmiques; s'han impulsat programes que hi destinem més de 26 milions d'euros. I, finalment, també assenyalar que en diferents serveis i programes d'orientació professional es destinen importants també pressupostos a atendre persones perceptores de la subvenció anomenada «Prepara», fent diagnosis, identificant riscos i, en definitiva, orientant els nostres treballadors desocupats.

En aquest sentit, el Servei d'Ocupació aquest any reforçarà i ampliarà les millores introduïdes a la programació de l'any passat, prioritzant el col·lectiu d'atur de llarga durada, especialment les persones de quarantacinc o més anys, i de les persones que hagin exhaurit les prestacions per desocupació.

Pel que fa a la lluita contra l'exclusió social, i amb l'instrument de la renda mínima d'inserció, caldrà fer un esforç per adaptar la renda mínima a les necessitats actuals i aconseguir que el col·lectiu que s'aculli a la renda mínima d'inserció pugui assolir a curt i mitjà termini la plena autonomia personal, familiar, econòmica i social. La reforma de la renda mínima ja s'ha iniciat, amb una aportació pressupostària molt important. I abordarem al llarg d'aquesta legislatura, evidentment, i d'aquest any ja, la revisió de la llei, i tin-

drem ocasió, també, de debatre iniciatives com les de la renda de garantia de ciutadania.

La situació actual, però, de la renda mínima d'inserció és: al llarg de l'any 2013 s'han tramitat més d'11.500 noves sol·licituds, que han entrat també, evidentment, en l'anàlisi del sistema; el 28 de febrer tenim més de 62.000 beneficiaris de la renda mínima d'inserció, amb prop de 25.000 famílies que d'alguna manera reben alguna prestació dins d'aquest programa; la despesa de l'any 2013 va ser de 133 milions d'euros, la despesa pressupostada per a l'any 2014 superarà els 173 milions d'euros, més de 43 milions d'increment, l'import més elevat des de la creació d'aquest recurs, i esperem arribar a prop de 27.000 famílies, per tant també un increment de persones beneficiàries de prop de les 70.000 persones.

En aquest marc, però, impulsarem nous programes per també treballar la inserció laboral, programes de treball i formació. Avui, ja treballant més de 600 beneficiaris de la renda mínima, ens plantegem doblar aquest any el pressupost destinat, de 5 milions d'euros, fins a arribar als 10 milions d'euros per també incrementar el nombre de beneficiaris en aquest programa. Durant l'any 2014 convocarem una línia de subvencions dotada amb més de 2 milions i mig d'euros per realitzar itineraris d'inserció a més de 2000 persones també beneficiàries de la renda mínima, i una nova convocatòria per incentivar, en aquest cas a través de l'empresa ordinària, la contractació de persones beneficiàries de la renda mínima d'inserció, amb què intentarem arribar a prop d'unes 200, 300 persones d'aquest col·lectiu. En definitiva, entre 3 i 4..., i 5000 persones avui beneficiàries de la renda mínima d'inserció podran ser subjectes d'un recurs també pressupostari per arribar a un contracte de treball. I també fem un esforç important de millora de la gestió i dels sistemes d'informació i de coordinació institucional en aquest camp.

Pel que fa a la superació de les desigualtats, i en aquest cas al col·lectiu de les persones amb capacitats diferents i de les persones en risc d'exclusió, conscients i compromesos amb la igualtat d'oportunitats i l'autonomia personal, hem posat un èmfasi a garantir aquesta xarxa de centres especials de treball que està amenaçada per la disminució pressupostària dels recursos de l'Estat. Durant l'any 2013, 77 milions d'euros per ajudar a la contractació de persones amb capacitats diferents i en risc d'exclusió a través de centres especials de treball, d'empreses d'inserció i del suport a la contractació per part d'empreses ordinàries. D'aquests 77 milions d'euros de l'any passat, 30 milions d'euros a càrrec del pressupost directe de la Generalitat, per la reducció de les polítiques actives de l'Estat. També treballem per millorar el model de competitivitat dels centres especials de treball i per ajudar, en definitiva, a adaptar-se a uns entorns..., del nou mercat i de major exigència competitiva. Aquest any mantindrem aquesta garantia per a la contractació i el manteniment de més de 13.000 llocs de treball, i incrementarem l'aportació a les empreses d'inserció, que ja vàrem, d'alguna manera, augmentar l'any 2013. Donarem suport també modestament, però per primera vegada en molts anys, a noves línies d'inversió, i també a una nova línia de crèdits que ha de permetre als centres especials de treball afrontar, després de la congelació ja des de fa més de tres anys, noves actuacions i noves adaptacions.

Vaig acabant. I la pobresa energètica forma part també de les prioritats del Govern i de l'acció del Departament d'Empresa. Conscients que aquesta societat, que la volem inclusiva, ha de procurar que tots els seus ciutadans tinguin també un accés digne als serveis bàsics, en aquest cas els energètics, hem impulsat, dins de la dificultat i la complexitat tant competencial com, evidentment, també econòmica, diferents mesures per garantir aquests serveis bàsics a totes les famílies del país. Hem definit, i volem definir encara millor, quins són els serveis bàsics energètics que una persona o una família ha de tenir garantits. Volem garantir que no hi hagin abusos també que portin al fet que les situacions difícils, realment difícils, que requereixen la solidaritat col·lectiva, es puguin veure perjudicades per situacions anòmales. I, finalment, hem de tenir present que les empreses subministradores continuen tenint dret a cobrar els serveis que presten, i també caldrà abordar aquesta situació. Establirem un procediment àgil, amb garanties per als ciutadans vulnerables, però també, evidentment, per a les nostres estructures econòmiques i empresarials.

I el primer que hem fet ha estat un decret llei de modificació del Codi de consum. Aquest primer pas ha comportat la impossibilitat de tallar el subministrament durant el període hivernal encara que hi hagués i hi hagi hagut impagament, i també ha representat una primera aproximació al procediment que ha de garantir que la situació familiar pugui considerar-se objectivament vulnerable, en col·laboració amb els ajuntaments. Amb aquest decret llei hem parat el cop, i obrim la possibilitat d'un debat més serè, també, més fonamentat i que doni sortida a un consens sobre un model eficaç, que eviti situacions injustes però que no alimenti la cultura de la subvenció. Aquest debat el farem amb la ja properament constituïda taula de pobresa energètica.

Com ha dit el president, però, s'han alçat veus que han dit que amb aquest decret llei ens havíem quedat o molt curts o que ens havíem passat de ratlla. El Govern central ha iniciat el procediment de conflicte de competències, perquè considera que el decret llei va més enllà del que pot fer la Generalitat i que el Govern de Catalunya no ha de prendre mesures per garantir el subministrament de serveis bàsics al nostres ciutadans. Ho farem. Aquest és un tema en què continuarem treballant, a la recerca d'una solució que atengui, com he dit abans, els diferents aspectes en joc, sense perdre de vista l'ideal, que és que tothom tingui accés als serveis energètics perquè tothom estigui en condicions de poder-los pagar. Per tant, també, en les mesures pal·liatives sobre la pobresa energètica el Govern continuarà treballant decididament.

Bé, en qualsevol dels casos, acabo, per tant, reafirmant que afrontar el repte estructural de la pobresa al nostre país passa sobretot per garantir el creixement econòmic, ocupació estable, riquesa per poder-la redistribuir, per construir aquesta societat encara més

inclusiva, que elimini les caues de la desigualtat i el risc d'exclusió. I treballem per garantir aquesta recuperació, però també ens ocupem decididament dels efectes i la conseqüència de la crisi econòmica en la nostra societat i en els ciutadans que pateixen precarietat, pobresa i les desigualtats.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vicepresidenta, membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats, representants de les entitats, l'Administració de justícia i l'Administració d'execució penal també són pilars de les polítiques socials. Tenen una incidència directa en els processos relacionats amb la pobresa i relacionats amb l'exclusió social. Sense anar gaire lluny, l'Administració de justícia està en contacte amb ciutadans afectats per les execucions hipotecàries, un dels processos més crítics i irreversibles cap a la pobresa absoluta. I en l'àmbit penitenciari tracta amb persones, menors d'edat i adultes, que es troben excloses de la societat i que cal rehabilitar i reinserir per no aprofundir en l'exclusió que suposa la privació de llibertat.

En el període del creixement econòmic de la dècada anterior, el sistema socioeconòmic tampoc va ser capaç de lluitar reeixidament contra les desigualtats i les diferències socials, com abans ens avançava el president. Cal recuperar, per tant, el terreny perdut i establir les bases per corregir aquesta tendència.

La prioritat d'aquest Govern són les persones, i el Departament de Justícia posa a la seua disposició eines contra les desigualtats socials. En l'àmbit de la justícia es disposa de serveis d'assistència jurídica gratuïta, d'orientació jurídica, d'oficines d'atenció a les víctimes de delicte, d'assessorament tècnic als menors encausats o a les famílies, i en l'àmbit penitenciari es compta amb centres de reinserció i rehabilitació de les persones privades de llibertat i amb programes que s'executen en col·laboració amb entitats del tercer sector, moltes presents avui aquí.

El departament, en la seua activitat diària, col·labora amb el poder judicial, amb l'Administració de l'Estat, amb l'Administració local i amb les entitats del tercer sector, que ofereixen serveis assistencials i de reinserció.

També s'han tingut en compte les observacions i les recomanacions fetes al departament per aquest Parlament i pel Síndic de Greuges.

En el marc de la proposta del Pacte contra la pobresa, el departament compta amb onze actuacions que contribueixen al cinc eixos del pacte i que s'han distribuït en set objectius estratègics. Així, al llarg de l'any 2014 destinarem 137 milions d'euros contra la pobresa, un 17,2 per cent del pressupost del departament. Aquest és el percentatge més alt esmerçat des de l'inici de la crisi, l'any 2007. El nombre de beneficiaris d'aquestes actuacions és de gairebé 200.000 persones. Aquestes actuacions s'estructuren bàsicament en tres àmbits: el de l'accés a la justícia, la protecció dels col·lectius vulnerables i la inclusió de les persones excloses.

Respecte a l'accés a la justícia, cal assenyalar que el sistema judicial és un dels garants de la cohesió social i de la seguretat. El departament concentra bona part dels seus esforços econòmics i organitzatius en el servei d'assistència jurídica gratuïta, per tal de fer-lo extensiu a totes les persones que hi tenen dret, en tots els aspectes jurídics previstos i amb la màxima qualitat possible. El servei es gestiona en col·laboració amb els col·legis professionals, als quals es destinen més de 60 milions d'euros per a la retribució d'advocats i procuradors d'ofici, així com a les despeses dels quinze serveis d'orientació jurídica, inclòs el servei penitenciari. L'any 2013 s'havien acceptat més de 140.000 expedients d'assistència gratuïta.

Pel que fa a la protecció dels col·lectius més vulnerables, com les persones afectades per desnonaments, les víctimes de delicte o els menors d'edat, s'han centrat els esforços per tal d'adequar l'assistència, de tipus orientador, psicològic o econòmic, a les característiques de cada col·lectiu de persones.

El nombre de famílies afectades per desnonaments com a conseqüència de les execucions hipotecàries ha crescut de manera notable arran de la crisi econòmica. És un problema que requereix la col·laboració de tots els agents socials, i el Govern hi ha incidit amb la creació de la Taula de Desnonaments. La taula té l'objectiu de vehicular mesures urgents per a aquest col·lectiu i formular propostes de modificacions legislatives. En aquest sentit, des l'any 2013 el departament insta el Ministeri de Justícia a establir mesures legislatives amb relació al sobreendeutament de les famílies. S'hi inclouen propostes diverses, com la dació en pagament, una llei concursal per a les famílies o la suspensió de les execucions si existeixen clàusules abusives. Així mateix, el departament ha signat amb el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb l'Ajuntament de Barcelona, amb les entitats municipalistes, amb els procuradors i amb els advocats dos protocols d'execució de les diligències de llançament del partit judicial de Barcelona i per al conjunt de partits judicials de Catalunya per tal de posar en contacte amb la major celeritat possible les persones afectades per aquests desnonaments amb els serveis socials locals.

Un altre col·lectiu vulnerable són les víctimes del delicte, per al qual el departament manté l'Oficina d'Atenció a la Víctima del Delicte, que ofereix un servei gratuït d'atenció, suport i orientació. En el marc del Pacte contra la pobresa, destaca la implantació del projecte pilot d'atenció als menors d'edat víctimes del delicte, a través de protocols i personal especialitzat, amb un pressupost de gairebé 300.000 euros, i el Programa de protecció de víctimes de violència masclista i la seua recuperació, en col·laboració amb una entitat, que ofereix programes específics per a més de 260 dones beneficiàries.

Finalment, respecte a la protecció de col·lectius vulnerables, el departament compta amb els equips d'as-

sessorament tècnic de la família en jutjats de primera instància i de família, que arribaran a més de 1.500 usuaris enguany. Aquests equips potencien la inclusió social en l'àmbit familiar a través de l'assessorament imparcial en les demandes judicials per tal de facilitar la presa de decisions, tot protegint els interessos dels menors d'edat.

Pel que fa al tercer conjunt d'actuacions, vinculat a la inclusió de les persones excloses, el departament treballa amb les persones privades de llibertat. Entre els menors d'edat i adolescents el risc d'exclusió perllongat és més alt, ja que encara estan en procés d'orientació per a la resta de la seua vida. El departament, a més de garantir la custòdia dels penats, treballa per la seua reinserció i la seua rehabilitació, gestiona l'execució de les mesures penals alternatives imposades pel jutge i disposa de serveis específics per als menors d'edat i per als adults. En l'execució penal és essencial la implicació dels agents socials, una col·laboració que es materialitza en convenis i/o subvencions.

Als menors d'edat i joves privats de llibertat el departament ofereix dos tipus de servei. El Servei de Mediació i Assessorament Tècnic del menor encausat en jutjats de menors, per als quals s'elaboren informes per al fiscal o el jutge i als quals assessora sobre mesures adequades des del punt de vista educatiu o psicològic. Aquest servei s'ofereix a 4.800 usuaris. També es disposa dels centres educatius i medi obert, que realitzen les tasques reeducatives dels menors d'edat que no han pogut seguir el programa educatiu previst. S'hi destinen gairebé 23 milions d'euros i s'atenen 3.200 menors d'edat i joves.

Pel que fa a les persones adultes privades de llibertat, es disposa de les mesures penals alternatives com a sistema de restitució del delicte. Es destinen 6 milions d'euros per al seguiment de les mesures i conveniar amb les entitats privades i administracions l'execució de les mesures, donant resposta a un col·lectiu de més de 13.500 persones. En darrer terme, es compta amb els serveis dels centres penitenciaris, on es desenvolupen actuacions de reinserció i rehabilitació per diferents vies: la coordinació de les entitats del tercer sector que realitzen programes de reinserció, a què es destinen 2,7 milions d'euros; a través del Cire es desenvolupen programes de reinserció sociolaboral, mitjançant la formació, l'ocupació i la inserció laboral, esmerçant-hi 37,8 milions d'euros, i la gestió d'ajuts als interns i a les seves famílies, en col·laboració amb la xarxa de serveis socials per facilitar la reinserció, servei al qual es dota amb 2 milions d'euros. Aquest conjunt d'actuacions beneficien 16.800 persones. Globalment, més de 12.000 interns reben formació reglada, impartida pel personal docent, i la formació ocupacional, gestionada pel Cire. Més de 9.000 interns reben formació d'adults i prop de 3.000 formació professional per a l'ocupació.

Senyores diputades i senyors diputats, la lluita contra la pobresa ha de ser el primer objectiu de qualsevol govern. Aquí, en aquesta qüestió, no s'hi val la demagògia, no s'hi val el populisme, però tampoc la passivitat ni la resignació. De fet, volia acabar aquestes paraules amb una declaració, amb un escrit del president Mandela, però abans, el senyor Fernàndez, representant de la CUP, me l'ha manllevat. Tot i així... *(Rialles.)* Tot i així, i tot i que el senyor Fernàndez es reconeix com a ateu, li demano que em permeti acabar amb un missatge del papa Francesc. Ell ens deia, en la seva última obra, en l'obra *Evangelii gaudium*, a través de moltes pàgines d'uns capítols dedicats a la pobresa..., jo crec que ens donava tres missatges. El primer missatge: la principal injustícia que ens afecta és la pobresa. El segon missatge: la pobresa és el principal factor de desestabilització social i de trencament de la cohesió social. El tercer missatge: el principal objectiu de la societat i de qualsevol institució, també del Govern català, és la lluita contra la pobresa.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president, vicepresidenta, conselleres, consellers, il·lustres diputats i diputades, representants de les entitats socials que ens acompanyen, del tercer sector, senyores i senyors, bé, per mandat del president del Govern, el conjunt de les conselleries, també una conselleria històricament vinculada a la generació d'infraestructures, com és la de Territori i Sostenibilitat..., està absolutament concentrada en el combat de les desigualtats i en la lluita contra la pobresa.

Per entendre el que hem fet fins ara i el que fem en aquests moments, cal contextualitzar el paper del departament en base a tres paràmetres que, de fet, concorren concèntricament en el nucli de l'acció del nostre departament: en primer lloc –s'ha explicat a bastament–, la recessió econòmica, que vol dir reducció dràstica dels ingressos a disposició, però també sobreendeutament; en segon lloc, el que en podríem dir els «mals governs» i els excessos de la dècada prodigiosa, una dècada, del 97 al 2007, que podíem haver aprofitat per fer moltes més de les coses que es van acabar fent; en tercer lloc, la retirada deliberada i lesiva de l'Estat en aspectes molt sensibles com la mobilitat, el transport públic o l'habitatge.

Si els sembla, només em concentraré molt especialment en alguns exemples que ho encarnin perquè puguem tot seguit, en el segon tram de la intervenció, detallar-los quines són les prioritats en què treballem.

Crec que és important destacar, per exemple, com quan, el desembre del 2010, el president Mas pren possessió del Govern ens trobem amb un deute, per exemple en polítiques de promoció d'habitatge protegit, de més de 110 milions d'euros a la Generalitat i de més de 171 milions d'euros de l'Estat. Avui, aquest deute s'ha engolit parcialment i és de 27 milions d'euros.

Quan el Govern de Convergència i Unió pren possessió i, tant en la legislatura anterior com en aquesta, afronta les polítiques de promoció d'habitatge públic, les polítiques d'adquisició de sòl, descobreix, per

exemple, que existeixen dinàmiques i actuacions de promoció d'habitatge en municipis que no tenen cap tipus de demanda. Promocions, entre l'any 2003 i el 2010, a Gandesa, a la Torre de l'Espanyol –a la Ribera d'Ebre–, a la Torre de Cabdella o en municipis que encara avui no hem estat capaços d'activar des del punt de vista de l'ocupació per part de ciutadans. Compatible, a més a més, amb el fet que quan en un bienni, com el bienni 9-10, ja ningú en el mercat adquiria sòl el Govern de Catalunya continuava adquirint sòl allà on no era necessari.

Un tercer exemple, que crec que també és prou conegut d'aquesta cambra, però que és important de recordar: 3264 pisos buits són els que ens vam trobar, amb la mala gestió del parc públic d'habitatges, quan el Govern va emprendre els seus treballs. Avui, aquests 3264 pisos són 1230 escassos pisos, i de fet ja els anuncio que en les properes setmanes prendrem decisions que tindran a veure amb nous reajustaments de les rendes de lloguer per fer possible que encara es redueixi més aquest nombre, que evidentment ens compromet.

Costa d'entendre, finalment, com la bonança econòmica, la disponibilitat pressupostària, la disponibilitat financera de la dècada prodigiosa, no va ser capaç de resoldre definitivament patologies i deficiències dels barris més humils construïts al nostre país als anys cinquanta, a Arraona, a Sabadell, o a Sant Roc, a Badalona, als anys seixanta, que van acollir poblacions extretes de barraques i que malgrat, hi insisteixo, la disponibilitat de recursos avui continuen sent a sobre de la taula.

Un aspecte rellevant, molt rellevant: el tracte injust, la retirada de l'Estat envers les polítiques de transport públic o les polítiques d'habitatge. 2009, 131 milions de l'Estat destinats a polítiques d'habitatge; l'any passat, 9 milions; un 95 per cent de reducció. Polítiques de transport públic: 2007, 140 milions d'aportació de l'Estat; 2013, 94 milions; reducció del 35 per cent. Aquests són, per tant, els paràmetres des dels quals al Departament de Territori i Sostenibilitat intentem bastir les respostes en el moment que ens toca viure.

Les respostes es basen en la garantia de tres drets que considerem fonamentals. En primer lloc, l'exercici del dret a la ciutat, un dret a la ciutat que és també un dret a un espai públic de qualitat, el dret a l'accés a l'educació, a l'ensenyament... Un segon dret fonamental que és el dret a l'habitatge, com a base, com a garantia, de drets que considerem tots universalment fonamentals i que estan reconeguts i recollits en l'Estatut d'autonomia en el seu article 26. Finalment, un dret al transport públic, un dret a la mobilitat, recollit a l'article 48 de l'Estatut.

Si els sembla, em concentraré estrictament en el que en podríem dir el «dret a l'habitatge», el «dret a la ciutat» i finalment el «dret a la mobilitat», detallant quines són –espero no ser excessivament detallista– les principals línies de treball en què estem.

Dret a l'habitatge. En primer lloc, hem treballat i ens hem concentrat en les polítiques socials per garantir aquest dret a l'habitatge, i sobretot per evitar l'exclusió social. La Generalitat ha evitat en l'any que queda enrere 2.865 desnonaments. De fet, polítiques d'emergència que han atès més de 24.000 llars catalanes i que s'han de posar al costat de tot un seguit d'actuacions, de programes, d'iniciatives, en matèria preventiva: ajuts generalistes als lloguers que han beneficiat dinou mil famílies; habitatges cedits a entitats, a ajuntaments –més de set mil persones al llarg de l'any–, o reforç d'iniciatives tan importants com l'Ofideute, que han suposat més de quaranta punts d'atenció. A partir del 2011, impuls de noves iniciatives, com la Mesa d'Emergències Socials, prestacions d'urgència per a famílies desnonades o importants acords amb Catalunya Banc, amb Bankia o amb la Sareb per posar a disposició de les entitats o dels mateixos ajuntaments un parc d'habitatges important: 400 habitatges de Catalunya Banc, 230 habitatges de Bankia o més de 600 habitatges de la Sareb, que en definitiva han de corregir aquests dèficits que en aquests moments patim d'accés a l'habitatge. Avui mateix, el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* publica una nova prestació per a aturats de llarga durada que ha de fer possible que quatre mil llars de Catalunya es beneficiïn d'ajuts de fins a dos-cents euros per un període d'un any, en aquesta situació extrema que puguin acreditar d'atur de llarga durada. Com vam informar també fa poques setmanes, d'acord amb el Departament d'Economia, hem impulsat ja i hem aprovat l'avantprojecte de llei per gravar pisos buits d'entitats financeres, que es calcula que aglutinen prop de vuitanta mil pisos buits a Catalunya, quinze mil dels quals en setanta municipis, aquests sí, on sabem que hi ha una demanda acreditada, i per tant on hi ha població que necessita l'estímul i el paper actiu de l'Administració.

En resum, aquest 2014 es destinaran 58 milions d'euros a polítiques socials d'habitatge, un increment de més d'un 13 per cent respecte a l'any passat. En definitiva, un compromís fort que s'emmarca en el compromís d'invertir 200 milions d'euros durant quatre anys, en aquesta legislatura, en polítiques socials d'habitatge. Si als ajuts a programes socials hi sumem els 12.800 habitatges del parc públic que la Generalitat té en aquests moments llogats a finals del 2013 i els 9.200 habitatges llogats a preus assequibles a través de les diverses borses, la Generalitat haurà donat suport en matèria d'habitatge a unes 45.000 famílies.

Segon aspecte important: dret a la ciutat. Saben quina és, vostès, la primera visita que va fer el molt honorable president senyor Jordi Pujol l'any 1980 quan encara no havia ni pres possessió del seu càrrec de president? Al barri de Bellvitge, a l'Hospitalet. El Govern de Catalunya, malgrat les dificultats, hem seguit i hem mantingut la remodelació dels barris, les actuacions veritablement prioritàries. Això vol dir que hem reprès actuacions que ens vam trobar absolutament aturades: al barri de Sant Roc, a Badalona; al barri de Ca n'Anglada, a Terrassa; a Can Garcia, a Manlleu; a Canyelles, a Barcelona, etcètera.

La presidenta

Conseller –conseller–, un moment, si us plau.

(Pausa.)

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Els podria citar aquestes quatre actuacions, però, de fet, aquestes actuacions s'emmarquen en moltes altres que duem a terme o que durem a terme en els propers mesos, a Salt, al Bon Pastor, a la Colònia Castells, a Trinitat Nova –a Barcelona–, a Can Jofresa, de Terrassa, o a Arraona, a Sabadell; diverses iniciatives que xoca..., i costa de comprendre com en els anys en què teníem més accés a recursos i a finançaments no van tenir la prioritat que havien de tenir, i mentrestant ens vam entretenir a impulsar..., i gastar més de 25 milions d'euros, per exemple, planificant ampliacions d'eixamples burgesos en les ciutats mitjanes i grans de Catalunya.

(Remor de veus.)

Dret a la ciutat... Dret a la ciutat és també transport públic, és també mobilitat. La conjuntura econòmica ha comportat que les administracions hagin posat en marxa en els darrers anys mesures de tarifació social. Fixin-se vostès on estàvem l'any 2008 i on estem avui. L'any 2008 l'Autoritat del Transport Metropolità, on hi ha la ciutat de Barcelona, on hi ha l'Àrea Metropolitana i on hi ha el Govern de Catalunya, destinava 797.506 euros a diversos mètodes de tarifació social. No existia ni la T-12, ni la T-Famílies nombroses, ni la T-Famílies monoparentals, ni la T-Trimestre, ni el 80 per cent de descomptes que avui existeixen per a aturats. Avui, l'Autoritat del Transport Metropolità destinem més de 27 milions d'euros a aquestes polítiques. Hem implementat la T-Jove, la T-12, la T-Famílies monoparentals, la T-Famílies nombroses, la T-Trimestral, i hem bonificat el bitllet per als aturats. Efectivament, segur que no fem prou i segur que hem pres algunes decisions que són lesives per al quotidià de la gent. Altra cosa, però, és que, com s'ha dit anteriorment, i ho ha dit el mateix president, és absolutament rellevant que les administracions s'hi impliquin. S'hi han implicat, les diverses administracions. No ho ha fet encara l'Estat espanyol.

En definitiva, ens aproximem a la lluita contra la pobresa com una garantia de drets fonamentals. I en aquest sentit, el dret a la ciutat, però també el dret a l'habitatge i el dret a la mobilitat, que vol dir el transport públic, són drets fonamentals amb què en aquest departament, de qui s'espera tradicionalment que sobretot inverteixi en infraestructures, generi condicions per fer possible la creació de riquesa, estem absolutament compromesos i concentrats.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, consellers, diputats, diputades, persones que ens acompanyen de les entitats socials, permetin-me que comenci amb una obvietat. A vegades és bo recordar les obvietats sobre què d'alguna manera han d'actuar les polítiques.

Pobresa: renda insuficient per cobrir les necessitats bàsiques –alimentació, habitatge i atenció sanitària. Risc de pobresa vol dir caure en aquesta situació d'insuficiència. Primera política: evitar caure en la pobresa. Per tant, parlem de risc de pobresa i mesures polítiques per actuar sobre aquest risc i que el risc no es transformi, si em permeten l'expressió, en sinistre.

Segona conseqüència de la pobresa, exclusió, i, per tant, polítiques perquè de la pobresa no passem a l'exclusió, que significa la limitació crònica d'oportunitats per accedir a aquesta renda que els permeti cobrir les necessitats bàsiques. Per tant, situem cada una de les coses en l'àmbit que pertoca, i aquesta segona política de lluita contra l'exclusió ha d'evitar, sobretot, pel que a mi fa referència, que aquesta exclusió sigui per raons de malaltia, sigui per raons de no-atenció sanitària adequada, que faci generar a les persones una limitació crònica d'accedir a la renda necessària per donar resposta, hi insisteixo, a les seves necessitats bàsiques.

Mirin, la relació entre pobresa i salut és un fenomen molt conegut que ningú qüestiona. Els estats membres de l'Assemblea Mundial de la Salut van expressar el maig del 2012 una resolució amb la voluntat política ferma de tots els països que en formen part de millorar la salut pública, reduir les inequitats sanitàries, actuant sobre els determinants socials de la salut. A la Declaració de Rio del 2012 aquests mateixos països van establir unes prioritats, que eren eradicar la fam i la pobresa, donar seguretat alimentària, assegurar l'accés als sistemes sanitaris i als medicaments, millorar les condicions de vida diària a través del subministrament d'aigua potable, el sanejament, l'accés al treball i a la protecció social. Això, que és una visió holística i global, té diferents lectures i adaptacions a cada una de les realitats socioeconòmiques dels països.

Ens hem de considerar un país socioeconòmicament estable, no som un país subdesenvolupat ni molt menys, però també les condicions socioeconòmiques dels països desenvolupats tenen conseqüències sobre la salut de les persones. Perquè fan més difícil el seguiment d'estils de vida saludables, perquè pot tenir conseqüències greus no seguir aquests estils; perquè moltes necessitats bàsiques de difícil seguiment, com l'alimentació saludable i equilibrada, es fan difícils, o la mateixa compra de medicaments en alguns casos. Aquests elements fan que els més vulnerables a les malalties tinguin dificultada la recuperació en molts casos.

I aquesta situació es veu molt més agreujada amb aquells nivells de renda i d'educació més baixos d'aquests països desenvolupats, i on aquest grup poblacional té un major risc evidenciat i contrastat de malalties cròniques, més risc de discapacitat i més risc de mortalitat. Això és una evidència dels països desenvolupats. Això ho diu la Fundació Caixa Catalunya en el seu informe de l'any 2009.

Però a més a més la salut té un altre component des del punt de vista de la seva relació amb la pobresa: no solament la situació socioeconòmica del país té incidència en la salut, sinó que un mal sistema sanitari pot

tenir incidència, en aquest factor que deia abans d'exclusió, per la limitació que la malaltia pot tenir d'accedir a cada una de les oportunitats de renda per poder cobrir necessitats bàsiques.

Quina és la situació a Catalunya? La situació a Catalunya avui ens permet veure que continua una situació diferent entre els nivells d'educació i nivells de renda en funció del seu gradient respecte a la percepció d'estats de salut: a major nivell de renda i/o major nivell educatiu, millor percepció de l'estat de salut; a nivell de renda més baix i nivell educatiu més baix, pitjor percepció de la salut. Les classes econòmicament més febles i les classes amb nivells d'estudis més baixos són les que més freqüenten a més a més els nostres sistemes sanitaris públics, són els més utilitzadors del sistema sanitari públic, i alhora són aquells que presenten diferències significatives en elements d'utilització dels serveis com són revisar-se el nivell de colesterol en sang, vacunar-se contra la grip o simplement controlar la seva pressió arterial. Això són elements absolutament objectivats. Aquesta és una realitat en un sistema amb una esperança de vida altíssima, d'una altíssima resolució, i un sistema de què tots estem francament orgullosos.

Què hem fet, què estem fent, en termes d'actuacions, amb relació a aquest pas de prevenció de la pobresa i de prevenció de l'exclusió des del paper que hi pot jugar el sistema sanitari públic del nostre país?

Mirin, hi han deu malalties sobre les quals actua directament la pobresa, deu malalties, que agreuja la prevalença d'aquestes malalties: les infeccions respiratòries bàsiques, els processos diarreics, el VIH-sida, els accidents cerebrovasculars, la malaltia pulmonar obstructiva crònica, la tuberculosi, els trastorns mentals, la malària, la malaltia coronària i els naixements prematurs. Aquestes deu malalties són les primeres malalties que es posen en qüestió i en risc, en termes de resultats, quan es produeix un deteriorament de l'accés als serveis sanitaris per raons de pobresa. No és el cas en aquests moments a Catalunya que aquestes malalties hagin agreujat els seus indicadors; és més, continuem millorant en molts d'aquests indicadors de resolució d'aquestes malalties.

Si fóssim més extensos en això, hauríem també de veure que en una situació de país desenvolupat, quan hi ha una situació afegida de crisi econòmica com la que vivim nosaltres, s'han de tenir també presents quatre factors de salut més, que són els accidents, el càncer, la hipertensió i la diabetis.

Això és així. I com que volem donar transparència a l'efecte de la situació econòmica sobre la salut dels ciutadans a Catalunya, hem creat l'observatori que entregarà, farà el seu primer informe durant aquest primer quadrimestre de l'any, on donarem resultats de totes aquestes malalties, però donarem resultats d'altres coses que són les que condicionen moltes de les evolucions d'aquestes malalties, que són com van evolucionant tots els elements determinants de la salut dels ciutadans del nostre país, ocupació i altres indicadors que poden vostès veure perfectament en les intervencions que han fet tots els membres del Govern que m'han precedit.

Per tant, primer, observatori i transparència sobre aquelles coses i malalties que poden agreujar-se en una situació de crisi. Dos: Pla interdepartamental de salut pública. Totes i cada una de les actuacions dels departaments, com hem pogut veure en les intervencions dels anteriors consellers, afegeixen condicionants favorables al fet que la crisi econòmica i la pobresa, les pèrdues de renda de les persones, no tinguin incidència sobre la seva salut.

Quatre: què estem fent? Prestacions a tots aquells programes sanitaris d'interès de salut pública que poden incidir directament sobre aquestes malalties. Com deia molt bé el president abans, també hem suplert l'Estat en algunes coses en salut. L'hem suplert especialment en aquells recursos que no vénen per al VIH-sida, que són recursos que ens vam comprometre a mantenir i que la Generalitat està aportant, recursos que han estat detrets dels programes de protecció de totes aquestes malalties per part del Govern de l'Estat.

Estem mantenint tots els programes de prevenció i control de les infeccions de transmissió sexual. Estem mantenint tota la política de vacunacions. Estem mantenint tota la progressió i control de les malalties transmissibles com la tuberculosi, l'hepatitis, la meningitis. Estem adequant al màxim possible l'accés a la medicació per a aquells que no poden accedir al copagament en aquests moments establert, i, per tant, programes d'ajut directes a l'obtenció gratuïta dels medicaments.

I també estem en aquests moments desenvolupant un projecte d'extraordinari abast, que és allò que entenem com a salut comunitària, que neix de la Llei de barris, que es desenvolupa a partir del 2005 i que ho continuem desenvolupant amb la mateixa intensitat, que és el programa «Salut als barris», centrant les intervencions als barris des d'una visió molt més holística, que no és solament la malaltia, sinó la visió condicionant de tots i cada un dels factors que en els barris poden incidir o no poden incidir en determinades malalties, i això gràcies a un sistema de col·laboració propi del nostre país, d'intensa relació i de compromís entre les administracions locals i l'Administració de la Generalitat.

No cal que els digui que estem desplegant totes les mesures possibles per millorar l'alimentació de la població en situació de risc, a través de col·laboració amb la Creu Roja, determinant la despesa a suportar en tot cas per cada una de les persones, adult o nen, que necessita rebre ajuda per accedir a aquesta alimentació necessària.

Hem establert un programa per al malalt crònic complex, malalt gran, perquè no tingui problemes d'accedir a l'alimentació que posi encara en dificultats la seva malaltia crònica.

Després, està en funcionament, com hem anunciat ja fa temps, aquest protocol de prevenció de la mala alimentació dels infants i adolescents entre el Departament de Benestar, el Departament d'Educació i el Departament de Salut.

Estem abordant totes i cada una de les emergències sanitàries que es produeixen a les persones sense sostre a través del SEM, amb un programa especial.

Estem vetllant pel benestar psicològic i el deteriorament psicològic de moltes persones immerses en situacions de dificultat, posant en marxa, des de ja fa uns mesos, el codi de prevenció del suïcidi.

I com això, cada dia, a cada consulta d'atenció primària, a cada consulta d'hospital, els nostres professionals i el nostre sistema donen resposta garantista que l'atenció sanitària no sigui un problema que agreugi la pobresa i, en tot cas, que la pobresa no sigui un problema que agreugi l'accés al sistema sanitari públic i universal com el tenim concebut al nostre país, i que crec que ningú en aquests moments qüestiona.

Però deixin-me que acabi amb una reflexió. Algun dels intervinents, dels demandants d'aquest debat, ha citat el barri del Besós; no sé si ha sigut el senyor Herrera..., algú ha citat el barri del Besós. Miri, jo vaig viure al Besós fins el tretze anys. He de dir que, en aquells moments, no cal que expliqui quin era el context del nostre país. Em sembla que el debat no és el dels anys seixanta, crec que han canviat moltes coses i que portar un debat en termes dels anys seixanta, tenint un govern com el que té Catalunya, tenint un parlament com el que té Catalunya, que debat un problema que no s'hauria debatut els anys seixanta, ni hauria tingut un govern que prengués aquestes decisions els anys seixanta, ens obliga a tots plegats, hi insisteixo, a no fer un debat propi d'altres temps i, en tot cas, a sortir d'aquest debat tot sumant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. President, consellers, diputats, representants d'entitats, senyores i senyors, el sistema educatiu, com saben, a Catalunya, acull 1 milió i mig d'alumnes. Malgrat la situació financera que estem vivint i hem viscut aquests anys, hem incrementat en cinquanta mil, des del curs 10-11 a l'actual, en cinquanta mil, els alumnes del sistema.

Per què hem ampliat aquesta oferta, més enllà de l'ensenyament obligatori, més enllà del que estrictament tindríem obligació? Doncs perquè creiem en la força de l'educació i creiem en la força de l'educació per a les persones. I això no ha de ser estrany per a una força política que sempre –i s'ha vist en les diferents actuacions– hem posat la persona al centre i tothom sap que estem treballant i hem treballat amb una filosofia que, traduïda d'una manera resumida, en podem dir..., i recordant aquella expressió de «Catalunya, primer, i a Catalunya, primer les persones». Aquesta ha estat la nostra filosofia, ho continua sent, i aquests cinquanta mil alumnes més, aquest milió i mig d'alumnes del sistema, estan millorant cada dia la seva qualitat de vida i estan rebent cada dia que entren a l'aula una nova esperança.

I això no és d'estranyar. Avui els hem parlat, aquí, diferents consellers i el president al capdavant, representant una força política que va crear l'estat del benestar a Catalunya, pioner a l'Estat, que va crear el CTESC, que va fer la xarxa per a la discapacitat, la PIRMI, el «Viure en família», la lluita contra el barraquisme i tantes coses de què podríem parlar.

Ara bé, aquest compromís amb aquest milió i mig d'alumnes que tenim és un compromís compartit: la Generalitat com a titularitat pública dels centres públics, els titulars de la iniciativa social, les entitats del lleure educatiu i les que treballen a l'entorn en els horaris postescolars. És un conjunt de professionals amplíssim que saben de la força de l'educació i no han escatimat cap esforç malgrat les circumstàncies actuals. Per tant, ho hem treballat i ho treballem des del compromís i fins i tot amb unes dosis de voluntariat importants, dintre del mateix compromís laboral.

Per tant, no té més sensibilitat qui més en predica. Jo els podria demostrar com al Departament d'Ensenyament, a aquests que ens acusen de falta de sensibilitat, la partida de despeses anomenades... –té un nom, eh?–, les de «Premsa», «Premis», «Atencions protocol·làries», «Publicitat», «Difusió»..., s'ha reduït un 88 per cent. Determinades forces polítiques que avui ens acusen de manca de sensibilitat, ens haurien de dir aquestes partides com les tenien. Un 88 per cent! Perquè ho hem centrat tot en l'alumne i en la seva educació i els seus ajuts dintre de les limitacions.

Per tant, implicació i compromís, assumpció de la filosofia de l'austeritat –és veritat–, de l'aprofitament –és veritat–, de l'optimització de recursos –és veritat–, de demanar més exigència i més esforç –és veritat–, perquè tots sabem que l'educació és la clau de les oportunitats, és la clau per superar les desigualtats i per descobrir, també, i per aprofitar tots els talents de la societat.

I per això la societat ens demana en el camp educatiu dues coses alhora: que treballem per l'equitat i per l'excel·lència, que descobrim el talent i ajudem la desigualtat i la seva promoció envers la igualtat. I aquestes reclamacions que ens fa hem procurat, amb totes les limitacions i el saber fer possible, conciliar-les al màxim. I nosaltres sabem que les desigualtats d'origen social són presents a l'interior del sistema educatiu i és per això que hem treballat en iniciatives noves a l'interior del sistema educatiu: prevenció, actuació, inserció.

Com s'entra i com se surt de la pobresa? La gran pregunta. No costa molt entrar-hi, però costa molt sortir-ne, però tots sabem que la formació –i ho deia el president al començament, a la seva intervenció inicial– és clau. Per tenir treball, per tenir feina necessites formació i cada vegada més, i cada vegada més més enllà de l'obligatòria. Per tenir accés a la formació postobligatòria necessites el graduat escolar, és aquell passaport acadèmic que necessiten els nostres joves, i per tenir-ne, necessites tenir una primària i una secundària amb èxit. Aquest és el nostre enfocament equitatiu, l'enfocament equitatiu en l'educació no és només de paraules i de discursos, perquè aquest és un món en què a vegades ens pensem que ens salven les bones intencions, però no, hi ha d'haver resultats. Més enllà de les bones intencions, hi han els resultats.

Què ens diuen els que el 2008, 2009, 2005 i 2006 deixaven el 25 per cent de nens sense graduat escolar, i que a primer de batxillerat aprovava un 51 per cent? És a l'interior del sistema que hem de treballar per evitar la desigualtat i per garantir el futur. Per tant, quan el Govern va aprovar l'ofensiva d'èxit, l'ofensiva de país contra el fracàs a favor de l'èxit escolar, per a qui es pensen que l'aprovàvem? Per als que ja tenen els mitjans a casa, per als que ja tenien bona nota, per als que el pare i la mare els pregunten cada dia «què has fet a l'escola»? No, la fèiem per a la globalitat, en especial per als que quedaven a la cuneta. Perquè quedar-se a la cuneta educativa és quedar a la cuneta formativa i laboral. Per tant, aquesta ofensiva de país ha estat la primera clau claríssima per lluitar contra la desigualtat: suport escolar personalitzat, programes intensius de millora a secundària, impuls a la lectura. Per què es pensen que hem fet un pla d'impuls a la lectura? Per als que ja tenen llibres a casa i veuen com el pare i la mare llegeixen? No, per als que no tenen això a casa i ho han de poder conrear i descobrir a l'escola, perquè és la clau d'accés al coneixement.

Alguns dels que ens volen donar lliçons no deuen saber què feien amb l'absentisme escolar i com el valoraven, i com l'absentisme tenia repercussió en els resultats, i com hi havia hagut una política tan laxa amb l'absentisme a secundària. Parlem-ne. Però, bé, serà un altre dia. Avui ens hem de centrar en allò que hem fet per evitar la desigualtat i per lluitar contra la desigualtat existent i avançar en l'equitat. Malgrat tot, malgrat la disminució pressupostària, un alumne rep els mateixos professors que tenen el mateix nivell formatiu, les mateixes hores lectives setmanals i conserva els mateixos espais. Ara bé, amb resultats de graduació superiors. Com els deia, 2006-2007, en el sector públic, 73,1 per cent dels nois que es treien el graduat. Ja no podien fer res més, a ser «ninis», fer unes hores de cambrer. Actualment, 82,2. Aposta per la formació.

Com assignem les plantilles als centres? Mirin, 2005-2006, centres d'entorns difícils que tenien, de tres línies, trenta-set professors, ara en tenen trenta-nou. Els CAEP, han estat prioritzats els d'entorns necessitats. Quantes hores hem incrementat, lectives, per atendre els problemes de diversitat en els centres de secundària, als instituts? Un 22 per cent, per atendre aquesta personalització que pugui permetre la formació futura. Es parla molt de la sisena hora, on l'hem mantingut? A 468 centres on l'entorn no era favorable. Les baixes, tema de sensibilitat, on cobrim el primer dia les baixes? Als centres d'entorns difícils, als centres de discapacitació, els centres d'entorns allunyats, etcètera. La concertada, el contracte programa l'hem mantingut; aquesta setmana surt la convocatòria d'enguany. Llars d'infants d'iniciativa social, una mirada especial. Ajuntaments, ja ho ha explicat el president, les llars d'infants públiques, el treball d'esperit de mancomunitat. Què ha passat quan el ministeri ha tret les beques de llibres de text? Què ha passat? Doncs, hem generat un nou model d'ajut, l'ajut col·lectiu al centre, de material.

Però, bé, hi ha un tema del qual s'ha parlat molt i que caldrà aprofitar el temps final. M'hauria agradat parlar de la inserció professional, dels centres que tenim detectats on cal un programa especial a través de l'auditoria pedagògica, com és que pedagògicament eren tots tractats iguals, etcètera.

Beques menjador: el Parlament ens va demanar una partida oberta; ho hem fet. Per primera vegada –per primera vegada–, el Govern ha garantit a tots els alumnes que estan per sota d'un determinat llindar, llindar de pobresa, una beca menjador. Però és que calia redefinir la política de beques menjador imperant, la que vostès aplicaven, perquè no es tracta només de dir quants diners més hi posem, ni quina demanda té, que també, i tant; es tracta de veure com els repartim. Els puc demostrar i no els hauria de saber greu que poguéssim demostrar, perquè així ho saben els consells comarcals –i el senyor Herrera parlava del senyor Ferriol de FAPAES; és veritat, no va venir ell a l'última reunió, va venir una senyora en nom de FAPAES i no els deuen haver passat la informació, però jo la hi passaré directament al senyor Ferriol–, com hem donat tres mil beques al cent per cent, com hem unificat els criteris de renda i com els altres elements de conciliació i altres consideracions han quedat en un segon lloc.

Perquè, miri, el model heretat deixava 7.348 nois i noies fora de la beca i, en canvi, donava 8.210 beques a persones que estaven per sobre del llindar. I quan dic «per sobre del llindar» vull dir que valorada la renda, la despesa que s'estipula individual i familiar i la despesa de lloguer o d'hipoteca, quins beneficis quedaven. Doncs, es donaven beques a persones amb 50.000 euros de benefici, amb 60.000 euros de benefici, amb 40.000 euros de benefici. Això no pot ser, perquè quedaven fora gent amb 20.000 euros de benefici i amb menys, perquè els criteris de renda, senyors del tripartit, senyors d'Iniciativa especialment i senyors socialistes... *(Remor de veus.)* Sí, sí, perquè són els que més ho han retret, són els que ho han retret. Sàpiguen que vostès deixaven persones per sota de la renda...

La presidenta

Un moment, un moment, consellera, un moment.

La consellera d'Ensenyament

Molt bé.

(Forta remor de veus.)

La presidenta

Un moment, senyors diputats i senyores diputades...

La consellera d'Ensenyament

Sí, gràcies, senyora presidenta. Jo ho comprenc, que sigui el Govern actual i el suport al Govern parlamentari que té que hàgim acordat un llindar de renda, que l'hàgim administrat, que sapiguem a cada consell comarcal quant hem hagut d'afegir, però sabem de cada consell comarcal quantes beques es donaven per sobre de la renda sense tenir element de pobresa, de lluita contra la pobresa. Això ho podem parlar. Escolti,

hem aplicat les recomanacions del Síndic, hem establert aquesta nova política de beques, tenim la partida oberta. Quan nosaltres sabem que hi ha un cas de severitat, l'atenem. Per tant, quan vulguin –quan vulguin–, miri, demano poder comparèixer a la Comissió d'Educació, i ara ho farem, per explicar la política de beques que hem fet i la nova redistribució i així tots els grups parlamentaris podran tenir tota aquesta informació que jo ara tinc tan detallada i que no tinc temps d'explicar-los.

Però deixin-ne acabar amb un element important: com es lluita contra la pobresa. Com hem dit, garantint la formació que permeti accedir al món del treball. Per exemple, quantes places d'FP teníem? Noranta mil. Quantes en tenim? Cent trenta mil. Les bonificacions i les exempcions de les taxes han fet, senyora Granados, que ningú en quedés fora. I el PQPI, si n'hi havia cinc mil, ara n'hi ha més de set mil. Per tant, com els deia abans, el Govern està totalment compromès al servei de les persones, a la lluita contra la inequitat i la desigualtat reenfocant aquelles polítiques que han de permetre al si del sistema educatiu aconseguir que aquells que no tenien l'èxit escolar perquè el seu entorn no els ajudava puguin trobar a dins del sistema educatiu el reforç i la política adequada per poder tenir èxit acadèmic i tenir èxit laboral en la seva vida futura.

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, president, consellers i diputats.

La presidenta

Suspendrem el Ple durant deu minuts.

La sessió se suspèn a les dotze del migdia i onze minuts i es reprèn a dos quarts d'una i un minut.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, continuem el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per fixar el seu posicionament, per un temps màxim de trenta minuts per cada grup.

Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyors consellers, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria saludar les entitats que ens acompanyen; la seva feina és un gran testimoni i el seu coneixement ens és molt útil. El nostre més gran reconeixement a la seva feina. De fet, les vam escoltar dilluns, com les hem escoltat tantes i tantes vegades i les seguirem escoltant, i sense voler entrar en aquest concurs –que ens sembla una mica fins i tot ridícul en cert punt– de qui escolta més, deixeu-me que posi un petit exemple, que reveli un petit secret. Vostès saben que vàrem acordar els pressupostos del 2014 amb dos grans eixos: un, que no hi hagués més retallades socials, i un altre, que les principals partides que creixessin fossin renda mínima d'inserció, ajuts a l'habitatge, beques menjador i famílies amb infants en risc. Saben qui ens va posar aquestes quatre prioritats? Ho saben? Els ho diré: són avui a la tribuna de convidats.

Voldria agrair també l'oportunitat que ens donen els grups proposants de plantejar aquest Ple monogràfic per abordar el primer problema de la nostra societat: l'eradicació de la pobresa, la lluita contra les desigualtats. Per nosaltres la pobresa no és només disposar d'una renda baixa, si bé volem aprofitar aquest Ple per parlar de rendes socials i parlar de rendes mínimes i de rendes bàsiques. Estar a l'atur comporta privacions de capacitats que no surten reflectides a les estadístiques sobre distribució de renda, fins i tot quan aquesta és compensada per un subsidi o una prestació. Comporta conseqüències sobre la llibertat individual de les persones, sobre la capacitat d'iniciativa, sobre com..., poden contribuir significativament a l'exclusió social, a la pèrdua d'independència, a la pèrdua de confiança en un mateix, poden comportar pèrdues en la salut mental i física. I és per això que en aquest Ple volem parlar també de la lluita contra l'atur, també de la inserció laboral de les persones més desafavorides.

Eradicar la pobresa és, per tant, estendre la ciutadania, estendre la condició plena de ciutadà i ciutadana a totes les persones que conformen la nostra societat. Com més persones ostentin la condició de ciutadà plena, millor serà la nostra democràcia, més exigent serà el control democràtic, més participades i més justes seran les decisions del seu parlament, d'aquest Parlament, més eficient serà el seu govern, més capaç de generar riquesa i més capaç de distribuir-la. Com més persones pateixin pobresa, privacions de capacitat, més opaques seran les decisions, més desigual l'economia, menys persones participaran en el bé comú, pitjor serà la nostra democràcia.

Com volem parlar en aquest debat? Volem parlar a prop de les persones i assumint quina és la nostra feina en tant que representants, en tant que membres de grups polítics. Volem analitzar, conèixer i diagnosticar? I tant que sí, però no només. Volem teoritzar els nostres ideals de societat, dibuixar un futur desitjat, construir un procés per fer un nou país? I tant que sí, però no només. Volem plantejar..., d'acord amb les visions de les causes de cadascú i d'acord amb la perspectiva ideològica de cadascú? I tant que sí, però no només.

La nostra feina en aquest Ple és donar resposta a persones concretes. Deixeu-me que citi la Fàtima, una nena de nou anys del barri de Montserrat, de Terrassa, que va demanar a l'assistent social que no li donés beca menjador, perquè, si no, havia de pagar nou euros, i això portava problemes a casa seva. Una nena de nou anys renunciava al plat calent durant un mes pel cost que suposava pagar nou euros. A això hem de donar resposta i agafem el compromís de donar resposta en aquest Ple.

Volem, en aquest Ple, donar resposta a en Manel, de Cornellà, que després de cinc anys a l'atur, amb experiència laboral només en el camp de la construcció, ha esgotat totes les seves prestacions. Viu en una família sandvitx, aquestes famílies amb néts, pares i avis

tots junts, a vegades en pocs metres quadrats. L'execució hipotecària ha començat el seu tràmit; el precipici amenaça les persones que més estima.

Potser aquestes persones no seguiran aquest debat, o potser sí, però aquestes persones no en trauran gaire, de les nostres diagnosis, si no les sabem compartir. No en trauran res si ens amaguem en la discrepància. No en trauran res, de les nostres propostes, si no se sustenten en recursos que les facin possibles. Esquerra ens n'hem fet un tip, de fer propostes de recursos, aquelles que són antipàtiques de fer: hem introduït de nou l'impost sobre els dipòsits d'entitats de crèdit, hem modificat l'impost del patrimoni, hem recuperat l'impost de successions i donacions, hem participat en el canvi de l'impost de transmissions patrimonials, i avui som la comunitat autònoma en què el tram de renda més alta paga més en IRPF, paga més en impost de patrimoni i paga més –i està entre les que més paga– en impost sobre successions i donacions.

Que hem fet l'esforç de buscar aquests recursos, ningú ho pot negar. I continuem, continuem amb la imposició ambiental, preparant els habitatges desocupats, i aquelles altres propostes que ajudin de la forma més justa possible a reduir les desigualtats. O d'altres canvis, com en la Llei d'estabilitat pressupostària: quan hi hagi ingressos, aquests ingressos aniran a inversió social i no a reduir dèficit.

Per tant, d'esforç, en fem, tot i que no tenim totes les eines. Dels nostres acords poden sortir respostes a les persones que pateixen; dels nostres desacords només en surten promeses. Acords o disputa, respostes o promeses; aquesta és la nostra responsabilitat.

La situació és greu, i l'hem de reconèixer de forma clara. L'empobriment generalitzat de la població ha deixat que la taxa de risc de pobresa, senyor president, deixi de ser un indicador amb sentit –i hi faig referència perquè vostè s'hi ha estès abans–, és un indicador relatiu respecte a la mitjana; de fet, respecte al 60 per cent de la mitjana dels ingressos familiars. Si avui dobléssim, els catalans, tots, els nostres ingressos, la taxa de risc de pobresa també seria el 20 per cent; per tant, no és un bon indicador.

O que coneguem també la situació del nostre mercat laboral. Nosaltres no podem fer aquesta valoració optimista que fa vostè, senyor Puig, de la reforma laboral. No pot comparar un any com el 2009, on el PIB va caure quatre punts, amb els anys posteriors, on s'ha mogut un punt amunt, un punt avall, del zero per cent; no és comparable. El PIB té bastanta més incidència en l'ocupació que no pas aquesta legislació que vostè abans ha mig defensat. Perquè la reforma laboral ha reduït les persones actives, ha reduït les persones ocupades, ha destruït llocs de treball, ha fet que només un de cada deu contractes sigui indefinit, ha posat desenes de milers de treballadors en ERO i ha aconseguit el seu objectiu principal, en això sí que ha estat un èxit fabulós: ha reduït els salaris un 12 per cent. I no ha acabat, perquè, com deia l'economista Edward Hugh fa poc, l'objectiu que persegueix és la reducció del 20 per cent.

Miri, la realitat també és que les rendes socials tenen efectes i que, per tant, són polítiques públiques que valen la pena, i que s'han de replantejar, i que s'hi ha d'aprofundir.

Mirin, la taxa de risc de pobresa de la població, abans de transferències socials, és del 42,7 per cent; després de transferències socials és del 26,3. Continua sent molt alta –continua sent molt alta–, però hi ha polítiques públiques efectives i útils per reduir-la, i el nostre compromís ha de ser aprofundir en aquestes polítiques públiques.

Com lluitar contra la taxa d'abandonament prematur –s'ha dit abans–: l'hem reduït els darrers anys, és veritat, perquè no hi ha ocupació i no hi ha efecte crida dels joves fora del sistema escolar, també per això, però continua doblant la mitjana europea.

O una altra dada de la realitat que ens ha de preocupar: Catalunya és líder en el trist rànquing de persones sense llar, el 21 per cent del total de l'Estat; ens segueix Madrid, amb un 15 per cent. Fixi's si des d'Esquerra Republicana no tenim cap problema perquè la realitat es retrati tan crua com és, perquè, si no, no hi posarem solucions. I què els passa, a aquestes persones? El 45 per cent de les vegades és per pèrdua de feina; el 38 per cent, per problemes amb l'habitatge.

Les desigualtats també estan creixent –també estan creixent. Està creixent l'índex de Gini. A l'Estat espanyol les diferències entre el 20 per cent més ric i el 20 per cent més pobre és de 7 vegades; a Catalunya, de 5,8, molt per damunt dels països que tenim com a objectiu –Noruega, Suècia, Finlàndia, Holanda–, on no ha passat cap any del 3,75 –3,75!–, i nosaltres gairebé el 6. Espanya, Itàlia i el Regne Unit sempre s'han distingit com els líders en desigualtat dins d'aquest rànquing europeu, i Catalunya, que estava a la zona moderada, s'està desplaçant a marxes forçades cap als països més desigualitaris. I la desigualtat és molt cara, és molt cara en termes de llibertat i de seguretat de tots; la desigualtat amenaça l'interès general, amenaça el bé comú. Els republicans, i estem segurs que no estem sols, però els republicans, que defensem un gran projecte de llibertat, sabem que la llibertat està amenaçada si el poder és cooptat per una minoria, si desapareix l'interès general, si guanya l'interès d'una fracció particular. La desigualtat amenaça la llibertat de tots.

Com hem arribat fins aquí? Hi ha elements de tendència global, és clar que sí. Les noves escales de l'activitat econòmica generen una producció concentrada, l'economia globalitzada genera producció concentrada de riquesa, nous centres de riquesa al món, de fet centres de riquesa més distribuïts que mai, però, al mateix temps, un increment brutal de les desigualtats internes dins dels països.

Però també hi ha elements imputables al marc de decisió estatal. Al final dels noranta i fins a l'entrada de l'euro comptàvem amb un sistema financer molt ben capitalitzat, tipus d'interès baixos i un teixit industrial important. Hi havia un camí, basat en la millora del sistema educatiu, en la millora de la concertació social, en la implicació de tothom en la marxa de les em-

preses, en la inversió en recerca i innovació, i en reformes necessàries, difícils de fer a vegades, com un llast per a la competitivitat, com és, disculpi, senyor conseller, l'Administració de justícia, moltes vegades.

Però no es va escollir aquest camí; es va escollir un altre camí aparentment més fàcil: el model bombolla. En deu anys, només deu anys, es va multiplicar per sis el deute hipotecari de totes les famílies, fins que el 2010 es va arribar a sumar un deute, entre promotors i famílies, superior al PIB espanyol. Com a l'Espanya del Siglo de Oro, de fet. La riquesa sobtada, en aquell cas només a Castella, ara a tot l'Estat espanyol, va portar a petrificar aquesta riquesa en palaus, esglésies i catedrals, i les classes dirigents es feren soldats o capellans, però no comerciants i industrials. Les catedrals del segle XXI han estat xarxes d'AVE ineficients, aeroports sense avions, autopistes sense cotxes.

La bombolla va enganyar els nostres joves. Que no calia estudiar? Mirem què ha passat després. En els anys de crisi, al conjunt de l'Estat espanyol, el 2007, hi havia 6 milions i mig de llocs de treball per a persones amb titulació superior, i ara també hi ha 6 milions i mig de llocs de treball per a aquestes persones; les persones amb estudis primaris, en canvi, han vist destruïts la meitat dels llocs de treball, de 3 milions a 1,5; els que tenen primer cicle de secundària perden 1 milió de llocs de treball, i els que tenen tota la secundària perden també 1 milió de llocs de treball. El 100 per cent de la destrucció neta de llocs de treball per a les titulacions no universitàries. Aquest és el llegat de la bombolla, de l'engany als nostres joves.

I com en sortirem, d'aquí? El camí no pot ser un altre que el de l'esforç per crear llocs de treball viables i estables dins l'economia global; centrar l'accent en les persones, en el millor actiu, en el que se'n diu econòmicament «el capital humà», el que nosaltres volem dir «les persones», en totes elles, a no deixar-ne cap enrere. El camí és la innovació, la formació de totes les persones i la redistribució de la riquesa.

Cal crear llocs de treball amb sous dignes. La rebaixa dels costos laborals no condueix indefectiblement a la millora de l'ocupabilitat, és un desincentiu fort a la innovació. Permeti'm una menció històrica: la revolució industrial es va produir a Anglaterra i no a la Xina, que estava tecnològicament fins i tot més preparada; però és que a Anglaterra els sous eren més alts i per això va necessitar fer la revolució industrial. En quin model ens volem posar nosaltres? Hem de passar de l'estat infermer a l'estat inversor. Hi ha conservadors que en tenen prou amb parlar d'assistencialisme. Els republicans, els republicans d'esquerres, parlem d'inversió social. Les persones són el més important; també per a l'economia, el capital humà és el primer actiu.

I per fer aquest camí és veritat que, com s'ha dit avui, tenim límits en les nostres eines. Necessitaríem un estat que volgués ser més eficient, canviar el model productiu i reforçar l'estat de benestar. Però no és així. Hi ha un injust repartiment dels pressupostos i dels objectius de dèficit que amenaça l'estat del benestar; es carrega sobretot contra les comunitats autònomes, totes, les que gestionen l'educació, la sanitat, els serveis socials. S'ha esmentat, i no ho repetiré, què ha passat amb la Llei de dependència, cas paradigma. Ens agradarà sentir molt la seva resposta, senyora Sánchez-Camacho. Què ha passat amb els CET? Què ha passat amb les polítiques actives d'ocupació? És que han anat a carregar-s'ho tot. Tot el que fan va en contra de l'estat del benestar.

La política fiscal, a més, que fan vostès és tremendament injusta: més IVA als productes bàsics –impost als pobres, impost regressiu–, càrrega fiscal creixent sobre les rendes del treball, desregulació total de la fiscalitat del capital; un frau fiscal inacceptable que dobla la mitjana europea, que a Catalunya podríem xifrar gairebé en 12.000 milions d'euros. És d'això que hem de parlar avui, també.

O d'una llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local que va contra els serveis a les persones. Vostès volen que els ajuntaments abandonin les persones a la seva sort, i no hi estem disposats, no hi passarem, no els farem cas i els desobeirem. Des dels ajuntaments estarem al costat de la gent.

Però el més preocupant de tot d'aquest llast que tenim per sortir d'aquesta crisi: l'Estat espanyol no serveix avui els seus ciutadans; legisla i actua al servei d'una casta extractiva. Mentre la seva població s'empobreix i pateix misèria, l'IBEX 35 és la borsa que més dividends reparteix de tot Europa, en lloc de reinvertir. Mentre ens fan pagar la llum més cara d'Europa a les famílies i a les empreses, els intermediaris financers s'emporten un 7 per cent directe de la seva factura de la llum, de la meva, de la de tots. I al mateix temps ens carreguen, tripliquen –tripliquen– els beneficis mitjans de les elèctriques europees, que estan al 2 per cent de la facturació, les espanyoles al 6, i ens carreguen amb un deute, que ja és..., amb un fictici..., com en diuen vostès d'això?, el dèficit de tarifa, que ja és el 4 per cent del PIB. És un llast massa gran. Des d'Esquerra Republicana, per responsabilitat, per compromís amb les persones, diem prou, volem tocar el dos, no volem seguir en mans dels que ens espolien el 8 i mig per cent del nostre PIB per fer polítiques antisocials i treballar al servei de les elits extractives.

Per tot això és important posar el futur del país en mans dels ciutadans, per fer un país més democràtic, per fer un país al servei de la seva ciutadania, amb un estat de benestar més fort i amb una economia al servei dels que hi treballen. I volem recórrer aquest camí, però aquest camí només el podrem recórrer si hi som tots. Cal –em dirigeixo especialment al president– que tots hi siguem en aquest camí, que no deixem ningú enrere, que el patiment i la pobresa no facin que cap dels catalans no pugui fer aquest camí que volem fer de plenitud en el futur.

Per això, perquè hi siguem tots, avui ens centrarem en les propostes concretes, en les mesures urgents. Hem d'abordar seriosament el debat de la redistribució. El nostre model, la sortida del camí: més innovació, més formació, redistribució de la riquesa. Hem d'abordar aquest debat. Ha vingut al Parlament una iniciativa legislativa popular, recolzada per moltes entitats i per 121.000 signatures, que ha de ser tramitada. I hem

d'aprofitar aquesta oportunitat per replantejar les polítiques d'equitat, les rendes d'equitat, les rendes socials, endreçar el mapa dispers de rendes que tenim, més d'una vintena de rendes gestionades per diferents organismes, per diferents departaments, sense que, a vegades, estigui definida la seva complementarietat ni la seva capacitat de..., o la seva «excloença», el contrari de la complementarietat. O hem d'aprimar el sistema administratiu que tenim per gestionar totes aquestes rendes, ser més eficients. L'important és el resultat. I haurem, també, de ficar-hi més recursos.

El nostre model respecte a això és clar. Primer, la inserció laboral ordinària; una persona que té dificultats el que més vol és un lloc de treball. Segon, la inserció laboral ajudada, com fem, malgrat la deslleialtat de l'Estat, per exemple, amb les persones amb discapacitat. Però tot això que hem après de la discapacitat podem fer-ho també amb les persones amb exclusió social.

Per tant, cal que en aquesta política de rendes establim un continu entre l'actuació d'Empresa i Ocupació i de Benestar, començant pel laboral, seguint per les polítiques d'ajut a la inserció laboral, al sector laboral ajudat, seguint per les polítiques d'activitat, encara que no siguin el treball ordinari, d'activitat d'interès social. Per això celebrem que s'hagi posat en marxa un pla d'ocupació per a les persones perceptores de la PIRMI. Però també volem que aquest pla es multipliqui, també volem que aquest pla creixi.

I, en quart lloc, garantir els mínims vitals a tots els ciutadans de Catalunya. La nostra societat és prou rica per fer-ho. Hem d'assumir aquest compromís. I no només volem plantejar aquest debat de com ha de ser la renda garantida de ciutadania, que volem s'obrin a aquest debat, que volem que s'obri. Volem també abordar la urgència de la renda mínima d'inserció. Volem que s'estableixi un complement salarial perquè les persones amb renda mínima que tinguin possibilitat d'inserció laboral no tinguin un desincentiu a inserir-se, i que puguin inserir-se i a l'inserir-se laboralment no perdin ingressos, en guanyin sempre. O volem que es paguin totes o que es facin efectives totes les PIRMI concedides, totes les PIRMI ajudades, que sigui possible de fer. O que treballem sobre els pagaments endarrerits. O que aquests plans d'ocupació per a persones que estan a punt d'arribar al termini final de cobrament de la PIRMI..., doncs que tinguin un pla de xoc, aquestes persones, i prioritàriament se'ls facin plans d'ocupació.

Volem aprofitar aquest Ple per bastir un sistema de protecció social complet. Si som capaços com a societat, a qualsevol persona del país..., vaja, sempre que la legislació del Partit Popular no ens ho impedeixi i sempre que tinguem la fermesa d'oposar-nos-hi, però que a qualsevol persona d'aquest país se l'atengui de qualsevol circumstància en la seva salut greu, de vegades molt costosa. Si som capaços de fer això, en el sistema de salut, hem de ser capaços també de fer-ho en el sistema de protecció social.

I volem que aquest Ple estableixi la història social compartida, per optimitzar recursos, per donar una resposta global, perquè bastim un sistema de protecció social complet, de coordinació de les administracions públiques, d'aplicació, sí, d'aplicació, de la Llei de serveis socials, una llei impulsada pel Govern d'esquerres, recolzada per la majoria dels grups d'aquesta cambra, també el que avui està al Govern.

Volem acabar amb el debat surrealista de les dades, senyores i senyors diputats. Amb els problemes que hi ha en aquest país, quan a vegades agafem determinades batusses amb les dades; posem-les clarament damunt de la taula. Hi han sistemes d'avaluació i coneixement de la realitat suficients. I allà on no n'hi hagin, que es millorin. Però és molt trist que hi hagi gent patint i en aquesta cambra ens posem a discutir sobre aspectes tan formals o tan procedimentals.

Volem que la garantia del dret a l'habitatge sigui efectiva, que aquelles persones a qui se'ls vol executar un desnonament l'entitat financera tingui l'obligatorietat de mitjançar, que s'exigeixi informe de serveis socials i de la Junta Arbitral de Consum, que no pugui ser automàtic, que hi hagi d'haver una intervenció. Que s'estenguin a tot l'any les mesures del primer decret que vàrem fer. Que, d'acord, serà insuficient, però és molt millor del que hi havia hagut fins ara, perquè no n'hi havia hagut cap, i per tant algun mèrit també deu tenir; ha permès obrir una cosa i ara hem de fer un pas endavant, hem de créixer.

Volem que aquest debat serveixi per establir un veritable fons social d'habitatge, dotat amb habitatges procedents dels parcs d'immobles no ocupats d'entitats financeres intervingudes. Volem que aquest debat serveixi per fer un nou decret contra la pobresa energètica. Volem que també serveixi per a això, que es simplifiquin els seus tràmits, que s'ampliï el període d'aplicació, que s'estableixin ajudes a les persones amb més dificultats en aquest país.

Volem que aquest debat serveixi perquè la Taula de Distribució dels Aliments continuï..., com ha començat a tenir, però que es reforci en els seus recursos, per tal que cap persona..., que tingui accés a la garantia alimentària.

Volem que aquest debat serveixi també per treure el que és un mandat de la Llei de serveis socials, que encara no hem fet, que és la cartera de serveis socials.

Volem que aquest debat serveixi també perquè quan des del sistema de salut detectem infància en risc per motius socials es posi en marxa sempre un dispositiu que hi doni resposta. Tenim un sistema de salut, mentre ens el deixin tenir, i que hem de fer tot el possible perquè no ens el treguin en aquest sentit, amb accés per a tothom i que ha de donar resposta a detectar aquestes dificultats i hi ha de donar resposta sempre.

Volem que l'accés a la salut sigui universal, i que aquest Ple es reafirmi una altra vegada a no fer cas a aquelles lleis de l'Estat que volen suprimir la garantia d'accés universal de la ciutadania a la salut. Volem que quedi molt clar que per la condició social d'una persona no estarà discriminada, per exemple, en les llistes d'espera o en qualsevol forma d'atenció social. Volem que

aquest Ple, que aquest Ple monogràfic serveixi per establir això.

Volem que hi hagi un augment anual en termes absoluts de la despesa pública en polítiques d'infància, que avancem cap a la mitjana europea del 2,27 per cent del PIB; sí, ha d'haver-hi un compromís en això. Volem que les beques menjador..., que hem fet passos importants, i que és just reconèixer-ho, i fóra bo que tots aquells que ho saben, que s'han fet passos importants, tinguessin l'honradesa també de reconèixer-ho, perquè és un tema important. Volem que les beques menjador siguin no només un element útil per a la conciliació de la vida laboral i familiar, sinó que siguin molt més que això: un instrument bàsic que garanteixi els drets alimentaris dels nostres infants, en període lectiu, i també el mes d'agost, i també en període no lectiu. Volem que això quedi molt clar en aquest Ple; que serveixin també per a aquells infants de secundària que no tenen menjador perquè han canviat l'horari dels instituts, volem que també serveixin per a això.

Volem que tinguem també els instruments de lleure per garantir els drets de tota la infància, arribar a tothom, i s'estableixin mecanismes en aquest Ple, ens les resolucions d'aquest Ple.

Volem que cap persona gran visqui en solitud, amagada, la seva pobresa i el seu maltractament. Són realitats que... Mirin, a vegades tenim debats de dades, de si una cosa és més gran o més petita, afecta més persones o n'afecta menys, però només que una persona gran estigués amagant la seva pobresa, la seva condició de vida difícil, sola, i patís maltractament per això, la nostra feina hauria estat un fracàs. I, per tant, d'aquest Ple volem també mesures concretes perquè això no passi en cap cas –en cap cas.

Volem també que parlem dels ajuts a les famílies amb infants a càrrec. La infància és un dels col·lectius amb més vulnerabilitat i més risc de pobresa. Abans els he dit les xifres dels efectes de les polítiques socials, abans i després d'elles, com evolucionava la taxa de risc, i els deia: «Mirin, un 45 per cent de taxa de risc de pobresa abans de polítiques socials, un 26 després.» Però, si fem aquesta estadística per al col·lectiu d'infants, l'efecte de les polítiques públiques és pràcticament inapreciable. Ens movem només un punt o dos: del 36 per cent al 34 per cent. Què ens passa, doncs, en les polítiques d'infància? Segur que hem de recórrer..., i mirant al futur. Perquè, escolti, de responsabilitats, en tenim tots –tots–, o la gran majoria dels que estem en aquesta cambra, excepte dos grups només, de fet, eh?

Per tant, volem que aquestes i altres propostes siguin una resposta immediata. Volem que aquesta resposta urgent també serveixi per dibuixar un camí cap a una societat més lliure i més igualitària, amb plenes capacitats per a totes les persones. Perquè l'eradicació de la pobresa és això: plenes capacitats per a totes les persones.

La fractura social de la pobresa l'hem de reduir des de les decisions d'aquest Parlament, des del treball del Govern, de totes les administracions, però d'una forma molt singular també des de la política conjunta amb les entitats del tercer sector social. El tercer sector i l'economia social aporten capacitat de resposta ràpida, aporten capacitat de coneixença, de proximitat, de participació de les persones en la resolució de les coses. Per als republicans, ciutadania és compromís. Més i més actiu tercer sector, mai ha de ser deixadesa de les capacitats i responsabilitats del Govern, sempre ha de ser més i millor ciutadania.

L'eina fonamental amb què comptem és l'estat del benestar, i no es pot malmetre. Les retallades d'avui, hem de veure quins efectes tindran sobre el demà, perquè no actuar a temps sempre és molt car, i, per tant, allò que avui hem hagut de suportar, aquest 20 per cent menys de recursos que deia abans, president, que té una repercussió sobre els serveis que es presten..., hem de posar damunt de la taula i prevenir del molt increment de cost que pot ser en el futur.

Hem de recuperar el terreny perdut. Lluitar contra la pobresa significa igualtat d'oportunitats, accés als serveis bàsics. Com deia John Rawls, l'única desigualtat admissible és la que es produeix malgrat la igualtat d'oportunitats efectiva, així que únicament acceptarem aquelles accions desiguals que treballin en benefici de les classes més desafavorides.

I voldria acabar citant Amartya Sen, premi Nobel d'economia, indi però també americà, perquè viu i treballa als Estats Units. Diu Amartya Sen que cap de les grans fams massives s'ha produït mai en una democràcia. Doncs, siguem una democràcia tan gran que, de fam, ni gran, ni mitjana, ni petita. A casa nostra, de fam, cap ni una.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, el diputat senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, membres del Govern, senyors diputats i diputades, hem assistit fa poc a uns discursos del senyor president i de sis consellers i conselleres. En faltava un, de conseller, però de fet ahir el portaveu del Govern ja ens va anunciar que el resultat d'aquest Ple extraordinari sobre la pobresa seria, des del punt de vista de compromís econòmic, zero, i, per tant, el conseller que era més important que sortís aquí a la tribuna és el senyor Mas-Colell, que és el que no ha sortit. I, per tant, hem vist una barreja de discursos, d'estadístiques, hem vist unes actituds des de la impotència, des de la insensibilitat, fins i tot des del «passotisme» del Govern, que no ens han agradat. Perquè, senyores i senyores del Govern, senyor president, surtin dels despatxos, aixequin la vista de les seves estadístiques i mirin els catalans i les catalanes als ulls, mirin la Catalunya real. I hem tingut algun advertiment, també: no fem partidisme en aquest Ple, sobretot, no fem partidisme. Nosaltres sí que volem apropar-nos a la situació dels catalans i les catalanes des d'una ideologia que representa avui el Partit dels Socialistes de Catalunya, i continuarem

denunciant tot allò que no funciona bé, i continuarem proposant tot allò que pensem que ha de millorar la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes.

Voldria començar, en primer lloc, donant les gràcies a totes les entitats que treballen cada dia per combatre una de les majors xacres que pateix la nostra societat i que abordarem en aquest Ple extraordinari, que és la pobresa.

Aquest és un ple important, històric, i que ens exigeix sentit de la realitat. Per cert, he escoltat que la pobresa és una de les prioritats d'aquest Govern, però vostès no han vingut aquí per pròpia iniciativa, han vingut aquí perquè tres grups parlamentaris –Iniciativa per Catalunya, el Grup Mixt i el Grup Socialista– els hem portat a parlar avui aquí de la pobresa.

I vull destacar que precisament per fi en aquesta cambra es parla d'aquest tema tan important. I està bastant estesa la sensació que vivim i hem viscut moments molt durs en l'econòmic i en el social, però que els governs en parlen poc, que hi ha poques propostes concretes i que, quan n'hi ha, no formen part del debat polític i passen molt desapercebudes en l'agenda mediàtica. I és que a Catalunya estem vivint la pitjor crisi econòmica i social en dècades, però la majoria d'aquest Parlament i el Govern estan parlant i fent molt poc per combatre-la; fan més per amagar-la.

Les entitats que ens acompanyen avui aquí, les quals vull saludar, i les que van venir a la trobada del dilluns i moltes altres haurien volgut expressar aquí, des d'aquesta tribuna, quina és la dura realitat del dia a dia, com han d'afrontar situacions extremes sense ajut d'aquest Govern. Lamento profundament que se'ls hagi impedit prendre la paraula, perquè hauria estat un bany de realitat, sobretot per a alguns de vostès, que no volen ni sentir-los parlar en aquesta cambra. I per què no els han volgut al faristol? Per què el president no va rebre la marxa contra l'atur que va arribar a aquest Parlament en el darrer Ple? Per la mateixa raó per la qual no volen parlar de l'augment de les desigualtats, i per la mateixa raó per la qual aquest Ple està fragmentat i diluït enmig d'un ple ordinari. No els va voler escoltar el passat dilluns, però a mi m'ha d'escoltar, i li vull fer arribar el que ens van dir.

Escoltin el Lluís Rabell, president de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona: «No voldríem que es minimitzés i banalitzés la situació.» Àngels Guiteras, presidenta de la Taula del Tercer Sector: «Ens estem acostumant a viure amb normalitat que hi hagi persones que no puguin disposar d'un plat a taula un o dos cops al dia.» Teresa Crespo, presidenta del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars de la Generalitat: «No podem dir mai que la pobresa és estructural i no té remei. No podem acceptar-ho en un país ric.» O José Antonio Monteagudo, del col·lectiu «Nosaltres no callem», que és un treballador social que dilluns ens va fer una invitació que jo li faig extensiva, senyor president: dilluns ens va convidar –i el senyor Mas-Colell no ha de patir, perquè no li costarà ni un euro– a anar al seu despatx de treballador social. Jo li proposo que anem, quan la seva agenda li ho permeti, una hora al seu despatx i que escolti de primera mà com els avis li diuen que han de triar entre menjar o medicar-se.

Hi ha una Catalunya que vostès no volem mirar, no volen rebre, no volen escoltar. No està dins del Parlament. Cap de nosaltres estem en una situació de pobresa, però la majoria de la gent ara ho està passant molt malament. Fa cinc anys tenien feina, pagaven la seva hipoteca. La pobresa ara és un tema central, perquè afecta un de cada cinc catalans, mentre es retallen els ajuts i es mira cap a un altre costat. No és només que hi hagi més pobres: és que, a més, els que ho són cada dia ho són més. La Catalunya que no volen mirar és aquella per a la qual el dia 3 de cada mes ja és final de mes.

Dues consideracions inicials. En l'imaginari català tenir feina és per a molts la constatació d'una plena inclusió social; es percep que una feina allunya les persones de la pobresa i, alhora, es percep les persones en atur tenen una bona protecció econòmica per a la seva subsistència. Avui, en el moment en què es celebra aquest Ple sobre la pobresa, cal constatar que la pobresa tal com se la imagina la gent que no la pateix no té res a veure amb la realitat de la pobresa actual. Avui les feines són més precàries que mai, un fet a què ha ajudat, i molt, la reforma laboral del Partit Popular i de Convergència i Unió i que abans es reivindicava des d'aquest faristol. Feines de durada incerta, de molt baixa retribució, en què els treballadors i treballadores no estan protegits per la negociació col·lectiva i, finalment, el que segurament és el pitjor: que generen un baix valor afegit.

La mal anomenada «austeritat» dels governs de dretes es tradueix en una pèrdua de la protecció pública, tant en prestacions monetàries com en serveis directes, i s'ha desmantellat parcialment l'estat del benestar. El que per la dreta és austeritat, per l'esquerra és retallar sense acord, sense saber que cada euro que s'estalvia agreuja el patiment d'una persona.

S'han rescatat els bancs, però no s'han rescatat les persones. S'ha passat el deute financer a deute públic, de deute d'uns quants a deute de tots, mentre els més febles i les classes mitjanes, treballadors, autònoms i petits comerciants, han vist arribar la seva situació personal a nivells de pobresa i desigualtat que no esperaven, sense cap rescat públic i, el que és més greu, amb el cinisme del missatge de l'austeritat.

Però de què estem parlant? Què vol dir «pobresa» i «risc d'exclusió social»? Entre altres coses, gairebé el 40 per cent dels catalans no poden afrontar despeses imprevistes; el 15 per cent no és capaç de pagar els rebuts sense endarreriment, xifra que el 2006 era només del 5,5 per cent; o el 13 per cent no pot mantenir la llar calenta a l'hivern, xifra molt superior al 2006, en què era un 5,3 per cent.

Perquè, en definitiva, l'eix real és el de la dreta i l'esquerra, aquí, a tot Espanya i a Europa, on el Partit Popular i Convergència i Unió són exactament el mateix. Per molt que s'esforcin a semblar que es barallen, la dreta s'uneix per defensar els seus interessos. Convergència i Unió i el Partit Popular voten contra els drets de la classe treballadora per acordar retallades, aquí i

al Congrés. Han votat el 44 per cent dels projectes de llei i el 52 per cent dels decrets junts, la meitat.

Fins fa dos mesos, Catalunya ha tingut un pressupost d'Artur Mas i Alícia Sánchez-Camacho, i el pressupost Artur Mas - Oriol Junqueras és gairebé idèntic en despesa a l'últim de Convergència i Unió i el Partit Popular. Aquí Junqueras s'ha venut l'ànima d'esquerres per jugar la carta de la independència amb la dreta. *(Remor de veus.)*

Però és que, a més, a les eleccions europees l'eurodiputat d'Unió anirà al mateix grup que els populars, i el seu candidat, senyor Mas, és Olli Rehn. Olli Rehn és el màxim responsable d'economia de la Comissió Europea, el màxim dirigent liberal a Europa, i també la cara visible de la troica. Olli Rehn, que l'agost del 2013 va defensar la proposta de reduir els salaris a Espanya un 10 per cent. El Partit Popular i Convergència i Unió van votar junts la Llei d'estabilitat pressupostària que ara s'aplica a Catalunya, avalada per Olli Rehn, així com la reforma laboral. *(Remor de veus.)* Comparteixen el model d'austeritat i de la devaluació salarial...

La vicepresidenta primera

Un moment, diputat. Demano silenci a l'hemicicle, si us plau. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Reprengui la seva intervenció.

Pere Navarro i Morera

Sí. Gràcies, presidenta. Les veritats dolen. Actituds i actuacions que demostren un model ideològic de societat. Actituds: amaguen, neguen, estigmatitzen, abandonen i fan caritat. Primer, voler amagar les situacions que els trenquen la imatge idíl·lica de Catalunya que volen vendre i que xoca contra la dura realitat que denunciem les entitats socials, els mitjans de comunicació i l'oposició d'esquerres.

Amaguen. Sis mesos, moltes declaracions i algunes sessions de control, ha trigat el conseller Boi Ruiz a reconèixer que, potser, hi ha infants amb malnutrició. Neguen. El conseller de la Presidència, la consellera de Benestar i, fins i tot, vostè, senyor Mas, ens han dit en seu parlamentària que la pobresa es manté estable a Catalunya durant la crisi; potser volen amagar la pobresa o potser volen negar-la, però el fet que la taxa de pobresa relativa s'hagi estabilitzat en un entorn del 19 per cent, després d'augmentar un 15 per cent des de 2008, només podria tranquil·litzar els resignats o els insensibles. Amb més d'1.440.000 pobres a Catalunya ja han saltat totes les alarmes.

Estigmatitzen. En un article, la periodista Milagros Pérez Oliva feia una molt encertada reflexió sobre l'estigmatització dels pobres per part dels governs; l'article portava per títol *Culpables de ser pobres*. Descrivia l'actitud que ha tingut i té la dreta en traslladar a la responsabilitat personal la situació socioeconòmica de les persones, aquella frase d'«alguna cosa hauran fet per trobar-se així». Tots recordem la profunda insensibilitat amb la retallada salvatge del PIRMI, una retallada que ha marcat els seus mandats a la Generalitat i que ha arribat a promoure una iniciativa legislativa popular sobre la renda garantida. En aquest cas, ens van dir que eren immigrants, que s'aprofitaven de l'esforç dels altres i que eren uns defraudadors. Ho recorda, senyor president?

Abandonen. Sense residències assequibles per a la gent gran, sense finançament d'escoles bressol per als infants, sense PIRMI per als que ho han perdut tot, sense conveni col·lectiu, sense polítiques d'ocupació per als aturats, sense subvencions per a les entitats; abandonats, els que més necessiten el sector públic, els que no tenen res més. I alhora que vostè han reduït dràsticament l'acció amb les entitats socials, a l'hora que retallen l'Estat del benestar, impulsen una marató, un exercici d'autocomplaença que vol transmetre que som solidaris quan, en realitat, el que significa és que vostès han passat d'un model de garanties públiques a un model de caritat cap al pobre. I quan tot està molt malament, s'inventa la tieta de la Grossa, que ens recollirà diners per als infants vulnerables. Caritat i no drets, això és el que fan vostès. En això ens diferenciem clarament la dreta i l'esquerra.

Parlàvem d'actituds, però parlem d'actuacions. Pel que fa a la fiscalitat i pressupostos, han sigut altament insensibles i amb conseqüències nefastes per a la cohesió social. Parlem de la fiscalitat. La seva estratègia fiscal i pressupostària, còmplice una vegada més del Partit Popular, limitant el marge de maniobra de la Generalitat. Després, va fer els ajustos no només retallant polítiques socials, sinó que va fer regals fiscals a les rendes més altes. Després d'un any sense pressupostos, però amb retallades i amb el pressupost més social de la història, segons vostès, portant-nos deu anys enrere en la despesa social per càpita, i ara es neguen a proposar, a liderar un canvi de model de finançament.

El compromís de Convergència i Unió en polítiques socials és inexistent. El seu Govern ha portat el sector públic a una situació crítica per als serveis i desesperada per a la major part de la ciutadania. I ens han repetit fins a la sacietat que tot era culpa de fora, dels de fora, de Madrid, que no podien fer res, perquè vostès no tenen cap culpa, perquè vostès no tenen cap responsabilitat i perquè no els quedava més remei que fer justament el que han fet, etcètera. I això, senyor Mas, no és veritat, perquè es poden fer les coses de manera diferent, es poden fer de manera diferent. El que està passant a Catalunya és que vostès tenen un model ideològic que és nefast en època de crisi, perquè deixa sense protecció aquells que més la necessiten, amb conseqüències nefastes, i cada dia que passa en tindran més.

De totes les comunitats autònomes, Catalunya té la despesa per càpita més baixa en salut, però, a més, el pes relatiu de la salut en el pressupost és el més baix de tot Espanya. Cap comunitat autònoma ha retallat tant en tan poc temps, i vostès continuen. Respecte a l'educació, les dades comparades entre comunitats autònomes ens diuen que el Govern de Convergència i Unió amb el suport d'Esquerra Republicana és el Govern de tot Espanya que menys proporció del seu

pressupost dedica a l'educació. Què passa amb les polítiques socials? Comparant pressupostos de totes les comunitats autònomes, excepte Extremadura, som la darrera en compromís amb les polítiques socials. Sí, Extremadura, amb un president del Partit Popular amb qui comparteixen l'estratègia del greuge comparatiu, però les dades demostren que tenen, en el fons i com sempre, les mateixes prioritats.

Una altra Catalunya és possible –una altra Catalunya és possible–, hi ha alternativa. Hem de redistribuir per motius de justícia social, perquè aquesta és la manera de lluitar contra la pobresa i de pal·liar les desigualtats. Redistribuir és la fórmula per reactivar la nostra economia, tornant poder adquisitiu a la gent que ara no pot, com la millor manera de reactivar l'economia i d'actuar amb consciència social. Però, sobretot, hauríem de ser més justos perquè això forma part irrenunciable del nostre ADN, perquè sabem –perquè sabem– que les persones no poden assolir la seva llibertat si no garantim la seva seguretat econòmica. No ens torni a dir que no pot fer res més que el que fa.

Avui, senyor Mas, la realitat és més dura i més gran que la bandera amb què intenta amagar-la i vostè no s'adona que cal reaccionar immediatament. Als catalans i catalanes ens cal urgentment un president i un govern que es posin al capdavant del compromís social per sortir d'aquesta crisi en tot allò que puguem fer a casa nostra. I, com que ens demanaven propostes concretes, n'hi farem algunes. Li proposem, en aquest debat, dues línies de treball conjunt: en primer lloc, una acció de xoc, pacte de mínims, i en segon lloc, pactar totes les forces polítiques... Totes les forces polítiques ens hem de responsabilitzar de comprometre'ns tots en una estratègia contra la pobresa infantil.

En primer lloc, l'acció de xoc, pacte de mínims, que té tres línies vermelles. Beques menjador, aliments. Parlar de malnutrició infantil i beques menjador el 2014 sembla increïble, però la realitat ens supera. Cal prioritzar la necessitat que el conjunt de la ciutadania i, especialment, els infants tinguin una alimentació saludable. Així, tenim clar també que les beques menjador són un instrument bàsic per combatre la pobresa i la malnutrició infantil, i facilitador de l'escolarització. La dotació econòmica de la Generalitat per a les beques de menjador és encara insuficient, atès que la cobertura només arriba al 24 per cent dels alumnes en risc de pobresa, digui el que digui la senyora consellera, que veig que és molt aficionada a fer d'oposició de l'oposició, per cert.

La persistència d'aquesta vulnerabilitat i la retallada de la despesa educativa en àmbits tan sensibles com les beques de menjador o en els recursos de suport de l'alumnat amb més dificultats incideixen en les situacions d'absentisme escolar i amplien la desigualtat. Per això, nosaltres els proposem que, amb les entitats municipalistes i amb els consells comarcals, millorem la gestió de les beques per arribar a tothom que les necessiti en cada moment que les necessiti. I també garantir la partida pressupostària per donar cobertura al conjunt d'infants en situació de vulnerabilitat extrema. Podem trobar recursos al pressupost. Per exemple, destinar els mateixos recursos que el Departament d'Ensenyament destina actualment a cofinançar les escoles que segreguen per sexe, escoles que, precisament, no es caracteritzen per tenir alumnes en risc de pobresa, ans al contrari.

Segona línia vermella, PIRMI energètic. Considerem l'energia com un dret de les persones i creiem que cal defensar el dret de les famílies al subministrament dels serveis bàsics d'aigua, de llum i de gas. En conseqüència, cal garantir que cap persona en situació de vulnerabilitat pateixi el tall de subministrament energètic per impagament de les factures. Proposem un pla contra la pobresa energètica, que contingui, entre altres mesures, la garantia d'una provisió d'energia perquè cap llar pugui ser privada d'un subministrament mínim d'electricitat, aigua i gas, a partir d'una prestació per a totes les persones o unitats familiars amb ingressos inferiors a 569 euros, que és l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, corregit pel nombre de membres de la llar. La mesura d'endarrerir el deute i acumular-lo que va aprovar el Govern és un nyap. Pensa que una família que no té diners al gener els tindrà per quadruplicat a l'abril? Proposem un ajut perquè, a casa nostra, no hi hagi cap llar sense les condicions mínimes de dignitat.

Tercera línia vermella, la renda garantida d'inserció. Modificar, mitjançant una reforma urgent, en el proper trimestre, la Llei de la renda mínima d'inserció per tal de, en primer lloc, restablir la universalitat de la prestació per a totes aquelles persones que acompleixin els requisits que fixi la llei, tal com ha resolt el Consell de Garanties Estatutàries, i segon, modificar els requisits per ser titular del dret i beneficiari, per tal d'incloure els nous perfils d'exclusió, incorporant en la valoració, entre altres, les necessitats de cada sol·licitant, la presència d'infants a la llar, les possibilitats de reinserció i el nivell de renda familiar. Cal encetar al Parlament, al més aviat possible, el debat de la iniciativa legislativa popular d'una renda garantida de ciutadania.

Parlàvem de la primera proposta, que és l'acció de xoc del pacte de mínims. La segona, alçada de mires i treball pel país. Avui, a Catalunya, vol dir pactar una estratègia contra la pobresa infantil. Hem de recordar, per acabar, que no tenim un sistema de protecció social homologable al nivell de desenvolupament econòmic. Els set anys de governs d'esquerres van servir també per redreçar aquesta situació i varen fer importants inversions socials, no varen fer tot el que voldrien i la crisi va arribar el 2008 per quedar-se i rebaixar els ingressos públics. Tot i així, es va mantenir, es va mantenir la despesa social.

Igual que amb les persones, els veritables caràcters dels països es revelen en els moments de màxima adversitat. És molt fàcil ser generosos quan et sobren els recursos; molt fàcil ser solidari quan no tens res a perdre. Quan les coses es compliquen, quan s'han de prendre decisions difícils, és quan ens posem a prova; no és tan fàcil treure el millor d'un mateix quan arriben els pitjors moments. I ara, al 2014, especialment cruel és la situació dels infants i adolescents, per als quals la probabilitat de ser pobres ha crescut un 50 per cent –la probabilitat de ser pobres ha crescut un 50 per cent–; un de cada quatre menors de setze anys és po-

bre a Catalunya –un de cada quatre menors de setze anys. Som un dels països de tot Europa amb inversió més baixa per lluitar contra la pobresa infantil, i en els darrers pressupostos aquesta situació s'ha agreujat encara més.

No invertir a cuidar els infants és perjudicial per a les seves trajectòries personals, familiars, comunitàries i també per als conjunt de la ciutadania, tal com afirmen persones de molt prestigi en sociologia i en temes de benestar, com Pau Marí-Klose, que diu: «A llarg termini, aquestes iniciatives van precisament en contra dels objectius de sanejament dels comptes públics que es persegueixen.» La infància vulnerable necessita suport públic, i aquest suport s'ha de concebre com el que és: una inversió, la rendibilitat de la qual és absolutament evident.

Necessitem una estratègia compartida de lluita contra la pobresa infantil, que passa necessàriament per augmentar les polítiques de transferències a famílies pobres amb infants, per millorar els serveis d'acompanyament que ofereixen assessorament a famílies i suport educatiu a infants vulnerables, així com serveis per promoure conciliació de vida laboral i familiar per a famílies en situació de vulnerabilitat. Cal estar a l'alçada, no podem continuar, no poden continuar donant l'esquena a les persones que més ens necessiten.

President, consellers, conselleres, senyores i senyors diputats i diputades, des del Grup Parlamentari Socialista vàrem demanar aquest Ple per posar en relleu el que és veritablement important, les persones, i com estan travessant les persones aquesta crisi intensa i duradora. També hem volgut denunciar la inacció i insensibilitat del Govern, d'aquest Govern, sobre les famílies que més malament s'ho estan passant. Però especialment el Grup Socialista ha volgut demostrar que les coses es poden fer de manera diferent, prioritzant les necessitats de les persones, que hi ha una alternativa que no és la que estem vivint en aquest moment.

Deixi'm, senyora presidenta, per acabar, traslladar a aquesta cambra un crit de socors que faig meu però que és d'en Lluís Rabell, que he citat abans. Deia, ens deia en Lluís Rabell: «És hora que el Parlament de Catalunya miri la realitat cara a cara, tan dura i crua com és.» Estiguem a l'alçada, escoltem aquest crit de persones que ens necessiten. Si no ho fem, mai recuperarem la credibilitat perduda. Hi ha molta gent que avui depèn d'aquesta cambra per tenir una oportunitat de viure amb dignitat. No els donin l'esquena.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafa López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Abans de tot, donar la benvinguda i les gràcies per la seva assistència, també per l'altre dia, que vam tenir oportunitat de parlar amb les entitats que treballen en l'àmbit de la pobresa, entitats del tercer sector, entitats socials. I és una llàstima que no hagin pogut parlar avui. Jo sé que aquest és un debat que al Govern no li interessava; de fet, no li interessava..., que no ha deixat parlar les entitats, i, de fet, si vostès ara veuen el 3/24, el 3/24 només ha emès el que ha dit el Govern, però el que diu l'oposició no s'emetrà i, per tant, els ciutadans de Catalunya no ho podran veure. *(Remor de veus.)* Imagini's quin és l'interès que té aquest Govern en aquest debat.

I jo, després d'escoltar-lo, li he de dir una cosa, senyor Mas. Vostè viu a Ítaca. Els catalans no vivim a Ítaca, els catalans vivim a Catalunya. Sí, senyor Mas. Miri, 820.000 catalans no poden anar camí cap a Ítaca, han d'anar a l'oficina de treball a buscar feina; 25.000 catalans no tenen aquest temps per fer viatges a Ítaca, el que estan patint és si rebran la renda mínima d'inserció; 53.000 catalans ignoren si continuaran percebent les beques menjador dels seus fills.

Vostè avui ens ha vingut a parlar bàsicament, diguem-ne, jo li podria dir, de tres mentides, tres.

Primera: «La pobresa és un problema, sí» –ens ha dit, ens ho ha reconegut–, «però és un problema bàsicament estructural.» En això coincideix amb el senyor Homs, que feia poc ens deia: «La pobresa no ha augmentat significativament a Catalunya», i coincideix també amb la senyora Munté, quan ens deia exactament el mateix. Segona gran mentida: «Jo no tinc els elements legislatius per fer front a la pobresa», ens ha dit; és a dir: «Jo no tinc els elements legislatius per fer-hi front.» I tercera gran mentida: «No tenim els instruments econòmics»; és a dir, el de sempre, senyor Mas: «Espanya ens roba», bàsicament, eh?, *aviso para navegantes*, aquest és el problema, el de sempre.

I després ens deia: «I això que tenim una bona societat civil» –estem d'acord amb vostè–, «això que tenim un bon capital polític» –estem d'acord amb vostè– «i això que tenim una bona ciutadania» –estem d'acord amb vostè. El que passa, senyor Mas, és que el problema que tenim és que tenim un mal govern. Se'n recorda, el que deia *Els segadors*?, allò de «Visca el rei, mori el mal govern»? Doncs, tenim un mal govern a casa nostra.

Miri, de fet vostès *(remor de veus)*... –no se'm posin nerviosos, si acabo de començar...–, de fet vostès han negat sistemàticament el problema de la pobresa. I tant l'han negat sistemàticament que quan aquest estiu va sorgir la problemàtica, la problemàtica de la malnutrició infantil, vostès van negar a la Junta de Portaveus i a la Diputació Permanent que el Govern vingués a parlar en aquest Parlament, vostès s'hi van negar, i vostès no volien tenir aquest debat. Però veritablement vostès poden avui parlar amb les entitats, mirar als ulls, a la cara, les entitats, i dir que la pobresa no ha augmentat? Als voluntaris dels bancs d'aliments, que veuen que cada cop hi ha més gent que va a buscar aliments, als treballadors socials dels municipis, que cada cop tenen menys recursos, senyora Rigau –menys recursos, senyora Rigau– i més demandes, a les entitats, als nostres alcaldes, vostès els poden dir realment que la pobresa no ha augmentat?

Miri, li dono una dada, perquè no vegin que aquest grup se l'inventa. Aquesta és la realitat d'avui: per una banda, «el Govern sostiene que la crisis no ha hecho crecer la pobreza» –Homs *dixit*–; per una altra banda, «cada día caen en la pobreza una media de ochenta y ocho catalanes, según las entidades sociales». A qui hem de creure, senyor president? Al Govern, a aquest Parlament, a les entitats, a la societat catalana? A qui hem de creure: a vostès o a la societat?

Miri, deixi'm que li doni algunes dades importants per veure com ha augmentat la pobresa. Fixi's... I abans la senyora Rigau ens deia tot allò que estaven fent vostès des del Govern, i el senyor Boi Ruiz també ens ho explicava, tot allò que estan fent en el Govern. Jo porto deu anys, reconec que porto deu anys com a diputat en aquest Parlament, i jo mai he vist, doncs, que sis membres del Govern sortissin..., que sortissin tants membres del Govern per explicar tan poca activitat parlamentària. Perquè el que vostès ens han vingut a explicar avui *(remor de veus)*..., el que vostès ens han vingut a explicar avui és bàsicament que fan el mateix de sempre amb menys recursos; bàsicament ens han explicat això. Perquè si jo ara li pregunto quina novetat hi ha, quines polítiques noves vostès han aplicat per la lluita contra la pobresa *(veus de fons)*... –ho he sentit molt bé, senyor Mas, ho he sentit molt bé–, quina novetat hi ha?

Fixi's, l'altre dia a la senyora consellera, en un programa de ràdio, a la SER, li preguntava un dels tertulians: «Escolti, però faran noves polítiques en aquest Pacte contra la pobresa que no acabem de signar mai?», li preguntaven, «noves polítiques? O farà una recopilació del que hem fet fins ara?» Aquesta és la pregunta que li feien, i aquesta és la pregunta que nosaltres ens fem.

Miri, li dono una dada. Mirem l'enquesta de pressupostos familiars de l'any 2011; saben el que veiem? –saben el que veiem? Que les dues úniques partides que augmenten, que els catalans paguen més, saben quines són? Sanitat i educació. Per què? Perquè són les retallades, les retallades de la senyora Rigau i del senyor Boi Ruiz, el que fa que hagin de ser les famílies catalanes les que paguin allò que la Generalitat els treu. Vostès són com aquell que quan no plou donen un paraigua i quan plou el treuen. Sí. Els serveis mèdics s'han apujat un 3..., un 40 per cent, i les despeses en etapes no obligatòries un 7,70 per cent, i en educació infantil i primària –educació infantil i primària–, un 12,80 per cent. Per tant, les retallades indiscriminades de la Generalitat han provocat que hagin de ser les famílies les que hagin de suportar aquestes despeses.

Segona dada significativa i que és important: el que s'anomena «la transmissió intergeneracional de la pobresa», és a dir, la pobresa heretada. Si mirem les dades, el 49 per cent de les persones que tenia dificultats a casa per arribar a fi de mes quan era jove les té ara, enfront d'un 18 per cent que quan no tenia dificultats a casa ara les té; 49-18: per tant, hi ha una pobresa heretada a casa nostra.

Tercera dada significativa. Ha augmentat la pobresa? Sí. Però és que ha augmentat la pobresa en el sentit que ha empitjorat aquest sentit de la pobresa. I això ho podem veure amb una dada molt significativa que s'anomena «la bretxa del risc de la pobresa», bàsicament; la bretxa, que és el que ens mesura, aquelles persones que estan en risc de pobresa, quin percentatge cobren menys de la mitjana, i veiem que la bretxa ha augmentat del 23,1 al 31,1, és a dir, vuit punts s'ha agreujat la pobresa que tenim a casa nostra.

Quarta dada significativa: aquest augment ha estat molt més significatiu als menors de divuit anys, que han passat en aquesta bretxa..., un augment de 13,1 punts en menors de divuit anys. Per tant, tenim un problema importantíssim actualment de pobresa infantil i pobresa juvenil.

I després el que sempre ens deia la senyora consellera, les efectivitats de les polítiques socials. I ens deia: «És que aconseguim reduir un 7,2 per cent...» Les darreres dades que tenim nosaltres són del 2011; ara es publicaran, dintre de poc, les dades del 2012, i ens deia: «És que reduïm un 7,2 per cent...» Sí, però la Unió Europea ho redueix un 9,1 per cent, un 30 per cent més d'eficàcia. Aquest és el que ens hem de plantejar.

I sap quin és el problema? Podem fer cofoisme, com fa vostè, senyora consellera, dient: «Ja reduïm un 7,2 per cent...», o podem veure la realitat. I la realitat és que, per molt que reduïm, hi ha un llindar que no passem de baix, que és el 18-19 per cent, que sempre les entitats socials, quan parlem, ens diuen aquesta pobresa estructural a què el president feia referència, el 18-19 per cent. I les polítiques que hem d'aprovar en aquest Parlament..., és precisament com reduïm no només aquesta pobresa estructural, sinó la pobresa conjuntural que tenim a casa nostra.

I sisena dada fonamental: per molt que els percentatges ens puguin dir el contrari, l'augment de població fa que, conjuntament amb aquest 18 per cent de pobresa que tenim a casa nostra, hi hagi hagut un augment durant la crisi econòmica de 543.000 catalans que ara són pobres i que no ho eren feia pocs anys, a l'inici de la crisi. Aquesta és la realitat.

I podem fer dues coses, senyores del Govern i senyores del Govern: o fer cofoisme o dir que aquí no passa res o donar les culpes a un altre, o realment pensar que estem en una situació d'emergència social. I ens ho diu tothom, senyora consellera: ens ho diu l'Enquesta de condicions de vida, ens ho diu la Creu Roja, ens ho diu el Síndic de Greuges, ens ho diu l'informe de la Fedaia, l'informe d'UNICEF, l'informe de Càrites, l'informe de l'Insocat. Aquest és el plantejament: les entitats que avui han vingut a dir-nos quina és aquesta emergència social.

Per tant, podem fer dues coses: o negar la situació o posar-nos a treballar. Assolir consensos en aquest Parlament sobre pobresa; crear un sistema d'inclusió social, no només parlar de pobresa, sinó un sistema d'inclusió social fort a Catalunya, i augmentar la intensitat protectora de la Generalitat de Catalunya.

Segona gran mentida que ens ha explicat aquest Govern: ells prioritzen les polítiques socials. Ens diuen: «Nosaltres prioritzem les polítiques socials. El problema...» I ja ens ho ha dit el senyor Mas, diu: «No, nos-

altres tenim un pressupost del 70 per cent i prioritzem la sortida de la crisi.» Que aquest Govern prioritza la sortida de la crisi? Escolti'm, aquí l'únic que està prioritzant la sortida de la crisi en el seu plantejament dia a dia és el Govern de l'Estat. *(Remor de veus.)* Sí. Aquí l'únic que està fent reformes importants... *(Persisteix la remor de veus.)* No, no, no tenim cara, no cal que faci..., escolti, senyor conseller, no cal que faci aquests... L'únic que està prioritzant...

La presidenta

Un moment, diputat. Senyor diputat, esperi un segon, si us plau.

Rafael López i Rueda

Sí, senyora presidenta.

La presidenta

Esperi, esperi...

Rafael López i Rueda

Sobretot el conseller d'Economia...

La presidenta

Ja, ja pot...

Rafael López i Rueda

...que és molt expressiu.

La presidenta

Senyor diputat –senyor diputat...

Rafael López i Rueda

No, per la gent que no ens vegi, que ens ha dit que tenim molta barra, eh?, bàsicament.

La presidenta

Senyor diputat, continuï.

Rafael López i Rueda

No se m'enfadi, senyor conseller d'Economia, que és un debat parlamentari, i ha d'estar acostumat que l'oposició li digui les veritats. *(Remor de veus.)* L'únic que està fent reformes és el Govern de...

Miri, li'n posaré un cas. Miri, nosaltres hem fet, en les reformes, una reforma laboral, que està donant els seus fruits; hem fet un model de col·locació laboral, sí, hi esteu d'acord; hem fet una reforma municipal, sí; hem fet una reforma també en l'àmbit de l'educació; hem fet una reforma en la unitat de mercat; hem fet una reforma en l'àmbit de la justícia; hem fet una reforma en l'àmbit dels col·legis professionals. Hem fet una agenda reformista, aquí hi estem tots d'acord. *(Remor de veus.)* Aquí els únics que són contrareformistes, que no volen modificar el que tenim, que tenen una visió...

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, demano silenci.

Rafael López i Rueda

Jo veig que...

La presidenta

Demano silenci. No, vostè, senyor diputat, ara calli un moment, eh? *(Rialles.)*

Rafael López i Rueda

Callo –callo.

La presidenta

Calli un moment. *(Pausa.)* Continuï.

Rafael López i Rueda

Aquesta és l'activitat reformista del Govern de l'Estat, activitat compromesa, per exemple, amb les institucions europees. Però, clar, aquí hi han dues formes de veure la cosa: les institucions europees, que ens estan felicitant per les reformes que estem portant a terme, i el Govern de la Generalitat, que el que fa és contrareforma, amb una visió, com li deia, una mica carca, antiga, mantenint el que hi ha.

I vostès què han fet? Perquè les dues úniques grans iniciatives que vostès han plantejat en aquest Parlament en l'àmbit social i en l'àmbit econòmic..., en l'àmbit econòmic el seu soci de govern, que avui malauradament no ha pogut estar aquí, l'única gran proposta econòmica que ens va fer és aturar l'economia catalana, eh? Aquesta va ser l'única gran proposta que ens va fer. I després vostès, i el senyor Vila no ens ho ha dit..., i quan parlàvem dels pressupostos, una gran proposta de política social era vendre's pisos socials. Aquestes van ser les grans propostes que ens van fer.

Però, miri, jo m'he llegit les seves propostes de govern –sí, jo m'he llegit les seves propostes de govern. Miri, vostès han aprovat la llei de simplificació econòmica, com van prometre? No. Vostès han aprovat la llei de suport al treball autònom? No –no. Vostès han aprovat una llei de contractes del sector públic? No. Vostès han aprovat la llei d'ocupació de Catalunya? De moment, no. Vostès han aprovat la llei reguladora de l'activitat del comerç? No. Vostès han aprovat la llei de formació professional? No. Vostès no han fet cap tipus d'activitat –vostès no han fet cap tipus d'activitat. I, per tant, no ens pot venir aquí a dir que vostès prioritzen la sortida de la crisi, perquè no és...

Miri, sap el que ha estat aquest Govern? El Govern de les retallades indiscriminades. Vostès han estat els... Aquesta és la realitat. Vostès van ser els primers de la classe a retallar de manera unilateral. I li podria llegir,

i no li ho llegiré perquè no em donaria temps de llegir tot el que voldria dir, però, totes les retallades que vostès han fet.

Miri, van endurir les condicions per accedir a la renda mínima d'inserció; van retallar un 20 per cent les ajudes a la discapacitat; van suprimir la universalitat dels ajuts per part, adopció, acolliment o tutela; van augmentar el copagament fins al 54 per cent en molts dels serveis, que alguns hauran de pagar sis-cents euros; van reduir un 70 per cent els programes de suport a les famílies; 50 per cent els programes de suport a la discapacitat; deute de 90 milions amb les residències; una retallada del 50 per cent dels horaris de vetlladors; un deute de 35 milions d'euros amb els consells comarcals; han, diguem-ne, suprimit de manera unilateral la prestació econòmica vinculada; han reduït el finançament per alumne a les llars d'infants –és una llàstima que ara no hi sigui la consellera d'educació–, passant de 1.800 a 875 euros, i van desaparèixer l'any passat les partides de recolzament a les famílies en situació de vulnerabilitat als contractes programa.

És molt senzill, vostès estan prioritzant una altra agenda, vostès en aquests moments estan prioritzant l'agenda independentista, la via catalana per la independència, en comptes de prioritzar la via catalana social. Aquestes són les seves prioritats. Però després no ens vinguin a dir que els problemes els tenim uns altres.

Miri, jo em llegia abans de venir el pacte que vostès van signar, l'acord amb Esquerra Republicana, el seu soci de govern –després diré algunes paraules del que ha comentat el senyor Amorós, el seu soci de govern–, i em llegia l'acord de legislatura, un acord de legislatura que té dues parts, dues parts interessants i importants: diguem-ne una agenda social i diguem-ne una agenda nacional. I quan mirava l'agenda social veia tot el que havien fet o no havien fet, i m'ho mirava, i deia: han impulsat el pacte nacional contra la pobresa, senyora consellera? De moment, no; no, de moment no està signat –no està signat–; porten tres anys i encara no l'han signat. Bé, la realitat és aquesta. Han treballat per assegurar la continuïtat dels centres especials de treball? *(Remor de veus.)* Sí, parli amb els centres especials de treball; no s'ha reunit ni tan sols la comissió *(remor de veus)*, ni tan sols la comissió...

La presidenta

Senyors diputats, senyors diputats, està intervenint el senyor López. Si us plau –si us plau.

Rafael López i Rueda

Per alguns és cinisme, per altres són realitats. Han impulsat la llei de reforma de la renda mínima? Em diran que sí. Ah, no, aquí callen; no, no l'han impulsat. Ha hagut de venir la societat civil a dir-nos que l'hem d'impulsar. Han garantit l'estabilitat de les entitats del tercer sector? *(Pausa.)* Sí, ens diuen que sí. Bé, 90 milions d'euros de deute..., no, 90 milions de deute, com en tot l'àmbit de residències, etcètera.

Han desplegat el pla de família?, un pla de família que ningú coneix, que no ha estat publicat, que ningú coneix; l'han desplegat? No l'han desplegat. El que van fer és reduir un 70 per cent les ajudes a les famílies. Han promogut el Pacte per la infància? Aquest sí, aquest li he de reconèixer que l'han promogut, l'hem signat. Ara, això sí, després ens vénen les entitats, com Fedaia, que em deia del pacte no veien la realitat en els pressupostos. És a dir, una cosa era el que pactaven i una altra cosa que no veien la realitat pressupostària.

Han fet la llei catalana de l'autonomia personal? No, ni hi és ni se l'espera; hi han esborranys però encara no tenim re. I han abordat mesures correctores i consensos per al bon funcionament del sistema inclusiu educatiu? No. De fet, fa poc el Síndic de Greuges ens alertava que tenim l'escola cada cop menys inclusiva.

Aquesta és l'agenda social. A vostès els pot agradar més o menys, vostès poden venir, tots els consellers, en fila índia a dir-nos que fan moltes coses, però el que vostès pacten i el que vostès acorden no ho compleixen. Aquesta és la realitat.

Ai, anem a l'agenda independentista, l'agenda nacional, l'agenda patriòtica. Formular la Declaració de sobirania del poble de Catalunya. Aquesta sí, ja l'han fet; van córrer molt perquè tenien molta pressa. Tenim molta pressa, per a això. Per acabar amb la pobresa no, per a això tenim molta pressa. Aprovar la llei de consultes. Bé, ja diuen que la tindran –ja diuen que la tindran. Estan fent tot els possibles per tenir-la. Obrir un procés de negociació i diàleg amb l'Estat. Home, vostès ho intenten, eh?, vostès ho intenten. Crear el Consell Nacional per a la Transició. Sí, ja el tenim; dos consells a la Mediterrània, el de Líbia i el nostre, molt bé. I CiU i Esquerra es comprometen a convocar la consulta. Això sí, posar data i pregunta. Això sí. És a dir, aquesta és la diferència, senyor Amorós, l'agenda social i l'agenda nacional. I vostès han prioritzat en els despatxos l'agenda nacional.

I en l'àmbit social què han fet? Jo ho resumiria una mica com la síndrome del telenotícies. Ens han vingut i quan vam parlar dels pressupostos de la Generalitat ens van dir que hi havien algunes partides que augmentaven moltíssim, i realment han augmentat. La síndrome del telenotícies, què vol dir? Que quan surt algun problema a la televisió corren –corren–, no sé si Esquerra truca a Convergència i Unió, i corren per posar-hi remei. Que hi ha un problema de beques? Molt bé, el diem, votem al Parlament i diem que hi haurà beques per a tothom. Però, ai las, mentre diem que hi ha beques per a tothom, ens ve la FAPAC amb la realitat del dia a dia –no la realitat d'Ítaca, la realitat del dia a dia– i ens diu que al Baix Llobregat i al Vallès Occidental cinc mil nens es queden sense beca. Aquesta és la realitat.

Diem que la renda mínima augmenta? Sí, i s'ha augmentat 173 milions. Però encara ni la consellera Munté ni el conseller Puig ens han dit si aquelles persones que porten més de cinc anys perdran la renda mínima o no la perdran. Vostè en va fer l'anunci –vostè en va fer l'anunci. I, per tant, no sabem el que passarà.

La pobresa energètica és un problema? Sí, la pobresa energètica és un problema. Fem un decret que el que

fa és simplement demorar el problema. Senyor Puig, sincerament, vostè creu sincerament –i ara li posaré un exemple molt clar– que aquell que no pot pagar l'aigua, la llum, al desembre les podrà pagar a l'abril? És que ens ve el problema ara –ens ve el problema ara. Aquest és el maquillatge en les polítiques socials que vostès han fet. És a dir, la síndrome del telenotícies.

I ara ens anuncien, doncs, una activitat legislativa frenètica i ens diu el senyor president que resulta que vostès no tenen cap tipus de competència, i ens ha dit exactament: «No podem legislar en temes bàsics.» Ens ho ha dit, senyor president, ho he apuntat concretament: «Bàsics. No podem. La legislació bàsica, no podem.» Bé, no jugui amb les paraules, perquè el que vostè vol transmetre als ciutadans és que no té instruments legislatius. Doncs, miri, Estatut constitucional... *(Remor de veus.)* Sí, sé què vol dir «legislació bàsica de l'Estat»; sé perfectament què vol dir. I gràcies a la legislació bàsica de l'Estat tenim un estat amb igualtat entre tots els ciutadans. *(Forta remor de veus.)* Aquest és l'esperit... Sí, aquest és l'esperit de la Revolució Francesa –aquest és l'esperit de la Revolució Francesa–: igualtat de tots els ciutadans i ciutadanes, independentment d'on visquin. Aquest és l'esperit. I suposo que vostè, senyora Rigau, i vostès deuen voler que aquesta igualtat també existeixi... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Senyor diputat, pari un moment.

Rafael López i Rueda

Jo no em pensava que la meva intervenció provoqués...

La presidenta

Pari un moment. Calli –calli. Esperi un segon. *(Pausa.)* Senyores diputades, senyors diputats... *(Veus de fons.)* Si no estan en silenci no acabarem, eh? *(Pausa.)* Continuï, senyor diputat.

Rafael López i Rueda

Sí; gràcies, senyora presidenta. Aquest és el concepte. Qui no aspira a tenir igualtat entre tots els ciutadans i ciutadanes? Qui no hi aspira avui en dia? Si vostès no hi aspiren, diguin-ho. Això és prerevolucionari, això és predemocràtic.

Miri, m'agafo l'Estatut constitucional que tenim a casa nostra. Article 24.1: accés en condicions d'igualtat als serveis socials. Article 24.3: renda garantida de ciutadania. Article 42.1, fa un manament de promoció de polítiques públiques que fomentin la cohesió social. Article 42.2: obligació de vetllar de manera especial per les persones que es troben en situació de pobresa. Article 166: les competències exclusives de la Generalitat en matèria de serveis socials.

Algú pot venir a la tribuna a dir que no té competències per aplicar polítiques socials? És més, vostès tenen totes les lleis sectorials –totes les lleis sectorials– per poder aplicar, tenen la Llei de serveis socials, tenen la cartera de serveis socials, tenen la Llei d'educació, tenen la Llei de drets i oportunitats per a la infància, tenen la Llei de prestacions socials, té un pla integral d'infància, un pacte d'infància, contractes programa amb els ajuntaments, taules d'infància, grans consensos en aquest Parlament, mocions aprovades.

Què més necessiten? *(Remor de veus.)* Què més necessiten? *(Veus de fons.)* Ah, finançament! Ja hi aniré, no es preocupi. Finançament, sí. Ja hi aniré, no es preocupi. No calen noves lleis. *(Remor de veus.)* Senyora diputada, tranquil·la; portaveus de Convergència i Unió, tranquils; Convergència i Unió, tranquils. No cal nova legislació, el que cal és aplicar el que tenim. Tenim les competències i tenim la legislació. I no calen més fotos, senyora Munté. No calen fotos. El sector no li està demanant fotos; el sector el que li està demanant precisament són resultats.

I jo entenc que vostès diguin que en això no tenen competències, perquè me'n recordo que fa poc, i en una resposta a un altre portaveu parlamentari, em sembla que va ser al senyor Herrera, li va dir: «Escolti, això de la pobresa és un tema dels ajuntaments. Nosaltres el que farem és ampliar la partida dels ajuntaments i ja s'apanyaran en els ajuntaments, perquè això és una competència dels serveis bàsics.» Molt bé. I quan veiem en el pressupost l'augment de partides en els ajuntaments, veiem que les partides per a inclusió social augmenten un 15 per cent. Sí, senyora Munté, augmenten un 15 per cent, i per tant ho hem de reconèixer, 10 milions d'euros. Això és el que els ajuntaments tenen. No ens podem queixar. Llavors diuen als alcaldes que no es poden queixar, eh?, no es poden queixar: 10 milions d'euros.

Però, si mirem les altres partides, veiem què hi ha. Augmenten 10 milions d'euros en inclusió, mig milió d'euros menys en famílies, 6 milions menys en immigració, 900.000 euros menys en atenció a la infància, 1,6 milions menys en polítiques de joventut, 150.000 euros menys en polítiques de dones, 1,2 milions menys en acció cívica. És a dir, en total les transferències als ajuntaments baixen 258.000 euros. Aquesta és la realitat. I a sobre tenim la cacicada de la vicepresidenta Ortega quan en el Fons de cooperació local passem d'una partida de 118 milions d'euros per als ajuntaments a una partida de 37,5 milions d'euros. Aquesta és la realitat del seu Govern. És a dir, un govern que genera pobresa, en aquest sentit, un govern que genera pobresa.

I ara que parlo de la senyora Ortega, miri, fa poc llegia unes declaracions seves que va fer en aquest Parlament i em semblaven interessants. Deia..., perquè els drets que tenim avui en dia –la renda mínima, les beques– no són drets subjectius, són drets a disponibilitats pressupostàries; si hi ha diners hi ha drets, si no hi ha diners no tens drets. I jo llegia unes declaracions de la senyora Ortega que deia: «No escatimarem recursos perquè la consulta es desenvolupi amb la màxima participació, rigor, transparència i seguretat. La partida és ampliable fins on sigui necessari.» Això sí, per a la consulta, partides ampliables fins on sigui necessari; per a les polítiques socials, els drets no tenen..., a veure.

I tota la culpa, com ens deia el senyor president, és de Madrid, per descomptat, i de Brussel·les, perquè el dèficit el defineix Brussel·les, no el defineix només Madrid. Ara entenc per què vostès volen sortir d'Europa, perquè potser no volen que els defineixin el dèficit des de Brussel·les. I gràcies que definim dèficit, perquè recordem que alguns van deixar 2.000 milions de deute, d'interessos de deute que hem de pagar cada any. Imagini's què faríem amb 2.000 milions si el tripartit no ens hagués deixat aquests 2.000 milions, què podríem fer en polítiques socials. Imaginin-se què podríem fer. Molt –molt. Alguns van multiplicar per cinc-cents el deute.

Però ens diu que no tenen altres recursos i que donen màxima prioritat a les prestacions. Miri, jo he fet una comparativa i he anat mirant, doncs, les dades que ens dóna el ministeri, comparant totes les comunitats autònomes, perquè això, dit així, doncs, pot semblar que a Catalunya ens maltracten, com sempre ens diu, des del Govern de l'Estat. Bé, jo he fet una comparativa amb les dades d'altres comunitats autònomes i veiem, doncs, que Catalunya és la comunitat autònoma que més ha retallat en polítiques socials i, en canvi, és la que menys ha retallat en altres coses.

Però, miri, deixi'm que li digui una cosa. He mirat quina és la capacitat d'inversió, de despesa de la Generalitat, en els seus pressupostos d'enguany, per habitant i quina és la despesa que tenen altres comunitats autònomes d'euros per habitant, i veiem que Catalunya, amb les dades del ministeri, és a dir, les dades que publica, i suposo que el conseller no em dirà..., eh?, que el conseller coneix bé els projectes de pressupostos... *(Pausa.)* Sí, conseller, ho deu conèixer molt bé. I veurà que la capacitat de despesa de la Generalitat de Catalunya és de 653,39 euros més per persona que la resta de comunitats autònomes. Això és la realitat. En canvi, mirem les partides de política social –partides de política social–, i aquí els dic les dades, perquè sàpiguen..., educació, política social i sanitat, i veiem que la Generalitat de Catalunya destina 208 euros menys per habitant que la resta de comunitats autònomes. On van a parar aquests 861,39 euros? On van? No ho sabem –no ho sabem. A polítiques socials no. Però després no ens vinguin aquí a dir que no tenen recursos. Ah!, és que, clar, aquí està el tema *(remor de veus)* –aquí està el tema–: quan tenim vuit-cents euros al calaix vostès no ens poden dir que la culpa és dels altres, la culpa és del mal govern de Barcelona, no dels governs d'altres llocs.

Però, fixi's, hi ha una diferència –hi ha una diferència–, i jo sé que hi han debats molt greus. Jo mirava les dades d'altres partides, no?, i vostès mantenen el que en diem «l'administració», la partida burocràtica. Perquè jo em pregunto, realment: amb aquests discursos que vostès fan en l'àmbit de la manca de recursos, en una època de crisi econòmica, realment podem tenir la classe millor pagada de tot España? Perquè fa poc llegia una informació que deia que cinquanta-sis dels seus alts càrrecs cobraven més que el president del Govern de l'Estat –cinquanta-sis–; que cent alts càrrecs més cobraven més que la vicepresidenta del Govern. Ah!, per rendes mínimes no n'hi ha –per rendes mínimes no n'hi ha–, però per tenir la burocràcia millor pagada d'Espanya sí que n'hi ha. És a dir, fixi's, 102.000 euros per al director del programa de definició del model d'Administració tributària –clar, és una estructura d'estat, aquí no podem retallar–; 102.000 euros per al director de l'Institut d'Estudis Autonòmics; 164.000 euros per al director de la Televisió de Catalunya... Per cert, parlant de televisió, saben vostès que tenim la televisió millor pagada de tot Espanya, la millor pagada de tot Espanya? Nosaltres hem fet algunes mesures doloroses a altres parts d'Espanya, com a València –saben el que vam fer. *(Remor de veus.)* La diferència... Sí... No, no, escolti'm, escolti, la diferència està molt clara –la diferència està molt clara–, jo li ho explicaré: a València preferim tancar televisions per pagar polítiques socials, mentre que aquí el que fan és retallar polítiques socials per poder pagar televisions. *(Remor de veus i aplaudiments.)* Aquesta és la diferència. Aquesta és la diferència, escolti'm –aquesta és la diferència.

Em mirava un altre informe sobre la reordenació... Fixi's, fixi's per què li dic això de la burocràcia. Miri, informe de la reordenació del sector públic autonòmic –també dades de l'1 de juliol del 2013; i vaig directament a les conclusions, que és l'únic que he pres, perquè és un informe molt ampli, d'acord?–: quant ha reduït el conjunt de comunitats autònomes la seva administració pública, la seva burocràcia, les seves empreses, els seus organismes autònoms? 4.042 milions d'euros. Quant l'ha reduït la Generalitat de Catalunya? 10,9 milions d'euros, el valor. *(Veus de fons.)* Bé, escolti'm... Ah!, be, bé, és fals, d'acord. *(Remor de veus.)* Aquesta és la realitat, clar, perquè vostès prefereixen...

La presidenta

Si us plau –si us plau–, deixin que acabi el diputat, si us plau –si us plau.

Rafael López i Rueda

Gràcies.

La presidenta

Senyor diputat, continuï.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. Per tant, de lliçons, poques –de lliçons, poques. El que han de fer és assumir les responsabilitats, assumir els recursos que tenen, assumir les competències que tenen i posar fil a l'agulla. Nosaltres presentarem deu propostes en aquest sentit.

I algú ens comentava, algú d'altres grups parlamentaris que han intervingut, l'injust repartiment del pressupostos a nivell d'Espanya; el senyor Amorós ens ho deia –que també tota la culpa, per descomptat, és d'Espanya. Home, jo al representant d'Esquerra Republicana li demanaria prudència, perquè vostès han estat els únics que han estat sempre en tots els governs que hi ha hagut els darrers deu anys, en tots els governs. Vostès, com diria la meva àvia, volen ser *la no-*

via en la boda y el muerto en el entierro –perdó per la comparativa–, vostès volen ser aquí oposició i govern als despatxos, vostès ho volen fer tots els.... I no pot ser –no pot ser. I s'ha de ser molt prudent en allò que es diu, perquè jo li recordo el que vostès van fer al Govern, i li recordo com està el repartiment, ja li ho he dit, com vostès prefereixen pagar burocràcies, i no polítiques socials, i com vostès apugen els salaris als seus alts càrrecs i, en canvi, li treuen... I en l'àmbit de la corrupció no ens doni cap tipus de lliçó. *(Remor de veus.)*

I li vull comentar també al senyor Navarro: home, senyor Navarro...

La presidenta

Senyors diputats, si us plau, eh?, si us plau... Després ja tindran temps de tornar-li a respondre, després tindran temps, cada un té el seu temps. Senyor diputat, continuï.

Rafael López i Rueda

Home, senyor Navarro, vostè també ens parla aquí com si vostè no hagués governat. Vostè va formar part d'un govern, el Govern de Zapatero, que va fer la major retallada social de la història. És que vostè va formar part d'aquest Govern, va formar part d'un govern que va congelar, a les persones que cobraven una prestació, que cobren una pensió, va congelar les pensions, va retallar els sous dels funcionaris, va fer una reforma laboral que va tenir, doncs, una vaga general, vostè va votar una estabilitat pressupostària amb la reforma del 135 de la Constitució espanyola. És a dir, tampoc ens pot venir a donar lliçons.

En conclusió, jo crec que ara és el moment de recuperar consensos en l'àmbit de les polítiques socials de l'àmbit de la pobresa, és el moment de recuperar el temps perdut. Ho hem d'aprofitar, ho hem d'aprofitar tots els grups parlamentaris que estem aquí. Pactem un full de ruta social per a Catalunya, per als catalans; donem un missatge a la societat, a les entitats, a les famílies, als ciutadans que ens estan veient, que ens podem posar d'acord en allò més important en la seva vida, com són les famílies, i que estem disposats a deixar de banda les nostres diferències per fer-ho. Per això, deixin l'estelada, tornin de les seves vacances d'Ítaca, tornin a Catalunya i recuperin l'esperit del consens en l'àmbit de les polítiques socials.

Gràcies, senyora presidenta, senyor president, entitats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, moltes gràcies, presidenta. President, consellers, diputats i diputades, entitats que ens acompanyeu i gent que ens seguiu des d'internet... Sí, des d'internet; des de TV3 no ens poden seguir, perquè aquesta televisió torna, alguns dies, a ser «la seva», no la de tots. Crec que n'hauria de prendre bona nota, el Govern. I com pot ser que amb un debat d'aquesta importància avui des de TV3 no ens estiguin seguint? *(Veus de fons.)* Des del 3/24. El Govern i el seu soci; perquè crec que denota precisament determinades maneres, un xic autoritàries, que em sonen al que passa en altres latituds..., sí, el que ha passat al País Valencià. I no ens agrada, perquè TV3 no és això, i perquè els treballadors de TV3 no són això.

Dit això, jo els he escoltat atentament, molt atentament, i em sap greu, perquè –ens ho deia un representant d'una entitat que avui ens acompanya– les dades, convenientment torturades, acaben cantant el que interessa, sí. I la realitat és que avui han sortit i encara no sé en què s'han equivocat, ni quina crítica assumeixen, ni què estan fent malament; encara no ho sé, encara no ho sabem. Saben vostès que comencem aquest debat a poques setmanes que l'Idescat actualitzi les seves dades; curiós: no hem pogut esperar unes setmanes o l'Idescat no ha pogut avançar unes setmanes a conèixer quines eren les dades de pobresa del 2012. I l'hem començat sense escoltar les entitats. Mal símptoma, molt mal símptoma, perquè els ho hem dit: la pobresa no és una dada de xifres, la pobresa no és més que el símptoma de quelcom més profund, la profunda desigualtat en què viu la nostra societat, una de els societats, després d'Estònia, més desiguals d'arreu d'Europa.

Ja els ho dic d'antuvi: volem un pacte –i els ho he dit abans–, un pacte concret, a partir d'un diagnòstic, no a partir de la desqualificació d'aquells informes que posen de manifest que vostès no estan fent els deures, i a partir d'un compromís ferm. I arribem al compromís a què hàgim d'arribar; però no pot ser, precisament, un compromís que el que digui és el mateix, el mateix i el mateix.

Repartiré la meva intervenció en quatre blocs: una descripció de la pobresa que viu el país; en segon lloc, entendre que la pobresa és el símptoma d'una societat profundament desigual; en tercer lloc, quina és la resposta del Govern i quin és el contrast en la resposta d'altres administracions, i el quart bloc, la proposta.

Entorn de la pobresa, una de les entitats ens deia, en l'interval de deu minuts: «L'indicador que vostès estan donant s'expressa entorn d'un descens en els ingressos dels catalans. La renda mitjana avui és una renda mitjana que disminueix des del 2007.» Dit d'una altra manera: vostès parlen de pobresa en termes relatius, però el que avui vostès no consideren pobre era pobre el 2010. I tergiversant així les dades és possible que el conseller Homs digui: «Ah!, s'ha reduït la pobresa.» Doncs, no, diputats i diputades, la pobresa no para d'augmentar, és més intensa, és més extensa i és molt més severa. Cada vegada cal ser més pobre per entrar dins del 20 per cent més pobre, perquè és relatiu. Que ho entenen, això? No és difícil, eh?, és fàcil entendre. I així surt el Govern dient el que diu. Però què passa? Que n'estem excloent gent que el 2010 no n'hauríem exclòs i que ho necessita més que abans, per una raó:

perquè continuen sent pobres, però la llum, l'aigua, el transport, s'han apujat com mai. Aquesta és la crua realitat. Avui les persones grans no estan a la foto, sap per què? Perquè reben pensions. I saben què passa? Que amb aquesta pensió estan mantenint tota la família. I, per tant, quan donem les dades, quan fem la fotografia de la pobresa, cal una aproximació al que és la pobresa real, simplement real; és l'únic que els demanem. Avui hi ha molta pobresa a Catalunya, i és més intensa, més extensa i més severa, i aquesta és la realitat. I no només el problema és que hi hagi més pobres, sinó que els que hi ha són cada dia més pobres encara. Per tant, aproximació des del rigor –des del rigor–, els demanem.

Segona reflexió: desigualtat. Mirin, no ho diem els d'Iniciativa i Esquerra Unida, eh?, no; ho ha dit el síndic, ho diuen diferents entitats, universitats, informes de la Unió Europea, un informe de l'ACUP i de l'IGOP, recent, «Barris desafavorits davant de la crisi», que explica que la realitat de Catalunya és cada cop la d'una societat, la d'una població segregada en funció de la renda: els rics viuen en barris de rics i els pobres en barris de pobres. I això cada cop es produeix de forma més intensa. No és veritat que tothom s'empobreix, no és cert. Hi ha qui té onze cotxes de luxe, em sembla, llegia l'altre dia, sí, onze. Hi ha qui té més diners; només a l'Estat espanyol hi ha 53.000 nous milionaris el darrer any, amb la justa proporció respecte a Catalunya, d'acord..., Crédit Suisse. Per tant, avui els més rics no són igual de rics, són més rics encara. Les desigualtats, per tant, s'estan incrementant. Aquesta és la realitat, aquesta és la radiografia.

I avui hi ha segregació des de dalt, perquè hi han guetos. Hi ha gent que viu sense trepitjar una escola pública, un hospital públic... *(Veus de fons.)* Sí, sí, no digui que no, senyora Rigau, és així. I a aquesta gent no se li està demanant més, no, se li està demanant menys, per les reformes laborals que va fer el Govern Zapatero amb el suport, per cert, de Convergència i Unió, i les reformes que fa també el Govern del Partit Popular. Aquesta és la realitat. La segregació existia? Sí, és veritat, existia abans de la crisi. Però resulta que avui s'està incrementant encara amb més força. No ho diem nosaltres, ho diuen diferents informes.

I el que diem és: les retallades no poden ser lineals, perquè les retallades afecten més a qui més pateix. I vostès plantegen, quan retallen en barris, retallades lineals, i no és el mateix tancar un CAP a Ciutat Badia o al barri del Besòs, senyor Boi Ruiz, que no a altres barris; i no en citaré cap, però segur que molts els vénen al cap.

I no és veritat que a tot el món les desigualtats s'incrementin. Hi ha un continent, l'Amèrica Llatina, on les desigualtats s'estan reduint; per alguna cosa deu ser: perquè s'estan fent polítiques.

I el problema de fons és que la desigualtat ens ha dut a la crisi, i vostès ens proposen, per sortir de la crisi, la desigualtat.

Mirin, quan vostès parlen del Partit Popular i de les seves reformes, sempre parlen com si en fossin aliens, com si no els interessessin, com: «Ep!, no ens acaba d'agradar.» Jo vaig al Key Economic Drivers of Catalonia, informe del Govern; l'Albert Sales ho penjava en el seu blog, i explicava com en el seu informe, en l'informe del seu Govern..., diu –ho tradueixo–: «España ha fet les reformes estructurals amb una reforma laboral i amb una reducció dràstica dels salaris.» Els seus documents. Vostès podrien anar pel món dient: «A Catalunya estem encarant els reptes reduint la desigualtat, invertint en educació, en recerca i desenvolupament, en futur», i així atreure inversors. Però vostès com volen atreure inversors? Reformes laborals dures i reduccions salarials. Que no ho saben, que les reduccions salarials signifiquen la reducció del consum i l'empobriment generalitzat? Que no entenen que la devaluació competitiva que vostès propugnen el que fa és fer-nos molt més pobres? Senyor Mas, vostè són baula, una baula de la cadena, una baula de la cadena d'aquells governs que prediquen l'austeritat, la practiquen, i empobreixen el país de forma generalitzada. No són els únics, és cert, ho fan a altres latituds; però vostès també. I vostès, quan van passejant pel món, el que diuen és que l'estratègia no és la reducció de la desigualtat, no ho és pas, és l'empobriment generalitzat. I així ho expliquen, i en presumeixen. És veritat, quan surten a la tribuna..., «les reformes del PP, que malament que van, si nosaltres poguéssim...» Si vosaltres poguéssiu, faríeu les mateixes reformes que voteu al Congrés dels Diputats. *(Alguns aplaudiments.)* És així! I no passa re, però és bo que ho digueu, és bo que ho expliqueu.

Perquè avui el problema de fons és que estem transitant cap a la societat de mercat. Ho diu un politòleg de Harvard, en Sandel, que explica precisament que arreu del planeta, a molts llocs del planeta, cap al que es transita és cap a la societat de mercat. Què és això? Aquella societat en què l'accés a determinats drets depèn dels diners que portes a les butxaques. Quan degraden salut, què passa? Doncs, que accedir a una bona salut depèn dels diners que portes a les butxaques. Quan degraden educació, què passa? Que garantir una bona educació dependrà dels diners que portes a les butxaques.

Avui, en els subministraments bàsics, què està succeint? Doncs, que mentre a altres llocs municipalitzen l'aigua aquí privatitzem l'aigua, i l'apugen com mai. I l'electricitat, tres quarts del mateix. *(Veus de fons.)* Sí, conseller Vila, sí. Aquesta és la realitat. I resulta que, mentre que el que hauríem de fer és un decret que digués a les companyies subministradores: «Vostès tenen l'obligació de garantir els subministraments bàsics», el que fem és dir: «No, no paguin fins al maig, i al maig ja ho veurem.» I avui mateix «Aigua és vida» estava denunciant que en aquest mes, des que s'ha aprovat el decret, hi ha talls de subministraments. Perquè no estan exigint a les companyies elèctriques allò que els han de demanar. Quan avui tenim molta gent a qui no es garanteix la temperatura adequada per a les seves llars, ni per als seus fills, ni per als seus grans. La societat de mercat, no?: l'accés a l'educació, a la salut, a l'aigua, a l'electricitat, depèn del mercat. Aquesta és la seva lògica.

I nosaltres, què vol que li digui?, nosaltres això ho combatem. Per això nosaltres entenem que el que cal

precisament és una reorientació d'allò que s'està fent, i un altre enfocament.

Tercer bloc: l'anàlisi entorn de les seves polítiques. Aquesta anàlisi és fonamental. I jo els en proposo una anàlisi aproximada, no en funció de les percepcions subjectives, sinó de dades, i que contrasti amb el que fan altres, altres comunitats autònomes i altres institucions; per exemple, els ajuntaments.

Nosaltres tenim la intenció..., que el seu Govern és classista. Ep!, i no per defensar la classe treballadora, francament, sinó per no beneficiar-la i, en alguns casos, perjudicar-la. I els explicaré per què. És a dir, no és una apreciació que la vingui a fer així, sense dades. Els explicaré per què, i després ho contrastem.

Salut, anem a salut. Catalunya està a la cua en despesa sanitària *per capita* a l'Estat. Sí? Sí. Mirin, el pressupost català el 2014 destina una despesa sanitària *per capita* de 1.095 euros. Quedem lluny dels 1.298 euros de l'any 2010, i estem a la cua de l'Estat. Sí, no? Hi estem d'acord? Perquè aquesta és la realitat. Això és classisme? Jo crec que sí. Perquè resulta que l'accés a una salut pública afecta especialment els sectors més vulnerables. Tenim repagament en receptes mèdiques; privatització d'hospitals, de serveis públics, d'atenció mèdica; minva del personal sanitari; llistes d'espera més llargues per intervencions i consultes especialitzades; serveis de salut mental que estaven saturats, encara estan més saturats ara, i més en malalties de salut mental i més gent afectada que abans. Estem d'acord, o no, que quan tanques el CAP de Rocafonda –barri de Mataró– que la gent utilitza, és usuària de la salut pública, això afecta molt més –molt més– la cohesió que quan el tanques en altres llocs? I a Badia, i a Montcada, i a tants altres llocs. Aquesta és la realitat. Molts metges diuen: «Retallar en sanitat mata», i expliquen que molts pacients ja no van al metge, no perquè s'hagin fet d'una mútua, sinó perquè no poden pagar-se els medicaments. Doncs, alguna cosa no estem fent bé. I seria bo que quan sortís el conseller de Salut assumís alguna autocrítica i entengués que alguna cosa s'ha de rectificar.

Polítiques laborals –segon element. El conseller Puig deia: «S'està generant ocupació després de la reforma laboral i, en tot cas, molt més que després de l'inici de la crisi.» Però és que en l'inici de la crisi es destruïa, especialment, en sectors com la construcció. I quan s'ha destruït molt... Vaja, si mantenim el ritme és que ens quedarem en re. Estarem d'acord, o no, amb això? El problema de fons és que avui, després de la reforma laboral, s'ha continuat destruint ocupació. El 31 de desembre del 2011 hi havia 3 milions de persones ocupades; avui, 2.865.000 persones. I el més greu: s'estan substituint llocs de treball estables, ben remunerats, per llocs de treball pitjor pagats. Quin és l'èxit de la seva reforma laboral, la del PP i la de Convergència i Unió? L'èxit ha estat que han reduït salaris, devaluació competitiva. Ep!, això és del que presumeixen, eh?, quan passegen pel món. Devaluació competitiva, que és que devaluem les nostres vides. I això què significa? Més pobresa, i més patiment, i 500.000 treballadors pobres; treballadors pobres, eh?, ja no aturats. Això és el que significa el que estan vostès plantejant i l'estratègia que estan aplicant.

I en paral·lel, en allò que afecta les competències del Govern de la Generalitat, què fa el Govern? Dades, no valoracions. La política de foment de l'ocupació, un 25 per cent menys que el 2012; despeses que inclouen polítiques actives, programa d'ocupabilitat, fons... Al programa d'ocupabilitat, reducció del 46 per cent. De 111 milions de suport a la indústria, hem passat a 53 milions: la despesa directa en suport a la indústria s'ha reduït un 92 per cent. Com ho veuen? Jo ho veig malament, eh?, ho veig negre, francament. Crec que les dades el que evidencien és que no anem amb la bona intenció.

Tercer capítol: educació. Aquest informe, que... –com en deia, la consellera Rigau?, «pamflet», no?–, de la Fundació Bofill, d'en Xavier Bonal i l'Antoni Verger, doncs, resulta que el que diu precisament és que les seves opcions són ideològiques; jo en dic «classistes». En educació s'han perdut 1.000 milions d'euros en inversió, el 20 per cent, mentre que els comptes globals han caigut en 4.000 milions, el 15 per cent. Com ho veuen, reduir més en educació que en el conjunt de les partides? Jo en dic «classisme», però potser té un altre mot; potser té un altre mot que no he sabut trobar. La reducció per alumne: un 27 per cent. Eliminació de beques en llars d'infants..., sí, en llars d'infants municipals. Augment de les ràtios per classe. Reducció d'allò que destinem als professors, als professionals que tenen els nens amb necessitats especials.

Podria donar tantes dades! I les dades evidenciarien que no estem fent gens bé les coses. L'informe del Capsif, «La malnutrició infantil a Catalunya», el que els diu –del seu consell– és que no s'han de condicionar els ajuts en els àpats a les disponibilitats pressupostàries. I la pregunta és: si el meu fill té dret a l'educació, si jo tinc dret a la salut, per què un infant que no pot menjar no té dret, garantit precisament, als tres àpats? Per què? Jo no ho entenc, perquè aquest país té la riquesa suficient per garantir-ho. I, per tant, els demanarem un compromís.

Han escoltat a la consellera Rigau la gent de FAPAC; l'han escoltat, consellera. I el que diuen és que les beques menjador s'estan pagant amb retards molt considerables, i les adjudicacions també s'han donat amb retard, i que les beques han de fer servir un altre indicador, que és l'índex de renda de suficiència. És que és simple, és senzill, i és allò que no estan fent, i no està arribant, precisament, la beca a aquells que ho demanen. I els demanen diàleg –diàleg. Perquè avui les AMPA estan avançant diners. I el departament, doncs bé, «ja hi compta, amb això»: aquesta és la seva manera d'actuar. Podria posar-li mil exemples de coses que diuen les entitats que el que evidencien és que no estan fent els deures, i seria bo que les escoltessin.

L'altre bloc: dependència. El PP retalla i asfixia financerament el sistema; i tant. Però, per l'altra banda, Convergència i Unió aprofita per canviar el model, utilitzant la crisi com a excusa per justificar la retallada en serveis públics i drets a la ciutadania. Miri, una persona que avui dia requereix un ingrés residencial

només pot accedir-hi d'una manera. Sap com? Pagant. La societat de mercat: els drets en funció dels diners que portes a les butxaques. Aquesta és la realitat que estan patint avui les persones dependents, o molt dependents fins i tot. I, mentrestant, han tancat indefinidament l'única via oberta i relativament àgil per ingressar en una residència amb cofinançament públic.

És veritat, tot és culpa de Madrid, sempre ho diuen. Però és que resulta que vostès, *de tapadillo*, si em permeten l'expressió, el que fan és canviar el model. I vostès ho saben, diputats i diputades, molts de vostès ho saben, que s'està canviant el model radicalment i que el dret subjectiu ja no hi és, perquè envien les cartes i els *mails* als treballadors socials per dir-los que no els donin plaça. Això és el que està succeint i el que està passant ara a casa nostra.

L'altra reflexió: sistema de rendes. Avui hi ha una correlació entre perdre la feina i passar a una situació de pobresa, i aquesta correlació és cada cop més evident. La prestació per desocupació s'aprima, el Prepara, la renda mínima... Les seves reformes van abocar milers d'infants a una situació encara més dura –ho va dir el síndic–, amb la reforma –se'n recorden?– que va fer el conseller Mena. I resulta que aquest any, quan presumeixen d'haver-ne augmentat les partides –només faltaria–, al que arriben és als nivells del 2011, quan allò que teníem el 2011 era radicalment insuficient. I no han pagat els endarreriments. I estem lluny, precisament, d'allò que el país necessita. Això és el que no és de rebut, i això és el que evidencia que avui el que cal és més, molt més del que estan plantejant. Perquè el que no pot ser és que fem polítiques que es quedin en el que estàvem en el 2011, quan el 2011 ja anàvem curts. Com si no en tinguéssim prou, el Govern no ha aportat més. El que diu és: «Els que portin cinc anys, ep!, a partir d'ara ja no cobraran.» Quina sensibilitat, quina sensibilitat social que expressen!

Últim bloc: habitatge i subministraments. Mirin, som la comunitat autònoma amb més desnonaments per dia; vostès ho saben. I van tard, van molt tard. El 2010 dedicàvem 71 milions, més 3, precisament, a les prestacions de lloguer. I ara? Quaranta milions. No quadra la seva sensibilitat social, la que prediquen, eh?, perquè veus les xifres i no va per enlloc. Què haurien de fer? Ampliar els supòsits perquè poguessin acollir-se a les ajudes totes les persones en risc; mantenir oberta durant tot el 2014 la convocatòria de prestacions econòmiques; dotar la partida de programes d'ajuts al pagament de lloguer i quotes; fer realitat, d'una vegada per totes –si ho van anunciar fa un any i mig!– l'impost sobre els habitatges buits; recuperar la redacció que teníem de la Llei d'habitatge; aconseguir el lloguer forçós per a aquells habitatges que estan buits... Es pot fer. És més, hi ha coses que no costen un euro, i hi ha coses que les estan fent en altres llocs, a Andalusia. Doncs, facin-ho vostès. Però això no, això ni tocar-ho.

Vostès ens diuen, davant d'aquestes dades, un doble relat: no els agrada fer-ho però no hi ha alternativa, i hi havia una pobresa estructural ja abans. Això segon els he de dir que és veritat: hi havia una pobresa estructural abans. I els governs anteriors, inclòs el Govern d'entesa, no van encarar amb prou contundència la política de redistribució. Nosaltres en formàvem part i teníem la força que teníem. Entre altres coses, perquè quan plantejàvem polítiques fiscals redistributives a vegades teníem l'oposició interna, i sempre la seva oposició. Però és així: no es va encarar amb prou contundència la política redistributiva. Però també li dic, senyor Mas: quan algú queia, el 2008 o el 2009, hi havia xarxa, i els treballadors socials tenien instruments. Avui no hi ha xarxa, no hi ha instruments, la gent es queda a la intempèrie. Aquesta és la realitat.

Respecte a la primera de les reflexions, no ens agrada fer-ho però no tenim alternativa..., bé, contestarem. Perquè, com diria... –no sé si ho diria, eh?, però segur que el papa segur que s'hi fixaria, *obras son amores y no buenas intenciones*. *(Remor de veus.)* Sí, sí. I, si anem a les dades, el que veurem és que hi ha..., les seves dades contrasten amb altres realitats. El Prat de Llobregat: l'increment del pressupost dels serveis socials ha estat del 81 per cent el 2010. Com vostès? No. A Terrassa: s'han incrementat els ajuts en un 646 per cent en emergència social. A Montornès: les ajudes d'urgència social passen de 25.000 a 174.000 euros en dos anys. A Sant Feliu de Llobregat... *(Veus de fons.)* No, no, governs de tots colors, eh?; als ajuntaments, governs de tots colors. Resulta que els ajuntaments, de governs de tots colors, el que estan fent és doblar i triplicar les partides socials. I vostès presumeixen que hi destinen un major percentatge, però amb reduccions constants de cadascuna de les partides socials. A què juguem? Ho dic perquè altres administracions estan fent els deures que el Govern de la Generalitat no està fent. No, no, no. I especialment governs de progrés, i especialment governs d'esquerres, i en alguns casos també governs participats per Convergència i Unió. *(Remor de veus.)*

Però la realitat, la dura realitat que no els agrada escoltar és que vostès deuen 1.300 milions d'euros als ajuntaments, amb deslleialtat institucional; que els ajuntaments doblen i tripliquen les partides, i que la Generalitat les està reduint. Ep!, no són els d'Iniciativa, els d'Esquerra Unida... No, són les xifres, les dades. No passa res. Si el que haurien de fer és rebel·lar-se contra el seu Govern, perquè els està fent un relat i un discurs que no s'adiu amb la realitat. Perquè en la realitat redueixen les partides, quan altres administracions el que estan fent és doblar-les i multiplicar-les, aquestes partides socials.

Vaig al bloc de proposta. Perquè hi ha proposta, hi ha d'haver proposta, perquè ens ho reclamen les entitats, i sobretot perquè ens ho reclama no només el sentit comú, ens ho reclama veure que hi ha gent que pateix i que se li ha de donar resposta.

Mirin, nosaltres, la proposta que els fem és lluita contra la pobresa i contra la desigualtat –i contra la desigualtat–, perquè la pobresa és la causa de la desigualtat. I, per tant, entenem que aquests són els elements que hem d'encarar: solidaritat, igualtat i acció.

Primer bloc: un pla de rescat social, perquè en aquest país especialitzat a rescatar bancs, companyies elèctriques, el que hauríem de fer és un pla de rescat social. I això per nosaltres es tradueix a acceptar la iniciativa de la renda garantida de ciutadania, tramitant-la i no

desnaturalitzant-la. President Mas, tramitant-la i no desnaturalitzant-la. Primer compromís que els traslladem.

Creiem que d'aquesta manera aquest país podrà garantir, precisament, que tothom tingui una vida digna –digna–, i que, a més, un país ric com el nostre, perquè ho és, s'ho pot permetre. Entenem que s'ha de garantir la subsistència vital, alimentació, i fer que l'alimentació formi part d'un dret adquirit, que no depengui del banc d'aliments, que fan molt bona feina, sinó que depengui del fet que és un dret subjectiu que la societat reconeix. I ho incorporem a la cartera de serveis, garantim els tres àpats, complim els compromisos de la partida oberta, tal com ho vam aprovar en el Parlament, i no posant topalls, que el que fan és excloure nens i nenes que ho necessiten. I habitatge –i habitatge–, amb les propostes que els hem plantejat: fent realitat l'impost sobre els pisos buits, recuperant la Llei d'habitatge en allò que ens permet el lloguer forçós i garantint que no es produeixin els desnonaments que s'estan plantejant.

Segon compromís: fem que allò més elemental no sigui objecte de negoci, què els sembla? Els subministraments bàsics. En subministraments bàsics, garantint que retiren, com els estaven reclamant les entitats, el decret i que en l'accés a un subministrament bàsic d'aigua, llum i gas aquest subministrament bàsic està garantit. Perquè els ho vam dir, eh?, quan es tramitava el decret: «Això no serveix.» Li ho han dit, ja, les entitats. I avui mateix es constatava quan les entitats denunciaven que s'estan mantenint els talls en els subministraments bàsics. Doncs, els diem que ho plantegem, perquè les empreses han de tenir precisament aquesta obligació, i d'acord amb les nostres competències podem legislar sobre la matèria.

I després fem nostre una frase... Mirin, els agradarà molt: «Està vostè d'acord a rectificar l'ajustament social, lluitar contra l'increment de la desigualtat? Nosaltres proposem establir uns límits d'inversió mínima en salut, educació i serveis socials respecte a la despesa global de l'Administració pública.» Hi estan d'acord? Sí, no? Segur que sí, perquè és de Convergència i Unió, al Congrés dels Diputats. Per tant, els plantejarem allò que plantegen al Congrés dels Diputats aquí. I el que farem és uns mínims de despesa pública en salut, en educació, en infància. En infància, fent el que fan a altres parts d'Europa. En educació, el mateix, arribant als topalls a què arriben a altres parts d'Europa. En salut...

Tercer compromís: decidim d'on traiem els diners. Perquè hi ha una cosa en què el president Mas té raó: s'han d'establir prioritats i no hi ha diners per fer-ho tot. Nosaltres li proposem que traguem diners d'allà on són. També li dic que si tinguéssim el marge que l'Estat no fia i que nosaltres, per cert, hem reivindicat, jo crec que vostès, abans de prioritzar-ho en determinades coses, ho prioritzarien a eliminar impostos. De fet, el primer que van fer quan van arribar al Govern va ser eliminar l'impost de successions.

Però, com les coses estan molt negres, especialment per a una part de la gent, i com que aquest país la desigualtat la pateix i això afecta la vida de molta gent, el que els proposem és una proposta, una proposta d'ingressos fiscals. Per exemple, a partir d'ara, en els habitatges, eliminem la deducció en l'accés a la compra d'habitatge o la reduïm. És qüestió de prioritats. A entitats... Són 449 milions; no està pas malament, no? Amb 449 milions podríem fer bastants coses i bastantes polítiques.

No, és una qüestió de prioritats, president Mas, perquè resulta que potser podríem destinar-ho a polítiques actives d'habitatge i podríem destinar-ho, precisament, a unes altres polítiques diferents.

Per exemple, fem una reducció d'altres beneficis fiscals en l'impost de successions i donacions i en l'impost sobre patrimoni? Sí, sí, perquè resulta que en matèria de donacions, introduint altres elements que vostès s'han negat a introduir a proposta nostra, podríem recuperar 225 milions.

O, per exemple, reforma de l'impost de successions. Vostès han dit que no, que ni parlar-ne, que ja han anat prou lluny. Però resulta que estem en un moment urgent, jo dic..., crec que urgent, eh?; per nosaltres, sí. Doncs, resulta que amb un impost de successions com el que té Andalusia podríem recaptar 500 milions. Prioritats és el que li reclamava Teresa Crespo l'altre dia. Doncs, prioritzem. Jo crec que és més important avui encarar la pobresa que que determinada gent que hereta molts diners continuï pagant poc o no pagant, perquè no han pagat molt més, estem recaptant 17 milions més d'euros en successions, després de l'acord entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana. Aquesta és una proposta.

O, per exemple, reforma de l'impost de patrimoni. Fins ara els que estan exclosos és 500.000 euros de patrimoni i 300.000 en habitatge. Nosaltres diem 300.000 euros en patrimoni i 300.000 euros en habitatge, total 600.000 euros. No està malament. Els incloem, canviem una mica els trams, 45 milions d'euros, podem fer coses.

O, per exemple, impostos que no volen aplicar: impost sobre les begudes ensucrades, compromís de govern no complert, 22 milions d'euros; impost sobre habitatges buits, fem-ho d'una vegada; impost sobre grans fortunes, ho va dir el president, va treure el titular –me'n recordo, jo estava en el Parlament– i finalment no s'ha complert; import sobre les rendes, no sobre els patrimonis, però això em sembla que no està a l'agenda. O un increment de l'impost sobre l'alcohol, pactant-ho amb l'Estat i plantejant-ho així. O eliminar els beneficis fiscals.

O, per exemple, la fiscalitat ambiental, fiscalitat ambiental que ens podria aportar 253 milions d'euros. I no els estem plantejat res que no es faci a altres llocs. S'està fent a Andalusia. Potser ho faran quan l'Estat legisli i llavors no els ho permeti i llavors podran dir que l'Estat no ens deixa, no?, que és el que van fer precisament amb l'impost sobre els dipòsits bancaris. Sí, podem-ho, per exemple, sobre els pals elèctrics, que Andalusia té fiscalitat.

Els dic tot això perquè, president, els estem fent propostes d'un canvi de prioritats i de lluita contra el frau,

que podríem fer moltes coses, algunes concertades, no depenen de nosaltres, i altres pròpies, dels tributs propis. I això pot significar molts milions d'euros.

Que no ho podem fer tot, hi estem d'acord; però que podem fer molt, per descomptat –per descomptat–, la qüestió és on prioritzem. I vostès no prioritzen la lluita contra la desigualtat, lamentablement, malauradament.

Acabo ja, presidenta. Avui, Pobresa Zero el que demana és mesures concretes d'ingressos i major inversió social; farien bé de llegir-s'ho. I avui el que els demanem des d'aquesta tribuna, des d'Iniciativa Verds i des d'Esquerra Unida, i li ho demanen moltes entitats, és un canvi en l'ordre de prioritats. Aquest país és prou ric, i és prou ric per encarar, precisament, la xacra que significa la pobresa. I depèn de la voluntat, de la seva voluntat. Vostès tenen marges, i no val el refugi de «tot és culpa de Madrid»; hi ha coses a què vostès poden recórrer i vostès no hi estan recorrent.

Avui la desigualtat és inherent al capitalisme i l'economia de la desigualtat és l'estratègia del neoliberalisme que ens ha portat a la crisi i que ara ens imposen per sortir de la crisi. Aquesta és la crua realitat. La desigualtat avui està trencant moltes coses i el que els diem és que està trencant la democràcia, perquè no és democràtica una societat tan desigual, tan profundament desigual com la nostra.

President Mas, nosaltres volem viure en un país lliure, però lliure de pobresa, lliure de desigualtat. I volem un sol poble, i avui la política del Partit Popular, però també la seva, la de Brussel·les, ens duu a una Catalunya que va cap a tres Catalunyes: la dels més riscs, la dels integrats, tot i que molt empobrits, i la de la gent exclosa.

El nostre orgull com a país no es basa en allò que va passar fa temps, es basa en la dignitat de la gent, en les reivindicacions de les organitzacions socials, de molts moviments socials; es basa a garantir una renda per viure amb dignitat. Avui l'atur, la infraocupació, l'ocupació que degrada els drets, el que estan fent és degradar la salut del país, de la democràcia. I el que els demanem és mesures concretes. Jo els torno a estendre la mà per a un pacte, però també els ho dic: no als pactes buits –no als pactes buits.

No, senyor Turull; miri, vostè parlava ahir de parar la mà, no?, hem d'acabar amb la cultura de parar la mà. Paren la mà les elèctriques, els bancs... Aquelles mesures que vostès han votat sempre al Congrés dels Diputats i que nosaltres hem votat en contra sempre. Avui el que cal és una societat cohesionada. I els estem fent propostes que signifiquen un canvi de prioritats. Sí, propostes fiscals que es neguen a escoltar una vegada rere l'altra. Jo estava esperançat que a l'inici de la nova etapa les mesures que vam pactar tiressin endavant, però ho hem vist i són epidèrmiques, són superficials i les propostes fiscals no van enlloc. El que els estem plantejant és una proposta de redistribució justa per garantir que, amb els marges que tenim, allò que ens exigeix la societat i el país, que és equitat, igualtat, justícia, solidaritat, tiri endavant.

Un país lliure és un país d'iguals, no de desiguals; un país lliure és un país on la solidaritat existeix; un país lliure és aquell que no deixa ningú al marge. Aquí hi havia un pacte, que és que ningú es quedava enrere. I les polítiques que s'estan fent avui signifiquen un trencament del pacte, perquè molta gent es queda enrere gràcies també a les polítiques que vostès estan practicant.

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tretze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, es reprèn la sessió.

I té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. No hi és el president encara. Consellers, honorables consellers, diputats i diputades, també entitats que ens acompanyen, gràcies per l'assistència a aquest Ple, i també als convidats i als ciutadans que no ens veuen per TV3, perquè només tenim cinc canals de televisió a Catalunya, però ens poden veure per internet. Ho dic lògicament irònicament com a protesta, també, que la televisió pública a Catalunya no li dediqui temps suficient a un ple que parla sobre la pobresa. Ho dic perquè si li dediquéssim el 10 per cent del temps que li dedica a parlar de la independència possiblement la pobresa seria diferent a Catalunya, com a mínim el coneixement dels ciutadans de les dades de pobresa i de la situació dramàtica que viuen molts catalans. Però així és la Catalunya del senyor Mas, així és la Catalunya de l'independentisme, que es preocupa per separar i no per ajudar els ciutadans que tenen problemes.

Comencem amb el quadre macroeconòmic, amb el quadre social que tenim a Catalunya, perquè jo crec que és bo recordar –ja s'ha dit per altres portaveus– quina és la situació real. Vèiem fa poc el debat de l'estat de la nació a Madrid. Uns per internet comentaven «el debat de l'estat de la macroeconomia», perquè

és cert que va semblar més un debat de macroeconomia que un debat de la nació, de com estaven els ciutadans, que són els que formen la nació. Doncs, bé, a mi m'agradaria que aquest Ple també servís per parlar no de l'estat de les dades macroeconòmiques, sinó de la realitat social que viuen moltes famílies i molts ciutadans a Catalunya.

Mirin, la realitat és que a Catalunya lamentablement tenim 95.000 llars que no tenen literalment ni un euro d'ingrés –ni un euro d'ingrés. Només els faig l'atenció: pensin vostès en 95.000 llars, que la mitjana de cada llar, tres, quatre persones; quanta gent. Estem parlant de 300, 400.000 persones a Catalunya que no és que estiguin al llindar de la pobresa, no, és que no reben ni un euro, no hi ha ingressos en aquelles cases, no? Per tant, aquesta és la realitat que tenim.

Un 70 per cent de reducció d'ajudes a les famílies l'últim..., 2014, un 50 per cent de reducció d'ajuda als discapacitats en aquest 2014, un 10 per cent de reducció d'ajuda a la dependència, que ja se suma a les reduccions que s'han fet en els últims anys en aquest pressupost de 2014 de Convergència i d'Esquerra Republicana.

En el repagament –dic «repagament», no «copagament», en el repagament, perquè ja paguem impostos per tenir serveis socials– de les ajudes socials s'han incrementat els costos un 54 per cent per als ciutadans. Estic parlant de geriàtrics, estic parlant de serveis, doncs, que van a l'essència del benestar i que avui dia molts ciutadans tenen greus dificultats per pagar. Un 30 per cent de persones a Catalunya estan sota el llindar de la pobresa relativa; perquè ens entenguem, tenen serioses dificultats per arribar a final de mes –un 30 per cent, un de cada tres catalans. I un 18 per cent tenen una situació de pobresa extrema, de pobresa severa, que en definitiva vol dir que no és que no arribin a final de mes, és que no arriben a la meitat de mes; persones que ni tan sols es plantegen arribar i complir amb els seus pagaments, amb les seves obligacions a casa seva.

Cinquanta mil nens, segons el Síndic de Greuges, malnodrits a Catalunya; set-cents nens –directament reconegut pel conseller– desnodrits a Catalunya. Aquestes no són dades pròpies d'una regió de la Unió Europea; aquestes no són dades pròpies d'un país com Espanya, quarta economia en el PIB de la Unió Europea; aquestes no són dades pròpies per ni l'economia, ni l'estat del benestar que diu la nostra Constitució que hauríem de tenir. Per tant, si avui estem aquí és perquè les dades són dramàtiques i perquè aquest Parlament ha volgut fer aquest debat amb aquests grups parlamentaris.

Mirin, la realitat que passa a Catalunya, que és molt semblant a la que passa a la resta d'Espanya –no hi ha diferència– i a moltes parts d'Europa, és que s'estan descomponent les classes mitjanes. Aquesta és la realitat. No parlem ja ni tan sols, lamentablement, del que ja coneixem, que és la pobresa estructural, una pobresa marginal, durant molts anys no només a Catalunya, arreu d'Espanya i del món occidental, sinó que parlem de la descomposició de les classes mitjanes a Catalunya i al conjunt d'Espanya.

Com s'estan descomponent aquestes classes i per què. Doncs, jo els vull dir una cosa: la pobresa no plou del cel, la pobresa té molt a veure amb la gestió dels recursos, amb les prioritats dels recursos i amb les polítiques econòmiques d'un país, i també a Catalunya, concretament, amb les polítiques econòmiques de la nostra comunitat autònoma. I els ho dic ben clarament: pujada d'impostos a les classes mitjanes, menys poder adquisitiu i menys salaris, més retallades socials i ajudes a les famílies, menys empreses i més empreses que tanquen, menys llocs de treball, menys finançament per qui vol mantenir i posar en marxa un negoci és la tempesta perfecta per tenir una pobresa que no serà conjuntural, sinó que si seguim en aquesta situació serà estructural.

Per tant, tenim el caldo de cultiu perfecte perquè aquesta pobresa s'instal·li i aquestes classes mitjanes es descomponguin. Mirin, els països que tenen prosperitat es caracteritzen per tenir una àmplia classe mitjana que sustenta en definitiva el país a les seves esquenes, pagant impostos, consumint, recaptant, pagant polítiques de benestar i cohesionant socialment un país. I, en canvi, aquesta descomposició que alguns neguen, o que alguns volen fer veure que és flor d'un dia i que estem ja sortint de tot això i que estem en una situació econòmica meravellosa, eh?, que ja no passa..., doncs, no és real.

Mirin, fa poc el president Rajoy, en unes declaracions molt desafortunades, va dir que la crisi no s'havia endut per davant Espanya, sinó que Espanya s'havia endut per davant la crisi. Jo no sé on viu el president Rajoy ni sé amb qui parla el president Rajoy ni en quin país viu, si és que viu en aquest planeta, el president Rajoy, però la realitat és que dir avui que Espanya s'ha endut per davant la crisi és una falta de respecte per a molts catalans i molts espanyols en el seu conjunt que estan patint aquesta crisi. Perquè aquestes dades que donaven demostren que sí, aquesta crisi també s'ha endut per davant moltes famílies, molts negocis, molta gent que no té ni un duro per arribar a final de mes. Per tant, empatia, respecte, sensibilitat, i després solucions, que en parlarem, però sobretot també respecte. No podem vendre eufòria quan tenim cent mil llars sense un euro; no es pot vendre eufòria quan el 25 per cent d'espanyols no tenen feina. Per tant, aquesta és la realitat social, macroeconòmica però també social, que tenim a Catalunya i al conjunt d'Espanya.

Quines són les eines, les causes i les eines per sortir d'aquesta crisi, que en definitiva –crisi econòmica i social– és la que comporta aquestes dades? Doncs, miri, nosaltres considerem que la generació de llocs de treball, la generació i manteniment d'empreses, la reactivació econòmica i l'educació i la formació són responsables i també les eines del futur canvi en aquest model. Però els dic una cosa: per voler –i parlarem ara de l'atur i també de la generació de llocs de treball– sortir d'aquesta hem d'estar convençuts que l'obsessió ha de ser generar llocs de treball i mantenir aquelles empreses que funcionen o que intenten funcionar.

Mirin, una reflexió molt senzilla. A Espanya, que tenim un problema bàsicament de contractació perquè no es contracten suficients persones per reduir l'atur,

els governs tant a Madrid com aquí, a Catalunya, han prioritzat el debat sobre l'acomiadament i han obviat el debat sobre la contractació. Si el teu problema és que no hi han contractes, la teva principal tasca és que hi hagin contractes, i perquè la gent contracti ha de tenir facilitats i un contracte on hi hagi bonificacions socials per als autònoms i les empreses que contractin.

A Espanya, el Partit Popular el 21 de desembre, en un document en el BOE, va apujar un 5 per cent la mitjana de les cotitzacions socials, i aquesta no és la política per sortir de la crisi. Si el problema és la contractació, per què estem tota l'estona obsessionats amb l'acomiadament? El problema d'Espanya no és que no s'acomiadi prou gent, és que no es contracta prou gent, i a Catalunya igual, conseller. Per tant, la nostra principal tasca..., i sé que en això el Govern..., en altres tasques de polítiques actives i del SOC sí que té competències, i no s'ha fet res, però en aquesta és veritat que el Govern d'Espanya tampoc ha fet el que havia de fer. Nosaltres som partidaris –i ho farem a la proposta de resolució– de bonificar aquelles persones que contractin autònoms, empreses, que contractin persones que estan a l'atur. La millor manera per sortir d'aquesta crisi és generar llocs de treball, i per generar llocs de treball els hem de posar una catifa vermella a aquelles persones que se la juguen i volen contractar persones que estan a l'atur.

Per altra banda, quines són les dades de la creació de llocs de treball? Jo els dic una cosa: a Espanya, i a Catalunya en particular, és veritat que hi ha gent que ha perdut la prestació social i la prestació del subsidi de l'atur i avui dia no arriba a final de mes i són pobres. És veritat que hi ha gent que està a l'atur i és pobra, i fins i tot fins aquí és lamentable, però no és notícia. Però, saben què passa? Que és que hi ha gent que està treballant i és pobra, que és que hi ha gent que és autònoma i empresària i és pobra. I ho demostren les dades: hi han autònoms a Catalunya que són pobres, i generen llocs de treball, i no poden pagar l'autònom, i no poden pagar el lloguer, i no tenen finançament, i estan fins aquí, fins al coll, per generar llocs de treball. Aquest és el veritable drama d'aquesta crisi, que les classes mitjanes s'estan empobrint, i la immensa majoria, que sosté, en definitiva, un país a les seves esquenes, al conjunt d'Espanya i també a Catalunya en particular, són les que s'estan empobrint.

Per tant, reflexionem. No només qui no té treball està en una situació de pobresa, sinó que és que hi ha gent que treballa que està en una situació sota el llindar de la pobresa relativa. Hi ha gent que està cobrant, sí, clar que està cobrant, però no arriba a final de mes; hi ha gent que està treballant quaranta hores, hi ha gent que està jugant-se el seu pis, la seva llar, demanant finançament, que està generant llocs de treball, i és pobra. I els que ens estiguin veient potser no en el debat de la macroeconomia que vam veure, ni el que hem vist avui per part del Govern, però potser sí que saben, alguns que ens vegin, que hi ha gent que és autònoma i no arriba a final de mes, i aquest també és un veritable debat de com funcionen les coses a casa nostra.

Mirin, 50.000 autònoms han plegat, han cessat la seva activitat des que va començar la crisi; 25.000 pimes han tancat des del 2008, i 16.000 pimes han tancat des que governa el senyor Artur Mas. Un de cada dos crèdits demanats per empreses espanyoles –crèdits a petita i mitjana empresa– als bancs espanyols, en general a les caixes i als bancs, són denegats. Jo no sé si vostès recorden que ens van vendre la moto, i va ser una estafa, literalment, de dir que fèiem un rescat bancari per ingressar diners a l'economia real. És mentida. L'economia real no està veient l'ingrés del rescat bancari de l'Eurogrup ni del rescat bancari del FROB; no estem veient resultats d'aquest rescat bancari. Rescat bancari que hem pagat en forma d'impostos i en forma de retallades socials. Per tant, els que van dir que es rescataven els bancs per ingressar diners a l'economia real i a les famílies van mentir, i són els nostres governants, i aquesta és la realitat. Per tant, aquest rescat del FROB, aquest rescat que ens han venut moltes vegades que ens ajudaria a sortir de la crisi..., el mateix Eurogrup i la Unió Europea ens han dit: «Aquests diners que us hem deixat, com s'estan reactivant?, de què estan servint?» Per arreglar els comptes dels bancs, bancs mal gestionats alguns, per partits polítics i per exministres i per persones al capdavant, i l'altra, per comprar deute públic i salvar els resultats de la prima de risc espanyola. Per tant, aquesta és la realitat d'on està anant a parar una part del nostre crèdit, que no arriba a la petita i mitjana empresa.

Mirin, parlaven d'eines. Hem parlat de la situació de l'economia, de les dades; per tant, l'obsessió hauria de ser contractar, l'obsessió hauria de ser crear llocs de treball, l'obsessió hauria de ser crear empreses i mantenir aquelles que volen seguir funcionant i tenir finançament d'entitats, hi insisteixo, rescatades amb impostos i amb diners públics. Però també hi ha una altra eina i una palanca fonamental, que ja s'ha comentat: l'educació, la formació. És fonamental que la formació i l'educació siguin la palanca per canviar les coses en un futur. L'educació és la garantia d'igualtat d'oportunitats. Una societat que es considera que té un estat de benestar ha de primar que tothom a Catalunya pugui estudiar, si té capacitat i voluntat, i sobretot que no depengui de la seva condició social.

I ara parlarem d'aquestes dades, perquè s'està afavorint la desigualtat amb les mesures que s'estan prenent en l'àmbit educatiu: 25 per cent de fracàs escolar i 26 per cent d'abandonament escolar; tenim l'honor d'estar només per sobre de les Canàries en aquest rànquing desgraciat que és el del fracàs escolar. Taxes universitàries. Saben quant s'han incrementat les taxes universitàries els últims dos anys? Un 79,4 per cent. Campions del món d'apujar les taxes universitàries, aquest Govern i Esquerra Republicana, que li dóna suport. Aquesta és la realitat. A Catalunya, qui vol avui estudiar a la universitat ha de pagar un 79 per cent més per accedir a la universitat; en tan sols dos anys. A la resta d'Espanya la mitjana és d'un 22 per cent. No és que sigui un èxit, però evidentment en això tornem a ser campions d'increments de taxes i d'impostos.

Per altra banda, en el camp de les escoles, la consellera Rigau ens ha intentat vendre, durant molts anys –ja tres anys i mig, si no m'equivoco–, que amb menys

escoles, amb més barracots, amb menys recursos, amb menys professors, farem millor l'educació. Miri, jo sap què li dic, consellera? No m'ho crec –no m'ho crec. Si vostè em digués: «Amb el mateix que teníem podem fer-ho millor», sí que m'ho crec. Però que vostè em digui que tancant escoles, que tenint més barracots, que retallant en ajudes als menjadors es farà una millor educació, no m'ho crec. I sap què passa? Que crec que no s'ho creu molta gent. Perquè és impossible tenir... *(Veus de fons.)* No es preocupi, consellera, tindrà torn de rèplica. Espero que l'utilitzi, el Govern, i ens pugui replicar i què pensa d'aquestes dades.

Nosaltres el que creiem, consellera, és que l'educació no és una despesa, és una inversió; és una inversió de futur. I, per tant, retallar en educació és un error molt greu per a una societat. I vostès estan retallant en educació. Miri, la mitjana de despesa per alumne en un any tan sols ha baixat gairebé un 15 per cent. Hem passat de 4.200 euros per alumne a 3.700 euros per alumne. Unes dades que estan a la cua de les inversions tant en educació com en sanitat; per cert, també, que estem a la cua d'Espanya en inversió per ciutadà mitjà. Per tant, invertint menys no es farà millor; invertint igual, estem d'acord que es podria fer una mica millor del que ho feia el Govern anterior. Per cert, Govern anterior que és el que convoca aquest Ple, però Déu n'hi do també les dades educatives i de fracàs escolar i dades socials que deixava en el seu balanç.

Per tant, nosaltres què considerem d'aquest Govern? Que en l'educació, si realment no només es queda en paraules, president, i és realment una inversió, el que no podem fer és reduir la inversió; el que no podem fer és no confiar en el nostre sistema educatiu; el que no podem fer és tancar escoles, i el que no podem fer és acomiadar interins, i el que no podem fer és reduir, en definitiva, la prioritat del Govern en l'educació. Si l'educació és la palanca de canvi d'un futur d'una generació, vostès s'estan carregant aquesta palanca; la palanca que també genera igualtat d'oportunitats perquè qualsevol persona pugui accedir al nostre sistema educatiu.

Per tant, aquest que vostès anomenen «model d'èxit»..., les dades són aquestes: model de fracàs –de fracàs escolar–, model de barracots, model de tancament d'escoles, model de menys professors per alumne, model de menys inversió per alumne. I, per tant, consellera, un model obsolet, un model antic i un model que no va a prioritzar l'educació en el nostre sistema públic, sinó que, en definitiva, el que fa és deixar una educació en una situació precària i que aquells que tenen menys..., o més dificultats, millor dit, no tinguin les garanties suficients. Tothom hauria de poder accedir en igualtat de condicions a tots els nivells educatius, i això és el que nosaltres proposarem també en propostes de resolució.

Una altra branca també important d'aquesta situació de pobresa: l'habitatge. Diu la nostra Constitució que tots els ciutadans espanyols tenen el dret a accedir a un habitatge. No a tenir, no a tenir-ne la propietat; sí a accedir a un habitatge. Doncs, bé... I diu: «Tots els poders públics remouran tots aquells obstacles perquè així sigui.» Mirin, vostès no és que remoguin els obstacles, és que venen l'habitatge públic. No és que remoguin els obstacles, és que el malvenen. Per tant, el que no podem fer és vendre parcs d'habitatge, com vostès pretenen, conseller. Perquè si tenim una situació complexa, on hi ha gent..., i les dades de desnonament, que ara les hi diré, doncs, segur que les coneix. Si hi ha gent que està cada dia patint pel seu habitatge, si tenim un parc de catorze mil habitatges, el que no podem fer és malvendre'l, el que no podem fer és posar-lo fora de l'òrbita d'aquestes polítiques públiques.

Mirin, a Catalunya cada dia hi han pràcticament cent desnonaments –cada dia. Saben quin és el barri d'Espanya amb més desnonaments? Ciutat Meridiana. Aquí, a casa nostra. Mil desnonaments el mes. Aquesta és la realitat. Aquí, a Barcelona, un barri. I aquesta és la realitat: cent desnonaments el dia, i mil només en el barri de Ciutat Meridiana, per posar un exemple de molts barris catalans que encapçalen aquesta llista.

Per tant, necessitem un parc d'habitatges? Sí. I jo els pregunto: que no hi han prou habitatges de la Sareb? Que no hi han prou habitatges que han rescatat amb diner públic per conciliar aquesta oferta d'habitatges buits amb la demanda d'habitatges socials que tenen molts pares i mares? I dic «pares i mares» perquè els donaré una dada dramàtica: el 70 per cent de desnonaments tenen com a protagonistes d'aquestes famílies com a mínim un menor d'edat. Pensin-ho: el 70 per cent de desnonaments tenen com a mínim un menor d'edat entre les files d'aquestes famílies.

Per tant, de veritat que un país com Espanya, amb quasi tres milions i mig d'habitatges buits, entre ells de moltes caixes d'estalvis rescatades amb els diners de tots, és incapaç d'oferir una alternativa social amb un parc d'habitatges per a les persones que no arriben a final de mes? Jo em nego a creure que això és així. Crec que no hi ha voluntat política. Crec que no hi ha voluntat de conciliar aquesta demanda i oferta. Hi ha incapacitat de posar aquests pisos al servei de la societat. I jo crec –i el nostre grup ho creu, Ciutadans– que a canvi del rescat bancari s'havien de posar condicions socials. Perquè quan socialitzem el deute també es demana compromís social d'aquells a qui hem rescatat. Aquí no rescatem comerciants. Aquí no rescatem hostalers. Aquí no rescatem restaurants. Aquí no rescatem un taller d'automoció. Aquí hem rescatat un sistema que diem que és estratègic, que és el sistema financer. I si es rescata amb diner públic és perquè tingui funció pública, no perquè amb aquests diners es maquillin els seus comptes, se segueixin pagant, eh?, com hem vist, algunes indemnitzacions vergonyoses, i a més a més serveixi per tapar els números de la nostra prima de risc o el nostre deute públic.

Per tant, rescat del banc, sí; compromís social d'aquestes entitats, que no el veiem per enlloc, perquè els partits polítics que han governat, els governs que hem tingut han sigut dèbils amb els més forts, i no han tingut la garantia ni la valentia de servir sobretot els ciutadans, que són els que representem aquí i ens paguen el sou. Per tant, aquest rescat bancari també té molt a veure amb aquesta situació. Entitats que han sigut rescatades amb diner públic són les mateixes que han desnonat i han fet fora famílies amb menors; les ma-

teixes, amb les mateixes sigles, rescatades potser, paradoxalment, amb els diners d'aquella mateixa família. Això és just? Estem en un model just, quan realment estem fent fora de casa seva gent que ha rescatat les entitats que després et vénen a fer fora a tu? Doncs, jo crec que aquí hem fallat. I han fallat sobretot, deixi-m'ho dir, aquells que han impulsat un rescat bancari sense condicions de cap tipus, amb unes condicions socials necessàries.

Per tant, hi han responsabilitats i hi han responsables del que està passant. No plou ni neva, sinó que són conseqüències de les males decisions polítiques que s'han pres a Espanya i a Catalunya en particular.

Per altra banda, una reflexió també referent a les paraules del senyor Mas, no? Perquè tornem, en aquest debat, com en tots els debats, a buidar-nos de responsabilitats i responsabilitzar o la resta d'espanyols o el món mundial o la mala sort. No, miri, president, el seu partit, Convergència i Unió, ha governat vint-i-set anys pràcticament Catalunya. Alguna cosa deuen tenir a veure amb tot el bagatge d'aquests anys; suposo que per a allò bo i per a allò dolent. I a la seva intervenció, president, semblava que no anava amb vostè, que venia, no ho sé, d'elements externs. Doncs, president, vostè és el president de la Generalitat. Vostè ha format part del partit que ha governat més anys Catalunya. M'atreviria a dir, si no m'equivoco, que ha governat més que a qualsevol comunitat autònoma d'Espanya. Alguna responsabilitat deu tenir el seu Govern en aquestes dades econòmiques. Si mentre vostè ha governat s'han destruït setze mil empreses, pimes i autònoms a Catalunya, alguna cosa –no tot, alguna cosa– hi deu tenir a veure. També, suposo, que del Govern de Madrid, dels ajuntaments.

Per tant, senyor president, no serveix culpabilitzar els altres de tot el que passa a Catalunya. En tot cas, estaré d'acord amb vostè si vostè diu: «Miri, no tot està a les meves mans.» En això estaré d'acord, és veritat. Però també vostè deixi'm que li digui que s'oblida d'una cosa: que pertanyem a un club que es diu Unió Europea i que es diu «euro», i que vostè suposo que deu estar d'acord que s'ha de complir amb aquelles coses que es pacten allà. Ho dic perquè de vegades vostè la Unió Europea ni la cita. Però és que estem en un marc europeu que també comporta uns objectius de dèficit, també comporta uns compromisos determinats. Sempre defensarà Ciutadans que s'ha de pagar; el que hem de negociar és com paguem i en quant de temps, i com es reactiva l'economia. Aquí està el veritable debat polític i ideològic d'aquesta situació: si reactivem l'economia o ens la carreguem; si posem la màquina en marxa o apugem impostos i ens carreguem la màquina. I aquí alguns estem defensant reactivar l'economia amb polítiques expansives i no amb polítiques reactives.

Per tant, nosaltres el que demanem, president, és que, si us plau, no torni a culpabilitzar a tothom menys a la Generalitat del que passa a Catalunya, que és on vostè governa. I en aquest sentit, també, deixi'm dir-li que vostès tenen els instruments –que, per cert, tenen moltes comunitats autònomes; fins i tot aquí en tenim alguns més– per poder governar les nostres competències. Perquè, clar, és veritat que no en tenim algunes, però d'altres sí que les tenim. I vostès sí que tenen competències en determinades matèries, per exemple, en algunes matèries d'habitatge, per exemple, en matèries educatives, i en matèries formatives tenim moltes competències; per exemple, en matèria de salut tenim les competències. Per tant, no ens vinguin a vendre com si això no hi tingués res a veure. Les principals competències que afecten el benestar i les polítiques socials a Catalunya les tenim el Govern de Catalunya. I amb els 35.000, 38.000, 40.000 milions d'euros que té de pressupost –depenent de l'any– la Generalitat, hem de prioritzar i hem de posar-nos d'acord. Podem discrepar de les polítiques que s'han de prendre, però jo crec que estarem d'acord que ens hem de responsabilitzar d'aquelles polítiques que sí que tenim, cosa que en el seu discurs no he sabut veure.

Finalment, i abans d'acabar, m'agradaria apuntar breument per on aniran les nostres propostes. Demà el nostre diputat a la comissió –ho defensarà el José María Espejo-Saavedra– defensarà les nostres propostes de resolució. Però deixin-me que els digui quatre pinzellades de per on volem que vagin aquestes propostes.

Primer, volem mesures fiscals, d'incentiu fiscal i d'ajuda fiscal per a famílies que tenen dificultats per superar aquesta crisi. No podem deixar la gent a la cuneta, no podem deixar la gent aparcada, no podem deixar la gent a un costat. Hem d'ajudar la gent que s'incorpori i que no baixin d'aquestes classes mitjanes. I per això necessitarem prendre –i demà ho proposarem– algunes mesures fiscals per ajudar aquestes famílies que passen per una situació..., esperem que sigui conjuntural i, per tant, són aquells mateixos que també han estat aixecant Catalunya durant molts anys i que ara tenen moltes dificultats.

Mesures, també, en el camp dels impostos bàsics; no només d'ajudes socials, sinó impostos com l'IRPF, que sí que depenen en part de nosaltres. Nosaltres vam fer una proposta aquí, en el debat de política general, on proposàvem redistribuir dintre de l'IRPF en el tram autonòmic..., i que les classes mitjanes tornessin a índexs d'una pressió fiscal més moderada; que féssim més redistribució de riquesa dintre d'aquest model, i que aprofitéssim altres impostos que sí que van a les grans fortunes, com l'impost de successions, per poder finançar una reducció en la política d'IRPF autonòmica perquè les classes mitjanes tinguin més poder adquisitiu.

Mirin, a Catalunya, com al conjunt d'Espanya..., aproximadament durant aquesta crisi els espanyols hem perdut entre un 20 i un 25 per cent del poder adquisitiu. Aquesta és la realitat. Entre l'IPC i la baixada de salaris, aquesta és la realitat. Aquesta política, des del punt de vista de Ciutadans, és equivocada. No podem ser més competitius defensant que som més pobres. No podem anar pel món traient pit de ser més pobres. Per tant, és contradictori, el missatge que dóna el Govern, amb les polítiques que pren el Govern. Treure pit perquè tenim salaris més baixos no és una política de reactivació econòmica. I aquesta és la política d'aquest Govern i del Govern del Partit Popular a Madrid. Nosaltres no considerem que aquesta sigui la política. La

formació, la innovació i un manteniment d'una dignitat social i laboral és el que garanteix un consum intern més alt, el que garanteix, en definitiva, més classe mitjana, el que garanteix menys pobresa. Com menys gent hi hagi a la piràmide que permet sostenir el país, més gent estarà exclosa i a la pobresa.

Per tant, mesures a l'IRPF, mesures de redistribució de riquesa amb altres impostos, mesures per a les famílies i ajudes socials. En el camp de l'habitatge, proposem un arbitratge per a moltes famílies que ho estan passant malament, que tenen condicions econòmiques per en un futur immediat sortir d'aquesta crisi, però que no poden fer-ho per la situació econòmica, conjuntural que tenen dintre de la seva família. Per tant, arbitratges per no arribar al desnonament i solucions en aquest camp.

I en aquest camp també deixi'ns que li diguem una cosa. Vostès tenen convenis de col·laboració amb entitats financeres. Nosaltres volem posar una clàusula social en aquests convenis. Una clàusula que comprometi aquelles entitats que tenen benefici amb contractes legítims amb l'Administració, que alhora es comprometin també a prendre mesures socials en el camp de l'habitatge, en el camp de l'arbitratge i en altres camps. En definitiva, que qui treballa amb l'Administració, qui ha estat rescatat amb diner públic, té un compromís social també amb la societat que l'ha rescatat. Em sembla de sentit comú i em sembla de justícia que aquestes propostes també es tinguin en compte a l'hora de contractar entitats financeres. Vol dir que no es pot contractar algú que no tingui aquestes condicions? Vol dir que nosaltres considerem que aquells que tenen un compromís social amb la societat a qui serveixen, en definitiva, que han estat rescatats o que tenen convenis o contractes amb la Generalitat, també han de posar una mica de la seva part per sortir d'aquesta.

Finalment, també, defensem que hi hagi un parc d'habitatge públic; que no es vengui, que no es malvengui, que no comencem a vendre coses –perquè després ens en penedirem– per intentar fer caixa actualment. Per tant, un parc d'habitatge públic, més una conciliació entre les polítiques d'habitatge que tenim i els habitatges buits que hi ha –és a dir, demanda i oferta, casar aquesta demanda i oferta–, també és una política que defensem des de Ciutadans.

Per tant..., moltes més propostes que demà amb més detall mostrarà el nostre diputat i el nostre grup. Però abans d'acabar m'agradaria fer una última reflexió. En aquesta cambra –ho dèiem abans també de la televisió pública, en molts camps–, la prioritat absoluta d'aquest Govern és construir un estat amb una mà, i destruir el benestar amb l'altra. Aquesta és la realitat de les dades macroeconòmiques, de les dades socials dels pressupostos i les retallades. Mentre amb una mà vostès volen construir un estat, amb l'altra estan descomponent l'estat del benestar, i de pas, Espanya. Per tant, nosaltres no estarem amb vostès mai d'acord amb el fet que la solució als problemes conjunts vingui per destruir un país o per destruir l'estat del benestar.

Alguns diuen que volen un país nou. Jo no sé si en el país nou vostès tindran també la política fiscal que estan portant ara. No sé si en el país nou també faran les retallades que fan ara. No sé si en el país nou que vostès volen construir tindran els mateixos graus de pobresa que tenim. No sé si en el país nou hi haurà els mateixos índexs de corrupció que tenim. No sé si en el país nou tindrem, en definitiva, una situació social dramàtica com la que viu avui Catalunya, i moltes parts d'Espanya. Però els dic una cosa: davant de problemes conjunts, solucions conjuntes. Els problemes que avui té Catalunya..., i en això el president feia incisió i hi puc estar d'acord: no dramatitzem només a Catalunya; passa a altres parts d'Espanya, és veritat. I precisament si passa a altres parts d'Espanya, i per cert, d'Europa, deu ser perquè tenim problemes conjunts, els espanyols i els europeus. Per tant, per què ens venen vostès de forma populista que la solució és separar Catalunya de la resta d'Espanya o sortir de la Unió Europea? De veritat vostès es creuen –perquè crec que no s'ho creuen i els ho estan dient als catalans– que la solució als problemes socials, als problemes econòmics, passa per la frontera, passa per la divisió, passa per la confrontació, passa pel canvi de passaport, passa per la sortida de l'euro, passa per la sortida de l'espai europeu? Doncs, nosaltres no ho considerem. Pensem que tot el contrari, que els problemes que avui pateix Catalunya i els que pateix Espanya passen per una reforma de la Unió Europea, passen per una política democràtica a la Unió Europea, passen per unes polítiques de reactivació econòmica, que són la millor garantia que no hi hagi pobresa.

Mirin, el millor aliat de la pobresa –el millor aliat de la pobresa– és no tenir polítiques de reactivació econòmica. El millor aliat de la pobresa és no prendre decisions per redistribuir la riquesa. Aquest és el millor o són els millors aliats de la pobresa. Quins són els enemics de la pobresa? La reactivació econòmica, la generació de llocs de treball, perquè aquí està la base. Aquí podem estar fent plens sobre pobresa lamentablement molt temps, si seguim així. I jo espero realment que aquest Ple que avui celebrem tingui com a principal objectiu no tornar a celebrar un ple com aquest; aquest seria el veritable èxit d'aquest Ple, que prenguéssim mesures perquè això no es tornés a celebrar.

Per tant, nosaltres el que venim a fer són propostes per sortir d'aquesta, el que venim a proposar són coses, des de la nostra humil posició, per intentar col·laborar. Però el que volem sobretot és que siguem conscients que si no reactivem l'economia, si no es generen llocs de treball, si no prioritzem allò que ens uneix als catalans i ens preocupa, i ens posem a debatre, a fer polítiques que van contra aquesta reactivació i contra l'estabilitat, l'únic que aconseguirem és l'objectiu contrari, que és no tenir empreses, o menys empreses, tenir menys llocs de treball. I, per tant, saben què passa quan un no té riquesa? Que no redistribueix riquesa, que redistribueix misèria, i no podem redistribuir misèria. Volem redistribuir riquesa. Els que creiem que la societat pròspera ha de redistribuir allò que genera volem sobretot posar per davant que hi hagi riquesa. No hi ha cap capacitat de situar Catalunya en una altra situació que no sigui l'actual si no ens obsessionem amb el fet de generar riquesa.

Les polítiques d'aquest Govern, les polítiques del Govern d'Espanya i les polítiques de la Unió Europea en els últims anys han anat en la línia contrària. El senyor Rajoy deia –com començava– que Espanya s'havia endut per davant la crisi. Tant de bo fos així, tant de bo demà no hi hagués crisi, tant de bo aquella gent que ens està veient ara digués: «És veritat, ja no tinc problemes per arribar a final de mes, i ja tinc més treball i ja tinc més facilitat per arribar al finançament.» Però no és la realitat amb els miralls o amb les ulleres que mira el president Rajoy, o altres que veuen brots verds pertot arreu. La realitat és molt dura, vénen mesos i possiblement molt de temps on seguirem sent més pobres del que érem. El problema veritable és que som avui més pobres del que érem fa cinc anys, i com ens en sortirem, d'aquesta.

Nosaltres volem fer aquestes propostes, perquè també volem, com vostès, un país nou. Però el país nou ja el tenim, es diu Espanya; la comunitat autònoma nova ja la tenim, es diu Catalunya, i el nostre espai de convivència nou també el tenim, que és Europa. Però una altra Catalunya, una altra Espanya i una altra Europa són possibles. Per tant, el que volem és reformar allò que no funciona i no trencar-ho. El que volem no és aprofitar l'avinentesa per trencar la convivència, sinó que el que volem és bastir ponts per sortir d'aquesta plegats. Junts som més forts, a Catalunya, dintre d'Espanya i dintre d'Europa. Aquesta és la nostra proposta, que té un component lògicament social, però que no ens enganyem ni ens amaguem; volem sortir d'aquesta plegats, entre tots, perquè quan la gent està sota el llindar de la pobresa no entén ni de partits, ni d'ideologies, ni de banderes, només entén que no arriba a final de mes.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

En nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, vicepresidenta, bona tarda de nou. En deu apunts, a propòsit d'allò que avui ens reuneix. La primera, si aquest Ple extraordinari i monogràfic sobre pobresa i desigualtats ha de suposar alguna cosa, és si ens posarem d'acord sobre la magnitud de la injustícia social, de la desigualtat, de la pobresa, de l'exclusió i de la marginació. Si estem parlant del mateix país i si estem parlant de la mateixa diagnosi, si estem d'acord amb el fet que als Països Catalans hi ha 3 milions de persones en situació de pobresa i exclusió, gairebé 2 milions d'aturats, 150.000 execucions hipotecàries en els últims cinc anys –les dades, com sempre, com un mantra–, i 18.000 persones privades de llibertat.

El primer acord hauria de ser aquest, el principi de realitat, que per nosaltres admet poques discussions, siguin quins siguin els indicadors o les bases de dades –catalanes, estatals o d'Eurostat. Nou-centes mil persones a l'atur, 80.000 execucions en el cas de Catalunya en els últims anys, 23 per cent de risc d'exclusió, i el 34 per cent de les llars en situació de dificultat.

Per tant, si assumim que som més pobres, més desiguals i més precaris que no fa sis anys, que hi ha la vella promesa cronificada, aquella de què avui s'ha parlat i s'ha dit que mai es va fer res, que quan les vaques eren grasses –hi havia recursos– mai es va fer res. I diu molt, i diu massa de la gestió política d'aleshores, i la nova pobresa, com s'ha dit aquí, que pren noves fesomies. Si estem d'acord amb el fet que els sectors més colpejats per la crisi són, com sempre, els de sempre; per tant, les dones, les dones viudes, les dones en llars monoparentals, els nous catalans, els altres catalans d'origen migrant, els joves, els aturats de més de quaranta-cinc anys i la gent gran. I si assumim també que no entrarem en les dades de l'estadística, si no assumim que hi ha hagut un desplomament general, com ens recordaven el dilluns les entitats del tercer sector, i un empobriment massiu. Tot allò que ha baixat –els salaris un 20 per cent en els darrers cinc anys– i tot allò que ha pujat. I les mitjanes es fan sobre la renda mitjana; per tant, hi ha un marc general d'empobriment massiu de les classes populars.

Altrament, sobre el que molts han teoritzat, com la gran divergència o la gran desigualtat en el temps que ens assetja. Hi ha dades amb què hauríem d'estar..., hauria de ser el primer acord bàsic, perquè si no estem d'acord amb la realitat, és molt difícil que ens posem d'acord en les respostes. Hi ha hagut o no hi ha hagut un augment vertiginós de les privacions materials severes en els últims cinc anys? Sí, segons les dades de l'Idescat. Hi ha hagut o no un increment del nombre de llars amb molt baixos ingressos? També, i de forma, a més, dramàtica i profunda. El 37,5 per cent de les llars dels nous catalans d'origen migrant també estan en situació de pobresa. Que l'atur de llarga durada, i l'atur en general, duplica les mitjanes de la Unió Europea. Que el 30 per cent dels autònoms estan en situació de pobresa relativa. Que un 30 per cent de la nostra societat està a les portes de diferents dinàmiques i fesomies de l'exclusió o la marginació social. I finalment, com deia avui la consellera, que l'índex de Gini, que finalment en parlem, revela que els rics són més rics –els primers percentils– i que els pobres són més pobres.

Segon punt: comprendre el passat per entendre el passat i atendre el futur. Aquest matí també afortunadament –no ho direm gaire, tenim l'herència rebuda i el bagatge acumulat– nosaltres hem arribat a entendre un altre cop quina és la distància entre societat, entre barris i política oficial, i per què tantes vegades la ciutadania sent aquest Parlament tan llunyà. Hi ha hagut un exercici continuat de cinisme. No els citaré tots, seria impossible, però quan el senyor Pere Navarro diu que es rescaten bancs i no persones, hauria de reconèixer que els bancs els van rescatar ells, i que el FROB el va fer el Partit Socialista, i que va ser el 10 de maig del 2010 quan en cent vint segons va anunciar les nou mesures més antisocials des del final de la dictadura. S'ha de tenir la cara una mica dura –s'ha de tenir la cara una mica dura– i ser un cínic. Però també quan el senyor López parla de les retallades del primer

Govern de Convergència ara fa tres anys, i obvia que ells van votar aquell pressupost, i que ells van firmar i avalar aquelles retallades.

Més autocrític s'ha mostrat el senyor Vila –el conseller Vila– quan deia que els excessos de l'orgia especulativa de la dècada prodigiosa entre el 97 i el 2007..., però entre el 97 i el 2007 Convergència, si no ens equivoquem, té sis anys de govern. O sigui, no es pot parlar del sol sense la lluna, ni de la nit sense el dia, no val parlar de pobresa, de desigualtat, sense parlar de l'altra banda.

Què ens fa avui més pobres? Els polítics i la política, i les polítiques que s'aproven a Brussel·les, que no les fa cap polític, les fan una troica que són els mercats financers, el Govern espanyol i també el Govern català. Què ens fa més pobres a les classes populars? La reforma laboral. Ens fa més pobres i ens pren drets. Què ens fa més pobres a la gent gran? La reforma de les pensions. Què ens fa més pobres a les persones en situació de vulnerabilitat major? El bloqueig de la Llei de dependències. Les tres són del Partit Popular, eh?, i algunes amb suport de Convergència. Què ens fa més pobres? Partit Socialista, Partit Popular, l'obsessió pel dèficit i el deute, abaixar el cap davant la troica i reformar la irreformable Constitució en una nit d'agost del 2011, per dir que sacrificarem la nostra societat per transferir recursos financers als bancs, als *brokers* i als mercats. Què ens fa més pobres? El repagament, com s'ha dit en la intervenció que m'ha precedit del senyor Rivera, per tot. Què ens fa més pobres? L'auge de la carestia de la vida, que pugi el transport públic.

Després de la crisi –ho hem dit moltes vegades– vindrà la crisi, vindrà el paisatge devastat de la crisi. Si en trenta-sis anys no hem eradicat un 20 per cent de pobresa estructural, nosaltres no serem qui direm que en un any això es canvia. Ja ho voldríem, però és un pla de xoc a tres, quatre, cinc anys vista, i òbviament, un pla de xoc immediat d'emergència social per aturar la sagnia. No ho diem nosaltres, ho diu el conseller Mas-Colell quan en les seves previsions pressupostàries diu que creixement econòmic –la faula del creixement econòmic, on es fia sortir de la pobresa– serà molt poc i, per tant, l'atur el tindrem igual. Al desembre del 2014 tindrem el mateix atur pràcticament. Però ho diu l'FMI respecte al sud d'Europa i a l'Estat espanyol quan diu que fins al 2019 no baixa l'atur del 23 per cent. Què fem aquests sis anys on no hi ha cap previsió que l'atur baixi del 23 per cent? Hem sortit de la crisi? També és una pregunta que haurien de respondre. Hi ha llum al final del túnel, o és un tren que ve de cara? Hem deixat de cavar el forat? El primer per sortir de la crisi és deixar de cavar el forat, i encara avui s'està cavant.

Tercera reflexió: cap a on anem, on estem? S'ha parlat també, òbviament, de política general, quin és l'escenari on estem, quins són els motius. S'ha parlat de Madrid, s'ha parlat de Brussel·les. Nosaltres diem Brussel·les-Madrid-Barcelona, perquè són els tres eixos que avui ens fan la vida pitjor i més impossible. Òbviament, hi ha un desequilibri fiscal, però òbviament i sobretot hi ha un espoli social i hi ha un frau també fiscal. Amb diferents graus de responsabilitat segurament, i després del que dèiem aquest matí, d'aquest triple salt mortal neoliberal que ha esmicolat els acords del constitucionalisme social de postguerra a final de la dècada dels setanta. Però també és veritat que si assumim que després de la crisi tindrem la crisi, és a dir, tindrem un 30 per cent de la nostra societat amb diferents dinàmiques d'exclusió social, com més aviat s'actuï, millor. Un pot decidir actuar davant un conflicte, davant una injustícia abans, durant o després. Com més tard, segur que pitjor.

On som? Som –ho hem dit moltes vegades– en el règim d'acumulació per despossessió. La despossessió de les classes populars, també de les classes mitjanes, que estan transferint permanentment, via impostos indirectes, via una política fiscal que «matxaca» les rendes del treball, que està transferint rendes via especulació immobiliària a unes elits, com ha dit també aquest matí el senyor Amorós, extractives.

És veritat que no hi ha història mai sense contrahistòria i que sempre la moneda té dues cares, però la pregunta és fonamental. Si avui el debat el Govern el pensa plantejar en termes de recursos, tornem a la proposta càustica d'abans, de fer un ple sobre l'extrema riquesa, «deutecràcia» i especulació. Per què ho diem? Perquè, per on se'ns escapa el país? Pel rescat bancari, per descomptat. La banca espanyola és de delicte, el que ha fet: ha guanyat abans de la crisi 169.000 milions d'euros; ha guanyat durant la crisi, amb el rescat bancari, 100.000 milions d'euros, 40.000 dels quals ja s'ha dit que no es recuperaran, i està guanyant ara especulant amb el deute sobirà espanyol. Ho hem dit moltes vegades, però avui cal insistir-hi, perquè compren diner al Banc Central per un 0,5, i compren deute públic espanyol al 4 per cent. I en aquesta franja d'especulació, en divuit mesos han guanyat 17.000 milions d'euros.

Deute. Ho hem dit moltes vegades, i no ens cansarem de dir-ho, perquè per allà se'ns escapa el país. Aquest país, i per tant, el seu Govern, accepta pagar els interessos del deute sense moratòria, sense anàlisis, sense auditories, sense replantejaments. És prioritari pagar Goldman Sachs, Dexia o Lehman Brothers? Perquè tenim la cartera del deute viu. És prioritari? O és prioritària la gent? Més encara quan no tenim crèdit a Europa; és a dir, l'únic banc que tenim, òbviament, és el FLA d'una Generalitat tècnicament intervinguda. Per tant, tants caps, tants barrets. No tenim recursos per a polítiques socials profundes perquè estem transferint diners cada dia: 6 milions d'euros el dia, 2.077 milions enguany als mercats financers i als taurons especulatius.

El mateix podria passar amb la política fiscal. Estem deixant escapar oportunitats. I en tot cas aquesta és una cosa que avui s'hauria de parlar, que és la lògica vampírica, la transfusió de sang, l'economia de les sangoneres, que fa poc, fa dos anys l'Isak Andic, de Mango..., quan sentim aquestes expressions un s'ha de contenir la ràbia i la indignació, no? Però quan el senyor Isak Andic fa dos anys diu: «L'època dels drets s'ha acabat, ara cal pagar la festa», caldria preguntar-li qui ha estat de festa –qui ha estat de festa–, perquè són precisament les elits i les oligarquies qui ho han estat.

I en tot cas, també una amenaça d'avís a navegants: en aquest cicle que vindrà torna el model bombolla; no només bombolla i especulació financera sobre el mercat de futurs, les pensions privades, sinó també sobre els nostres serveis públics. Sobre el nostre patrimoni públic ja hi ha més de cent fons voltor inscrits a l'Estat espanyol, que per cert estan mirant molt el patrimoni de la Generalitat. També caldria saber, davant aquest nou cicle financer i especulatiu, què pensa fer la Generalitat.

Quatre: res no canvia mai si res no canvia mai. A la magnitud de la injustícia cal oposar –és lícit i legítim fer-ho, i necessari– la dimensió de la resposta, i són gotes en el desert. El senyor Santi Vila parlava de dos mil desnonaments aturats, però tenim vuitanta mil execucions hipotecàries. Parlava de parc públic d'habitatge, una part del qual, que es va construir com es va construir, es vol posar en venda també –una part– a fons voltor, però catorze mil, un parc de quinze mil pisos... *(Veus de fons.)* Ja ho veurem –ja ho veurem–, això. A ACSA ja els hi hem venut; i Regesa. Amb tota la col·laboració de tots els partits polítics, ja han venut a un fons voltor el que disputava Regesa a la Diputació de Barcelona. O sigui, no estem dient res que no hagi passat. És una tendència, i aquests fons voltor actuen sobre la pistola del xantatge neoliberal.

En tot cas, permetin-me la reflexió. Hi ha una disputa per uns recursos limitats, i el que cal és prioritzar –ho diem sempre– entre la gent o els mercats. Cal triar, cal orientar i cal prioritzar, i el dilema avui efectivament és: els mercats o la gent i quina capacitat té la política de combatre la injustícia social. Fem sempre la mateixa regla de tres. Algú parlava d'instruments, que anàvem despullats, i diem: si la PAH, els estimats companys i companyes de la PAH, són capaços d'aturar mil desnonaments, de renegociar dacions en pagament, si els preferentistes lluitant són capaços de disputar els seus estalvis a la banca, un govern ha de tenir molt més poder per disputar a l'especulació financera allò que ens estan llevant i robant cada dia.

I això és veritat, que amb una mà passen coses que han dit avui alguns dels consellers, aquestes gotes en el desert, però que amb l'altra les desfem, també és veritat. Vull dir, apujar el transport públic com s'ha apujat, venint de les pitjors retallades..., i a més sí que estem d'acord que ha caigut un 20 per cent el pressupost públic de la Generalitat, i qui ha patit són els pressupostos de Salut, Ensenyament i Benestar Social, o malestar social, o el departament de contenció del malestar social. I òbviament s'ha atiat la nova pobresa laboral, que ha generat noves asimetries i noves desigualtats, i que no ens l'hem inventat nosaltres; s'ho va inventar Frau Merkel a la seva..., a Alemanya, que també és un indicador del que passa a Alemanya.

Per tant, nosaltres –res no canvia mai si res no canvia mai– no estem per la reducció dels serveis públics, sinó per la seva extensió; no estem per retallar drets socials, sinó per la seva universalització. I, per tant, pensem que el model és clau i que el debat per respondre a la pobresa avui és si hi haurà canvi de models o no hi haurà canvi de models. Carregats de responsabilitat, certament, despullats d'instruments també, però aleshores caldrà reinventar-los i caldrà buscar-los.

Cinquena reflexió: el poc fet i el molt que queda per fer. La desigualtat deia Tony Judt que corromp i corca la societat des de dins. Fer, es poden fer moltíssimes coses. I el problema òbviament és de voluntat política, de valentia política. Segurament també valentia és –sempre ho diem– el punt mitjà entre la covardia i la temeritat. Però a curt termini, ja que estem en una societat mediàtica i immediata, veurem quin titular surt d'aquest plenari, que alguns només busquen quadrar que el titular no surti molt desencaixat. Si sortim dient que hem posat un dic de contenció a la pobresa, als desnonaments, a la pobresa energètica, als talls de llum, o si surt un titular que diu que seguim igual que estàvem.

S'han de fer coses a curt termini, àgils i eficaces per respondre avui ja, per deixar de cavar el forat, per aixecar aquest mur de contenció. I ho hem dit moltes vegades: moratòria de desnonaments. Els talls d'aigua, de llum i gas segurament són els més importants. I també alguna experiència recent, perquè estem vivint avui el que hem viscut a les comarques altres vegades. Ja alguna vegada hem recordat que a Vic en el seu moment fa dos anys vam plantejar un replantejament del banc d'aliments, que recollia tres-cents quilos, i va haver-hi una furibunda discussió, encesa, que això no feia falta i que a Vic no hi havia fam. Sis mesos després es va constatar que sí que hi havia fam i es va passar de recollir tres-cents quilos a dotze tones.

Per tant, també hi ha una, també cal una..., canviar sobretot –ho hem dit abans, per nosaltres és fonamental–, la descriminalització de la mirada sobre la pobresa, aquesta mirada tan darwinista. A mitjà termini..., i per nosaltres mitjà termini en la lluita contra la pobresa i la desigualtat és el 2015, és el pressupost del 2015 i del 2016, i com reorientem pressupostàriament les partides econòmiques, i com assumim també que tenim una estructura laboral feble, perquè s'ha basat en la construcció i en els serveis, i perquè també s'ha mal barrejat amb un sistema social de protecció raquític si ho comparem amb la resta de la Unió Europea. Per tant, el còctel explosiu sobre el qual s'assenta la nostra vida quotidiana.

I finalment, i a llarg termini, el que cal és el canvi de model. Si no, continuarà havent-hi pobresa. Si no hi ha redistribució de la riquesa, si no hi ha repartiment de la riquesa, si no hi ha socialització de la riquesa hi haurà 20, 30 o 40 per cent de pobresa i exclusió a la nostra societat. Cal avançar cap a la sobirania econòmica, cap a l'enxarxament social, cap al potencial comunitari. I això ho diem des de la perspectiva que tots fem política. Si assumim que hi ha tres agents fonamentals que són estat, mercat i societat, el mercat caldrà quadrar-lo per evitar els seus abusos de sempre, les institucions públiques s'hauran d'implicar i per descomptat també la societat, que és on tenim dipositades les nostres esperances a ser sincers, i que en el proper punt ho comentaré.

Deia la consellera Rigau que no té més sensibilitat qui més predica, i és cert. Però també és veritat que la millor forma de dir és fer, o una altra forma: que les pa-

raules només són miratges si no van acompanyades de realitats, de fets que les converteixin en realitats.

Parlant de societat, és oportú i és necessari recordar les altres veus, aquelles 4.200 entitats catalanes que l'octubre passat, en el Dia Internacional per a l'Eradicació de la Pobresa, presentaven el seu manifest de pobresa zero i de defensa de la justícia social. Constataven els símptomes d'empobriment, de desigualació i de degradació de les condicions de vida i treball, i demanaven política, política amb majúscules. Demanaven set coses: polítiques i pressupostos on l'eix principal, on un dels eixos principals fos la lluita contra la pobresa, per frenar el procés d'auge de les desigualtats socials, i que no fos amb criteris paŀliatius; polítiques i pressupostos que fomentessin uns serveis públics de qualitat i rendes mínimes vitals, que no són luxes ni concessions, ho estem pagant amb els nostres impostos; reconsiderar la qüestió del deute públic, tercer punt; quatre, polítiques d'ocupació; cinc, polítiques fiscals; sis, més transparència i més polítiques, més que participatives, participades per tot el sector, i set, una política holística, global i coherent, que assumís en quin context estem. Nosaltres no volem engrunes, no volem molles, volem el pa sencer.

La setena, que per nosaltres és cabdal, també seria un canvi de cicle, un canvi de rumb; és atacar d'arrel el darwinisme social que moltes vegades observem quan es parla de misèria, pobresa o exclusió social. És més que obvi que la crisi va per barris i va per classes, que estem amb una lògica de centre-perifèria, que també creixen les desigualtats territorials al mateix temps que creixen les privacions materials severes. Però això és gratis; canviar la ideologia, que atia aquesta mirada atàvica, classista, també racista sobre la pobresa, no costa un duro, és qüestió de voluntat política. Aquest matí el conseller Gordó li manllevava involuntàriament una cita; ha citat el papa, jo citaré Bergoglio, encara que siguin la mateixa persona. I com hi ha molt catòlic per la sala, doncs, posem-nos catòlics, i escolteu el papa: «Hi ha ideologies que fomenten la desigualtat i que cal combatre-les» –les ideologies–; «estem en un món on només avança la concentració de les riqueses, i això implica directament la violació dels drets humans. Qui n'és el responsable? Estructures econòmiques injustes que originen grans desigualtats.»

Dit això, aquesta mirada classista es tradueix en una òptica criminal i criminalitzadora, allò que es diu «el delicte de ser pobre», quan el 80 per cent, per exemple, de les persones preses ho estan vinculades a delictes contra el patrimoni o pel tràfic menor de drogues per procurar-se una subsistència. I, per tant, el que cal trencar també és la criminalització i la repressió al circuit pervers de criminalització: silenci, impunitat, cronificació de la pobresa.

Fa poc ho hem vist, i ho tornarem a dir perquè entra en la lògica de Kafka i en la lògica del teatre de l'absurd de Ionesco. Fa res, eh?, fa tres mesos, o tres setmanes –ara no ho recordo–, que l'Ajuntament de Barcelona, en unes ordenances del civisme fetes pel Partit dels Socialistes de Catalunya, ha renunciat deu anys després a multar els pobres, a multar els sense sostre amb cinc-cents euros. Algú havia pensat que la forma de treure una persona sense llar del carrer era posant-li una multa. Ho deixo aquí perquè em sembla que la imatge és prou ja. Hem trigat deu anys a retirar aquest punt d'aquesta ordenança. Per tant, sí que és important, i no costa un duro, canviar la mirada, canviar la sensibilitat, visibilitzar què significa la pobresa, què significa l'exclusió, què significa no saber no com arribes a final de mes, sinó com comences.

Vuitena reflexió: sobre models, sobre mapes i sobre geografies de la desigualtat a casa nostra. La dinàmica pobres-pobresa-empobriment és la paraŀlela inversament proporcional a la de deute-«deutecràcia»-endeutament. Caldria un mapa de la pobresa, amb tots els seus impactes en la salut, en l'educació, en les condicions de vida, en les privacions materials, en les relacions socials també, en les relacions afectives. I caldria també ser conscients que hem tingut un miniestat del benestar, si es pot dir així, que va ser tardà, precari i minso. Cal també sobretot un canvi de mirada i un canvi de model, noves respostes. Nosaltres som del parer que la solidaritat sempre ajuda, però que la caritat humilia. I, per tant, cal passar del model assistencial caritatiu, paternalista, benèfic a un model democràtic, inclusiu, solidari, basat en la justícia social.

El discurs dels governs, també dels governs del sud d'Europa, sembla: «Nosaltres només ens preocuparem de les situacions més severes i més dramàtiques de pobresa i exclusió» –aquest 3, 4, 5 per cent a casa nostra–; «els altres, campi qui pugui i la llei de la selva.» Això és simplement trencar el contracte social, que s'ha esbotzat en mil bocins. Fins i tot la Marina Subirats ho està dient avui. En la reflexió que em precedia sobre classes mitjanes, la Marina Subirats diu que l'objectiu ara mateix ja no és ni mantenir la classe mitjana, sinó preservar la creença –la creença, eh?– en la possibilitat de la convivència i la cohesió social.

Nou –per començar a acabar–: dilemes, dilemes del nostre temps: o la inèrcia neoliberal, o el canvi social i solidari. I si la pobresa, citant Freire, ho dèiem abans, és la violència quotidiana del sistema, la pregunta és: com es desactiva i com es desmilitaritza, i òbviament com es venç. L'austeritat deien que era l'antídot; ara ja sabem que és el verí, és més benzina al foc. I aquí també entra un debat sobre models, no només sobre models de serveis públics i serveis socials i lluita per l'eradicació de la pobresa, sinó també sobre alternatives, no? Aquell que pensi que el creixement econòmic és finit en un món limitat, o és un economista o és un boig, diu la dita, i, per tant, també cal esmicolar la fe cega en el creixement econòmic. Si hem d'esperar el creixement econòmic en allò que diuen les previsions dels grans organismes internacionals al sud d'Europa, podem esperar i podem constatar que la pobresa continuarà en els índexs que avui coneixem. Caldrà segurament també una nova ètica, una ètica de la modèstia; avançar cap a models autocentrats en el mateix model productiu –les pimes del país–, en una nova economia cooperativa, també social i solidària, i també en una reactivació del servei públic.

I, finalment, també ho hem dit moltes altres vegades, del vell enunciat de la Revolució Francesa de «llibertat, fraternitat i igualtat»: llibertat contra la submissió,

fraternitat per major reciprocitat en les relacions socials, i igualtat com a condició prèvia de totes les anteriors. Avui estem en l'era de l'austeritat, autoritat, desigualtat, dictada per Angela Merkel.

I l'últim punt és pobresa zero, agafar el missatge de les entitats, de les xarxes, dels moviments que lluiten fa dècades contra la pobresa, i buscar respostes diferents en un món en crisi, i també, òbviament, en una Catalunya en crisi. Nosaltres sempre hem dit que allò que ens fa la vida impossible avui és Brussel·les, Madrid i alguns barris de Barcelona. Traduït en la troica, en els mercats financers, que ens ofeguen i ens escanyen, en Madrid –no els estimats companys de Vallecas, sinó l'Estat espanyol, Madrid com a estructura de poder i imposició–, i, òbviament, la nostra pròpia oligarquia, que, durant molts anys, massa, ha fet negoci amb el nostre patiment, i amb la qual, dit democràticament, tenim alguns comptes pendents de saldar.

Què proposarem? Doncs, proposarem, en primera instància, a curt termini, intentar aixecar o convidar totes les forces a intentar aixecar aquest mur de contenció. I allà on es produeixen les dinàmiques d'empobriment és on cal aixecar aquest dic de contenció. És una invitació a la gran remuntada. La gran remuntada no serà ràpida ni serà immediata, però cal girar el transatlàntic.

I, per tant, les nostres mesures aniran orientades a tallar de soca-rel, a combatre la pobresa des de l'arrel, en les causes, no en els efectes, buscant una sortida alternativa, democràtica, que pugui ser mirall per a la resta de pobles de l'Estat espanyol i del sud d'Europa. I centrarem les mesures que presentarem en habitatge, en segregació escolar, en educació informal, en prevenció en la infància, en seguretat i sobirania alimentària, en renda garantida i redefinició dels sistemes de rendes vitals –el que costaria avui tenir una renda garantida de ciutadania són exactament els interessos del deute que pagarem aquest any, 2.077 milions d'euros–, la qüestió d'un jovent a la deriva i a la intempèrie, la intervenció comunitària als barris i, òbviament, ocupació i treball.

De totes formes, és veritat que el món s'ha fet petit, que la crisi és global, que el risc de financerització i especulació segueix funcionant avui contra el nostre poble. El món s'ha fet petit. Són 3 milions de persones pobres als Països Catalans, 12 a l'Estat espanyol, 84 a la Unió Europea. Quan fèiem la campanya, ara fa vint anys, contra l'Europa del capital, la guerra i la pobresa –això és del 96–, eren 52 milions de pobres. Avui són 84, i, òbviament, 3.000 milions de pobres arreu del món.

I, finalment, i per acabar, citarem un autor que és Eduardo Galeano, que deia que el capitalisme és la major expressió de crim organitzat. I té un breu conte que es diu *Los nadies*, i que en la seva llengua originària, que és d'Uruguai, diu així: «Sueñan las pulgas con comprarse un perro y sueñan los nadies con salir de pobres, que algún mágico día llueva de pronto la buena suerte, que llueva a cántaros la buena suerte; pero la buena suerte no llueve ayer, ni hoy, ni mañana, ni nunca, ni en lloviznita cae del cielo la buena suerte, por mucho que los nadies la llamen y aunque les pique la mano izquierda o se levanten con el pie derecho, o empiecen el año cambiando de escoba. Los nadies: los hijos de nadie, los dueños de nada. Los nadies: los ningunos, los ninguneados, corriendo la liebre y muriendo la vida, jodidos y rejodidos. Que no son aunque sean. Que no hablan idiomas, sino dialectos. Que no hacen arte, sino artesanía. Que no practican cultura, sino folclore. Que no son seres humanos, sino recursos humanos. Que no tienen cara, sino brazos. Que no tienen nombre, sino número. Que no figuran en la historia universal, sino en la crónica roja de la prensa local. Los nadies, que cuestan menos que la bala que los mata.»

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. President, vicepresidenta, consellers, conselleres... Una salutació també als representants de les entitats que ens acompanyen. I els hem de confessar que a aquestes alçades del Ple d'avui el Grup de Convergència i Unió estem certament decebuts. Decebuts, perquè al llarg d'aquest debat els diferents grups polítics s'han basat més en els retrets, retret sobre retret, recreant-se en el problema més que a mirar d'optar a buscar solucions, a buscar acords i a buscar, al cap i a la fi, doncs, respostes per a la gent que més pateix.

I ens preguntem: les entitats n'esperaven això, de tots plegats? Nosaltres en això, doncs, francament, no hi participarem, perquè la gent, les entitats, el que volen són solucions, són acords. I mirarem, certament, de situar-nos en aquest àmbit. Perquè el Ple d'avui és important. Parlem de pobresa i cal afrontar-ho. Al llarg de tots aquests anys ens hem adonat que no som capaços de combatre la pobresa estructural. I ara la crisi econòmica, certament, ha agreujat la situació de moltes persones, i ha incorporat noves persones en aquesta pobresa, en aquest risc de pobresa. I, per tant, ens trobem, doncs, que hi han situacions en què la pobresa ha condicionat la vida, ha condicionat el desenvolupament de les persones, i que, per tant, en coarta la seva dignitat.

És rellevant, doncs, que mirem de donar-hi resposta, amb la màxima rapidesa. Des de la seva sol·licitud, des de la sol·licitud d'aquest Ple, hi hem mirat de donar resposta ràpidament, i vostès veuran que de cap Ple que havia estat sol·licitat se n'ha fet amb tanta rapidesa un ple extraordinari.

Per tant, el Govern i els grups parlamentaris, tots, ens hem pres seriosament aquest debat. I nosaltres creiem que aquest debat cal abordar-lo des de diversos punts de vista: des de l'honestedat, sens dubte, des del rigor, des de la generositat, des de la responsabilitat, des del respecte, des de l'objectivitat i també des de molta humilitat per part de tots, sens dubte.

I en el diagnòstic, escoltin, ningú –ningú– ha esmenat la plana en els papers que les diferents entitats posen sobre la taula. Ningú. El Govern no ho ha fet de cap de les maneres, per més que vostès diguin això. No ho hem fet, no hem esmenat la plana.

Però el que seria necessari, també, és que amb el mateix rigor parléssim també de quina és la situació amb què el Govern de Catalunya pot fer front a aquesta situació de dificultat. I requereix també fer-ho defugint absolutament de l'electoralisme, de la tàctica política. I, per tant, escoltin, no s'hi val a venir aquí, senyor Navarro, i dir que el Govern està inactiu i que no fa res. Poden dir que no fa tot el que creuen que seria necessari fer, però que no fa res..., aquesta és una falsedat absoluta. I, per tant, així no ens hi trobarem.

Per tant, escolti'm, aquest és un debat en què no hem de plantejar veure qui el guanya, sinó veure si entre tots donem solucions, donem respostes a les necessitats de la gent, lluny, com els deia, de la tàctica, de l'electoralisme i de la utilització.

I si m'ho permeten, ara faré un parèntesi, perquè vull parlar –poc– de la utilització que des del nostre punt de vista s'ha fet de les entitats. En trenta anys les entitats, ni de l'àmbit de la pobresa ni de cap àmbit, no han comparegut en aquest Parlament en l'àmbit legislatiu. No ho contempla el Reglament. Cadascú té el seu paper en la nostra societat. I perquè, escoltin, les entitats –vostès ho saben–, les hem rebut tots, les hem escoltat tots, en seu parlamentària i també a peu de carrer.

I, per tant, escoltin, vostès..., ens ha donat la sensació que es tractava més d'una tàctica i d'un interès electoral, que la trobada que vostès van organitzar, sota el nom d'Open Pobresa, es tractava gairebé més d'un plantejament com d'un torneig de tennis i en el qual hi havia més càmeres i intenció de rodes de premsa que no pas d'altra cosa.

I, per tant, en aquest sentit, una verdadera llàstima, però en aquest àmbit no hi tornaré a entrar. Fa pocs dies, en el marc de la Fundació Jordi Pujol i de la mà del diputat a Madrid Carles Campuzano, fèiem una sessió per parlar de pobresa amb la gent de la UNICEF a nivell espanyol, i ens explicaven quina és la situació de la pobresa infantil a l'Estat i quines mesures creuen que s'haurien d'impulsar. Però, per sobre de tot, ens demanaven el següent, ens demanaven: «Escoltin, posin-se d'acord.» I això és el que, de fet, el gruix de les entitats ens han vingut a dir: «Posin-se d'acord.» I també ens deien en aquell moment: «Escolti, va ser molt important que vostès» –perquè, de fet, va ser Convergència i Unió qui va encetar-ho en aquell moment– «varen aconseguir que totes les formacions polítiques a nivell de l'Estat es posessin d'acord per fer el Pacte de Toledo, per protegir una gent que feia falta que protegíssim, haguessin cotitzat o no haguessin cotitzat a la seguretat social: la gent gran.» I això, en aquell moment, les diferents formacions polítiques vàrem ser capaços de fer-ho. I ens deien: «Home, facin-ho ara, també», ells parlant d'infantesa a nivell del conjunt de l'Estat.

I els representants catalans de la UNICEF ens posaven en valor el Pacte per a la infància, perquè sí, té un valor. I aquí algú ha dit que no treballem en la lluita contra la pobresa infantil. I eren les mateixes entitats en aquesta matèria, senyor Navarro, que ens recordaven que hi ha un pacte important que lluita contra la pobresa a Catalunya, i també que hi ha un pacte per a la lluita contra la pobresa, concretament no el Pacte per als infants, sinó el Pacte per a la lluita contra la pobresa, que, lògicament, també aborda aquest capítol específic dels nens.

Per tant, escoltin, mirin, el que nosaltres entenem que cal fer en aquests moments és sumar esforços de tothom. I això és el que, de fet, estan fent les diferents administracions, això és el que està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya, les diputacions, els ajuntaments.

I, més enllà, de vegades, d'algun *rifirrafe* d'algun discurs polític, la realitat és que es treballa colze a colze a les diferents administracions d'aquest país. I, contràriament al que el senyor Herrera ens demanava, allò d'«escoltin, governs municipals de Convergència i Unió, rebel·lin-se contra el Govern de Catalunya, que potser no ajuda prou»..., no, no ho ha entès, senyor Herrera; del que es tracta és de sumar esforços. I això és el que s'està fent.

I, sí, més de cinc-cents municipis governats per Convergència i Unió, en aquests moments, estan fent una gran tasca, com els altres sens dubte, també, no els vull treure... Com tothom, estan fent una gran tasca conjuntament amb el Govern de Catalunya i conjuntament amb les diputacions d'aquest país. I això és, de fet, el que ens pertoca fer: sumar esforços, anar colze a colze, no fer retrets, sinó mirar de donar solucions. I això és en allò en què ens hem de basar en aquests moments. Perquè solucions màgiques, com algú ens vol fer creure que hi ha, no n'hi han. I el que hem de saber, i ho sabem tots, és que els recursos són limitats, i amb aquests recursos de què disposem cal donar les respostes a la ciutadania.

I, miri, què ens ha passat, no? –què ens ha passat? Doncs, que tenim un índex de pobresa elevat, però no ens pot dir, senyor Rafael López, que dient que hi ha una pobresa estructural de fa temps estem amagant la situació. No, estem dient el que ens diuen, precisament, el Síndic de Greuges, la UNICEF, la Taula del Tercer Sector, que ens denuncien que en èpoques de bonança econòmica no vàrem saber superar, en aquell moment, un nivell de risc de pobresa molt elevat.

I aquesta és una realitat. I, per tant, nosaltres tenim de fons una pobresa estructural important i, a més a més, com els deia abans, la incorporació de nous pobres, podríem dir, no? I, en aquest sentit, el que a nosaltres ara ens cal donar són respostes a les persones que volen treballar i sortir-se'n per ells mateixos, d'aquesta situació.

I, per tant, gent que ha cotitzat tota la vida, ja sigui per tercers o com a autònoms... Ei, senyor Rafael López, els autònoms, sap? Vostè parlava... No, és que vostè parlava que no passa res, i que les mesures que han fet des del Govern central són fantàstiques. Doncs, miri, a la gent que està en el règim d'autònoms els toca cotitzar un 25 per cent més. Si això els sembla que és aju-

dar, anem dats. Per tant, en aquest sentit, doncs, el que cal és donar respostes, i en aquest àmbit és el que fem.

Mirin, i ens trobem en una situació, com els deia, de gran dificultat a l'hora de donar resposta. I en gran mesura –en gran mesura–, ens hi trobem perquè, què tenim, a més a més? Doncs, ens trobem que hi ha un deute molt elevat per part del Govern de la Generalitat, un deute que deixarem de pagar –els ho vull recordar– el 2107 –el 2107–, i que aquest any pagarem només, d'aquest deute de les obres que vostès varen fer, 787,5 milions, i l'any que ve en pagarem 911. Ei, això sense oblidar-nos que pagarem més de 2.000 milions d'euros en interessos. Guaitin vostès les polítiques socials que amb tot això podríem fer.

I, per tant, doncs, escoltin, en època de bona situació econòmica el que havíem de fer era preparar-nos, i per preparar-nos ho havíem de fer encarant-ho de dues maneres. En primer lloc, encarant-ho de cara a les persones –a les persones–, perquè nosaltres creiem fermament que la gent vol sortir-se'n per ella mateixa, i això vol dir que vol tenir feina, que vol tenir una bona feina, vol entrar en el mercat laboral, i aquest és l'àmbit principal. I aquí vol dir un esforç rellevant per part de tots, també de les persones, però també del Govern, sens dubte, a fer polítiques, a potenciar els valors de l'esforç, en la formació contínua, en la formació professional, que s'hi està fent un gran esforç, a millorar l'ocupabilitat de les persones, que és el que s'està fent des del SOC, a donar solucions personalitzades i, per tant, hi insistim, donar elements a les persones per sortir-se'n.

Però també feia falta treballar en un altre àmbit, un altre àmbit molt important, que és precisament el de tenir l'Administració preparada en el moment de dificultat. Perquè, escoltin, més enllà de l'assistencialisme, podríem dir que cal fer-lo quan la gent no pot tirar endavant per ella mateixa. El que és important, hi insisteixo, és donar les eines, perquè les persones volen treballar. I aquesta és la nostra obsessió: mirar de recuperar nivells d'ocupació i, per tant, generar feina per a les persones.

I nosaltres ens rebel·lem en aquests moments contra una brama que corre, perquè no pot ser que nosaltres ens ho creguem ni com a país, ni com a societat, ni les mateixes persones. I és aquella brama que corre que quan un té més de quaranta-cinc anys i ha perdut la feina ja no té opció en el món laboral. Aquest és un element contra el qual nosaltres ens rebel·lem profundament i que, per tant, cal trobar-hi elements de sortida.

I, mirin, en aquests moments, sense que puguem, doncs, dir-ho amb majúscules, entenguin-me bé, però sí que podem començar a dir, i per què no, que les coses han començat a canviar, que hi han elements d'esperança. I que, per tant, aquest país, Catalunya, el 2013 ha començat a crear ocupació neta: 53.000 llocs de treball. I això que molts volen negar-ho i és un tema menor, perquè certament el nivell d'atur és molt elevat, és rellevant –és rellevant– i ho hem de posar sobre la taula. I això no és el que ha passat a nivell de l'Estat, que, en canvi, ha perdut més de 250.000 llocs de feina. I el mes de febrer, si parlem del febrer, hi han hagut..., ja parlem de vuit mesos seguits en què ha disminuït l'atur en una taxa interanual ja superior al 5 per cent, i, a més a més, s'ha produït la disminució més elevada des de l'any 2004.

Bé, el camí sembla que ha virat cap a bé. Queda molt camí per recórrer, sens dubte, i cal seguir-hi treballant perquè això sigui així. I, per tant, cal també donar respostes immediates a les persones que estan en una situació límit, que, com vostès han dit, vostès, tots, començant per la gent, les persones del Govern, a les diferents formacions polítiques, se'n troben. I, per tant, cal garantir que les persones que es troben en una situació d'atur tinguin una vida digna. I això és en el que s'esforcen i donen resposta les diferents administracions del país i el conjunt de les entitats, amb el lideratge, sens dubte, del Govern de la Generalitat de Catalunya, totes elles al servei del país. Perquè, com dèiem, vivim moments difícils, molt complicats, i que, per tant, cal donar-hi resposta.

I, senyor López, la veritat, vostè ha fet una intervenció en què ha posat molta gosadia, per no dir una altra paraula; molta gosadia, que unida a la ignorància o a la voluntat d'ignorància, doncs, ja ratlla el perillós, no? Perquè vostès han parlat d'unes reformes bones per a aquest país, però que al cap i a la fi han estat unes reformes que han ajudat a escanyar aquest país. Perquè, escolti'm, vostè no pot oblidar que des del Govern central el que es fa és ofegar el Govern de Catalunya, i, entre altres coses, això afecta directament la gent.

Perquè, miri, han desaparegut per part de l'Estat 57 milions d'euros per donar cobertura al cicle educatiu infantil; han desaparegut 33 milions d'euros per a les beques universitàries o no universitàries; per als programes d'educació, 44 milions d'euros; per a la Llei de la dependència, ja li n'han parlat: de cada deu euros, que n'haurien de pagar cinc la Generalitat i cinc el Govern central, en aquests moments, nou a un a favor de la Generalitat; els programes d'habitatge, 18 milions menys; el suport d'acollida dels immigrants, 16 milions menys; la formació contínua dels treballadors, 41 milions menys; els programes d'ocupació, que en aquests moments són tan importants per donar elements a la gent perquè tiri endavant, doncs, escolti'm, els han deixat en 217 milions. I vostè, que s'omple la boca dels centres especials de treball, aquelles persones amb capacitats diferents i que, per tant, tenen més dificultats a l'hora de trobar feina..., resulta que si el Govern de Catalunya no hi posés cada any 30 milions d'euros de la mateixa Generalitat no complirien ni allò que vostès diuen que s'ha de fer. Per tant, en aquest sentit, home, un punt de prudència, senyor Rafael López, quan parla de les mesures del Govern de l'Estat per ajudar, perquè l'únic que han fet és ofegar.

I, per tant, en aquest sentit, escolti'm, l'increment dels impostos, l'IVA, que això costa diners al Govern de Catalunya, 264 milions, o etcètera. No els vull cansar, moltes mesures que vostès han emprès i que, al cap i a la fi, posen dificultat al Govern de Catalunya a l'hora de donar resposta a la gent, a les persones que es troben amb dificultat. Perquè li vull recordar que des de l'any 2010 fins a l'any 2014 els ingressos finalistes pro-

cedents de l'Administració de l'Estat a Catalunya han disminuït un 69 per cent, poca broma.

Per tant, escoltin, ras i curt, s'està fent un gran esforç des del Govern de Catalunya per donar resposta, per fer polítiques socials. I, com deia aquest dematí el president, escoltin, hem passat de tenir un pressupost que en el seu moment era el 67,8 per cent en polítiques socials a ser més del 71 per cent. Sí, certament, també ho reconeixem, el pressupost en general ha disminuït, però l'esforç que fa el Govern per dedicar dintre del mateix pressupost més diners en polítiques socials és molt important. I això vostès no ho poden menystenir o ignorar, aquest és un tema en què haurien de ser sensibles.

Hi ha unes partides que s'han incrementat d'una forma important: totes aquelles que fan referència a la pobresa, que van directament vinculades a la pobresa –ho hem dit–, a la PIRMI. Escoltin, 43 milions d'euros més, i serà l'any que hi ha més esforç en aquesta matèria. O, per exemple, amb ajuts a menjadors, a suport als afectats dels desnonaments, a la lluita contra la pobresa infantil i també a la lluita contra la pobresa en general.

Escoltin, vostès deien: «Aquest és un tema que ens preocupa, i, per tant, nosaltres avui hem fet el Ple.» Però sí, certament, les diferents administracions, els ajuntaments, les diputacions, les entitats, el Govern de Catalunya, els 365 dies de l'any se n'ocupen. I la situació financera de la Generalitat, malauradament, no és la que voldríem per poder fer les polítiques socials que en aquests moments el país requereix.

Vam aprovar uns pressupostos –ho vàrem dir– que no eren els que nosaltres desitjàvem. I, per tant, hi ha un reconeixement de la realitat per part del Grup de Convergència i Unió i del mateix Govern. Però facin-ho vostès també. Saben que els recursos del Govern són inferiors per poder fer aquesta batalla i que, en canvi, s'hi està fent un esforç més que mai. I, per tant, aquí hem de sumar, com els deia abans, els esforços d'uns i altres.

I deixin que els posi un exemple a l'hora de fer aquests esforços que s'hi han de sumar. Doncs, escoltin, mirin, la Diputació de Barcelona, que en aquests moments està governada per Convergència i Unió, ha dedicat aquest any més de 30 milions d'euros a fer polítiques, que vostès abans no hi dedicaven aquests diners quan governaven a la Diputació de Barcelona, que són diners perquè els ajuntaments puguin donar cobertura a les situacions d'urgència social i als sostenniments dels equips professionals de seguretat social. Això, doncs, 10 milions d'euros. O garantir els serveis d'atenció domiciliària, 8 milions d'euros. Hi ha una línia de suport d'atenció als infants: 12 milions d'euros. És aquí on ens hem de trobar, en la suma dels esforços; és aquí on els voldríem trobar, també a vostès, sumant els esforços les diferents formacions polítiques per donar respostes a les necessitats que tenim al país.

I, en aquest sentit, hem parlat o he parlat amb diferents alcaldes de Convergència i Unió. I un alcalde, diputat d'aquesta cambra també, explicava el que fan des del seu ajuntament, no?, i quines ajudes es donen. I les ajudes que es donen me les donava en general: aquelles que corresponen a la Generalitat, aquelles que corresponen a la diputació i també aquell esforç que fa l'ajuntament. No es pot dir que en aquests moments no hi hagi aquesta preocupació per part de tothom. Em parlava de la PIRMI, dels ajuts per situació de la dependència, dels ajuts a domicili, dels ajuts per habitatge, del mateix ajuntament també, més enllà del que fa la mateixa Generalitat, dels allotjaments alternatius, dels ajuts a l'alimentació, dels ajuts tècnics, dels ajuts per al transport –és una ciutat que no és de l'entorn metropolità i, per tant, també dintre del mateix municipi fan ajuts–, el rebost solidari. Hi han posat també molta imaginació i moltes ganes, a l'hora de donar respostes. I el que és meritori, sens dubte, és aquesta voluntat, hi insisteixo, no de rebel·lar-se contra el Govern de Catalunya, sinó de sumar-hi tots els esforços per donar les respostes a les persones.

Perquè, escoltin, quin és el nostre model, no? Clar que els he de dir que hi ha moments que em pregunto quin és el seu, de model, perquè, quan vostès varen governar, doncs, totes aquestes coses que ara aquí ens prediquen, moltes d'elles..., algunes no les van fer amb prou intensitat, perquè, si no, no hauríem tingut el nivell de risc de pobresa que hi havia en moments de bonança econòmica.

I quin és el nostre model? Doncs, miri, el de donar possibilitats a les persones per poder desenvolupar-se personalment i créixer, i garantint –garantint– evidentment la igualtat d'oportunitats. I nosaltres creiem en el marc europeu, si bé hi ha coses que no ens agraden, i ho hem criticat obertament, com ha estat l'austeritat per l'austeritat. Perquè entenem també –i volem que quedi clar– que l'austeritat per nosaltres és un valor, l'austeritat és un valor en si mateix, no el fet de llançar la casa per la finestra, com en alguns moments es va fer. I ara ens critiquen certes coses de l'Agència Catalana de l'Aigua i del que passa amb l'aigua. Doncs, miri, no haver llançat la casa per la finestra. Perquè el pitjor atemptat a l'estat del benestar, sens dubte, és gastar-se allò que no tens, perquè això és hipotecar les generacions futures.

A Europa és on s'han donat les possibilitats a les persones per tirar endavant amb les seves capacitats i desenvolupar-se personalment i alhora donar cobertura social a la gent. Ser solidari és el qui passa amb el que té i no el que hipoteca els néts, com varen fer vostès, que han hipotecat el progrés social i econòmic d'aquest país. Una mica és allò que deia el protagonista de *La ciutat cremada*, que li deia a un dels seus fills: «Mira, fill, té més aquell qui en té cinc i en gasta tres que no aquell qui en té set i en gasta nou.» Doncs, això. Oi que ho entenen? *(Remor de veus.)*

Perquè, escoltin, mirin, vostès exactament quin sistema defensen? Perquè, quan han governat, doncs, tot això que ara ens prediquen no ho han fet. Escoltin, ara vostès veuen absolutament insuficient –alguns l'han titllat d'un nyap– el que ha estat el decret sobre la pobresa energètica; no els ha agradat, diuen que no serveix de res. Doncs, mirin, de moment evitem el tancament del subministrament de l'aigua o de la llum. Els sembla poca cosa, això? Els sembla poca cosa? Ja ho

hem dit, que cal fer nous passos, i segur que els farem, però de moment el primer pas l'ha fet un govern de Convergència i Unió.

I parlen de la necessitat d'un parc d'habitatge social més important. Certament, però sobretot que quan el tinguem estigui en mans d'un govern que sàpiga administrar-lo, perquè, quan vostès en disposaven, més de tres mil habitatges estaven buits, i això no és poca cosa. O, per exemple, ara ens demanen la renda de garantia de ciutadania i la reclamen amb èmfasi, no? Doncs, mirin, mentre vostès van governar, l'Estatut també hi era i no ho van tirar endavant.

Per tant, escoltin, sembla que a vostès se'ls acuden les idees quan estan a l'oposició, i, per tant, són poc creïbles, certament.

I, ara, senyor Herrera, vostè ens deia la desigualtat, que nosaltres la creem. Doncs, miri, li faré lectura del darrer informe d'Intermón, que diu: «L'economia espanyola va créixer molt en la darrera dècada anterior a la crisi. Aquesta riquesa la van acumular les classes benestants. No es van reduir les taxes de pobresa.» Això ho diu Intermón. Per cert, senyor Herrera, li agraeixo que vostè hagi reconegut que, quan vostès estaven en el Govern, doncs –ha estat l'únic que ho ha fet–, hi havia un elevat nivell de pobresa. Ara, això sí, ha sigut per criticar els seus companys de viatge, perquè vostès volien fer moltes coses, però no els les van deixar fer.

Bé, doncs, aquest mateix informe d'Intermón diu: «És quan es va augmentar la desigualtat, en els anys de bondat econòmica, i no es va consolidar la protecció social» –ho repeteixo: no es va consolidar la protecció social– «ni es va augmentar la despesa social del producte interior brut. Per tant, tota la bonança va anar a parar» –segueix dient Intermón– «a una bombolla insostenible i un elevadíssim nivell de deute públic, especialment dels bancs lligats a l'activitat immobiliària.»

Quan van poder, doncs, realment, incidir per reduir els índexs de pobresa, que és quan eren en el govern i disposaven, a més a més, de recursos econòmics suficients per fer-ho, en què pensaven? On eren? Perquè no ho van reduir i, per tant, es van dedicar, lamentablement –i, aquí, no m'hi estendré, però jo crec que una mica també els ho he de dir–, escoltin, al carril VAO, a subvencionar els iots de luxe –se'n recorden, que els subvencionaven?–, als tubs de la sequera, a remodelar els despatxos per tal que complissin amb els principis *fengshui* i gastar-s'hi una fortuna. I no seguiré *(remor de veus)* –no seguiré–, però tot això vostès ho varen fer, i ara ens volen donar lliçons. Doncs, miri... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, senyora diputada, un moment. Esperi, esperi. Diputats i diputades, si us plau, silenci. Continuï.

Meritxell Borràs i Solé

Doncs, miri, els deia que també m'ha sorprès que en cap moment vostès hagin reconegut cap error, no?, mentre vostès varen governar. De debò, no creuen que van estirar més el braç que la màniga? De debò ho creuen, això?

Miri, d'aquí a dos dies debatrem la ILP de la renda de garantia de ciutadania, que abans n'hem parlat. I nosaltres volem discutir-la, ho volem fer. I ja els ho avancem: creiem en la necessitat de donar cobertura a la gent que està en una situació límit –ho hem dit abans–, però també els dic que amb el model que planteja la ILP no hi podem estar d'acord, de cap manera és el nostre. Allò que diu que tothom que té més de divuit anys i fa un mínim de dotze mesos que és a Catalunya té garantida de per vida una renda superior a sis-cents euros, doncs, què vol que li digui, no ho podem compartir, de cap manera. Perquè, és clar, més enllà que no és assumible econòmicament, nosaltres creiem en l'esforç de la gent. La gent el que vol és poder treballar, no un subsidi, i això és el que hem de mirar de fer entre tots. I això no vol dir que no donem cobertura a la gent que no pot tirar endavant per ella mateixa, que per una situació puntual o per una situació més permanent no pugui, doncs, hi insistim, donar cobertura al que fa falta, no?

Per tant, nosaltres no presentarem una esmena a la totalitat per respecte a la tasca dels que han recollit les signatures i a tothom qui ha signat, i veiem aquest debat com una gran oportunitat.

Nosaltres creiem, sincerament, com els deia abans, que des dels ajuntaments, des de la proximitat i, per tant, des de tots plegats, també des de les entitats, des del Govern de Catalunya, es té presa la temperatura. No ens poden dir que no coneixem el que passa en el país; ho coneixem i de molt a prop –de molt a prop. I s'arriba a la persona, els alcaldes així m'ho explicaven, que s'arriba a totes i a cadascuna de les persones. Però estem d'acord que cal anar més enllà, que cal una sacsejada. I, per això, nosaltres plantegem la necessitat d'una llei marc de la protecció social.

Saben que el Govern té a punt el mapa de prestacions del conjunt de serveis que existeixen, i abans n'he anomenat algunes d'elles; vostès les coneixen també perfectament. I, per tant, això també donarà l'àmbit de joc d'aquesta llei marc de la protecció social.

La gent, de fet, espera d'aquest Ple acords. Per què? Doncs, per combatre, per pal·liar la pobresa –combatre i pal·liar la pobresa. I vostès ho saben, no tenim tots els recursos, hi insisteixo –però és que aquest és un tema molt rellevant–, ni els que voldríem tan sols per fer-ho. Cal, doncs, defugir de demanar-ho tot per a tothom, perquè això és impossible, i demanar-ho tot sempre, però, especialment, en aquesta situació. És com no fer res, o pitjor encara, és demostrar-nos que per vostès aquest Ple és un element de combat polític, de desgast del Govern, amb poc interès a solucionar el problema real i de fons.

Per tant, escoltin, acceptem tots plegats que tenim coses a millorar, que al risc de pobresa estructural, que no es va saber resoldre en moments de bonança econòmica, hi hem de fer també la batalla ara, que cal revisar allò que fem, que cal fugir del cofoisme, cap triomfalisme, i posem-nos tots plegats a replantejar-nos

les coses sense menystenir tot allò que es fa per part del Govern de la Generalitat, per part dels ajuntaments, per part dels consells comarcals, per part de les entitats, per part de les diputacions. Acordem en el marc de la llei del marc de protecció social de Catalunya i en les conclusions d'aquest Ple quin contingut ha de tenir el tractament del sistema social al nostre país i com encaminem les persones excloses o en risc d'exclusió a les polítiques inclusives tan laborals com socials. Aquí es on verdaderament podem sumar-hi tots els esforços.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Govern, l'honorable consellera Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. En el transcurs d'aquest debat, que encara no ha acabat, s'ha parlat molt de diagnòstic. Jo he de dir que des del Govern compartim molt del diagnòstic, pràcticament tot, excepte aquelles consideracions respecte que no es promouen les polítiques socials o no es prioritzen les polítiques socials o que el Govern sigui insensible. No podem compartir tampoc que no coneixem la realitat; cada dia fem un bany de realitat tots plegats, com és la nostra obligació. I no neguem la pobresa, no ho ha fet el president en la seva intervenció ni cap dels sis consellers i conselleres que hem intervingut. Altra cosa és que alguns no ens hagin escoltat. Sabem que les dades contextualitzen i ens aporten una evolució que hem de saber interpretar, però això són les dades, les estadístiques; al costat hi ha la realitat, i aquesta realitat ni la neguem ni girem el cap cap a una altra banda per no veure-la.

En la meva anterior intervenció, he destacat la taxa de risc de la pobresa entre els menors de setze anys i com s'ha incrementat i com augmenta i ens preocupa la de les persones nouvingudes, per citar dos exemples de cares d'aquesta pobresa nova i no tan nova, però que existeix i contra la qual lluitem.

I també s'ha fet un debat sobre la pobresa estructural i s'han usat en diferents ocasions manifestacions de les entitats i determinats informes, però per oferir-ne una visió molt esbiaixada.

Jo voldria també fer esment d'algunes d'aquestes declaracions. «Càritas reclama als partits polítics que s'impliquin en la lluita contra la pobresa.» *La Vanguardia*, 14 d'octubre de 2006. «Les ONG reclamen un pla d'ajuda prioritària contra la pobresa.» *El Periódico*, 28 de març de 2009. «La nova pobresa s'acarnissa en dones, joves i infants.» Diari *Avui*, 2 de juliol de 2010. «La Creu Roja de Catalunya va atendre el 2009 un 200 per cent més de pobres que l'any anterior.» *El Periódico*, 1 de juliol de 2010.

I es feia referència a informes com, per exemple, informes del Síndic de Greuges. Jo també voldria citar-ne algun. Un informe extraordinari sobre el servei públic de subministrament elèctric: «Convindria regular un règim de qualitat i atenció especial per als usuaris més vulnerables.» Any 2004. O un informe extraordinari, el fenomen sense llar a Catalunya: «Les entitats socials» –deia l'informe– «assoleixen unes funcions que desborden les seves possibilitats, la qual cosa afecta la seva eficàcia. És necessari incrementar els seus recursos.» Desembre de 2005. O un altre: «Insuficiència de recursos davant les necessitats dels diversos col·lectius de persones desafavorides i dèficits en la gestió de les prestacions i ajuts per part de les administracions implicades.» Informe del 2009.

I per què s'han citat algunes d'aquestes entitats o consells? Taula del Tercer Sector Social. Manifest del IV Congrés: Avançar en igualtat i drets socials, novembre de 2013: «Perquè és un model amb una universalització incompleta de serveis i prestacions, amb baixa intensitat protectora i insuficiència crònica de recursos, que en els anys de bonança econòmica ja fou incapaç de reduir les taxes de pobresa i desigualtat.»

I un informe, el mateix que he citat abans, el mateix, del Capsif: Reflexions i propostes del Capsif al voltant del tema de la malnutrició infantil a Catalunya. Pàgina 2, 20 de setembre de 2013: «Cal tenir clar que les xifres de pobresa s'han mantingut durant els anys de bonança. Moltes de les situacions actuals posen en evidència que no s'havien desenvolupat polítiques socials valentes ni eficaces, que, ara, afectades per la situació de crisi, limitació de recursos i augment de necessitats, paradoxalment, queden limitades, alhora que disminueixen totes les possibilitats d'intervenció preventiva.»

Ho esmento, per què? Doncs, perquè contextualitzar també és això, saber d'on venim, no pas perquè tot sigui imputable ni al Govern actual ni als anteriors, però tampoc és de rebut negar qualsevol responsabilitat de les decisions preses o de les no-decisions. És veritat, hi ha dos grups que han fet menció d'aquesta responsabilitat, però el Grup Socialista i el Grup Popular no n'han fet cap, de menció; no deixa de ser curiós. El president parlava en la seva intervenció que la pobresa ens interpel·la a tots; queda ben clar que a tots, ben bé a tots, no.

També els demanaríem que no utilitzessin les dades com a armes llancívoles, ni la pobresa com a arma llancívola. També és això el que les entitats, dilluns, els demanaven.

I avui no és el primer cop, senyor Navarro –no és el primer cop–, que es parla de pobresa en aquest Parlament. Informi-se'n bé, ni en ple ni en comissió. I hem aprovat un munt de mocions i de resolucions al respecte.

Prioritzem la inversió social, malgrat el 20 per cent de reducció pressupostària dels darrers anys. S'ha volgut preservar l'atenció a les persones, ben conscientment que això suposava paralitzar i posposar altre tipus d'inversions, també importants. Els departaments de Salut, d'Ensenyament, de Benestar Social i Família són els que menys reducció han patit. I la prioritat ho són, les polítiques socials; el 71,1 per cent del pressupost de 2014 així ho avala.

I no, no podem deixar de dir que els instruments que incideixen més directament en la lluita contra la pobresa –el funcionament del mercat laboral, la seguretat social o la política fiscal– no són nostres, no en podem disposar com nosaltres voldríem.

I amb allò que l'Estat es compromet, acorda i legisla, tampoc no hi podem comptar. Com és possible que en cap de les dues intervencions del Grup Socialista s'hagi fet la més mínima menció de la Llei de la dependència? Vostès, precisament, que han parlat de nyaps. Doncs, miri, aquest sí que és un nyap, un nyap que es va aprovar el 2006, però que les conseqüències les paguem nosaltres, el conjunt de les comunitats autònomes; les conseqüències d'aquells incompliments i de les posteriors retallades, aquestes ja en mans del Govern del Partit Popular.

Però hi ha altres greus incompliments, els que afecten les polítiques actives d'ocupació, gairebé un 60 per cent de retallada. Malgrat això, l'atur disminueix a Catalunya i no pas a l'Estat. Però això representa un sobreesforç molt important, com el dels centres especials de treball o les partides que s'adreçaven al zero a tres, o al transport o a tants altres; hi posem el coll, mentre que l'Estat se n'ha retirat. Però, tot i així, no ens resignem, ni molt menys, i continuem batallant per obtenir els recursos que ens calen.

I amb aquests menys recursos fem més coses, i en llisto només algunes. Avui mateix es publica al DOGC una nova prestació –abans ho esmentava el conseller Vila– per a aturats de llarga durada, fins a dos-cents euros el mes durant un any, que beneficiarà quatre mil llars. O tres mil beques menjador al 100 per cent, per primer cop. També en el camp de les beques, el llindar de l'IRSC, més mil euros. La millora dels programes de suport als joves extutelats. Una nova prestació per a infants en risc. El pla Inserjoves, dotat de 50 milions d'euros i amb 150 milions els propers tres anys per a la garantia juvenil. O la reserva del 25 per cent de places de tots els programes del SOC per a joves. O el Pacte per a la infància. O la Taula de Desnonaments, o el Fons de garantia per impagament de pensions, o el protocol per a la detecció de dificultats alimentàries d'infants i de joves.

El 2013 s'han evitat 2.865 desnonaments, i 24.167 llars han rebut algun tipus d'ajut públic per poder continuar vivint en el seu habitatge habitual.

Més de 4.500 famílies s'han acollit al cànon social de l'aigua, i 300.000 famílies s'acullen a la bonificació de l'ampliació per trams.

Un altre aspecte essencial: l'accés a l'atenció sanitària pública per a les persones amb risc de pobresa, per a les persones en situació de pobresa o excloses socialment, que estan garantides pel nostre sistema nacional de salut, universal i equitatiu, malgrat les tensions pressupostàries a les quals estem sotmesos. Una sanitat pública que s'ha mantingut i que prioritza tots els programes adreçats a l'atenció a les malalties, que es poden incrementar per raons de disminució del nivell socioeconòmic de les persones.

I, això sí, a més tenim fortes amenaces per les nostres polítiques d'atenció a les persones. El senyor López les anomena «activitat reformista del Govern de l'Estat». Cordialment, senyor López, jo també considero que vostè s'ha equivocat molt en la seva intervenció, perquè ha volgut destacar en positiu, entre moltes altres coses, la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local. Ho sap, vostè –potser ho sap tothom menys vostè–, que l'aplicació d'aquesta llei és la repercussió directa al ciutadà socialment menys afavorit, que veurà retallada la prestació dels serveis de naturalesa social? I què me'n diu, de la reforma del sistema públic de pensions? Les pensions, que sempre han estat un element redistributiu de la pobresa, un escut protector de la pobresa per a les persones grans, també en perill, per la seva reforma, que trenca el consens que sempre havia existit en aquesta matèria –suposo que li sona, el Pacte de Toledo.

Això sí, l'Estat fa un *plan de inclusión*, un *plan nacional de inclusión*, que és un catàleg d'actuacions genèriques i variades que no estableix cap prioritat, però ho han venut a bombo i platerets; amb una estimació pressupostària genèrica, en què no es pot identificar què computen. En tot cas, l'aportació de les comunitats autònomes que reflecteix és absolutament inferior a la real: atribueixen un 50 per cent del pressupost de la dependència a les comunitats autònomes i un 50 per cent a l'Estat; suposo que deu ser una broma. Parlen, en un moment donat, en aquest Plan nacional de inclusión, que «en el actual momento de crisis económica, el mantenimiento del plan concertado de prestaciones básicas cobra especial relevancia». Una altra broma, pesada. És molt curiosa, aquesta premissa, tenint en compte que el ministeri cada any retalla més la seva aportació a les comunitats autònomes. Com he dit abans, l'any 2012 aquest *plan concertado* es va reduir en un 50 per cent. I un pla que, a més a més, no incorpora cap indicador que permeti fer-ne una avaluació rigorosa.

Quan parlàvem del Pacte per a la pobresa, els deia que comptarà amb 181 indicadors per poder fer-ne un seguiment acurat; proposta de pacte contra la pobresa que el que precisament vol és concretar objectius de reducció de la pobresa a Catalunya, en línia amb l'estratègia Europa 2020. Indicadors: fer especial incidència en la pobresa infantil i atendre la realitat de la pobresa energètica, per situar alguns dels aspectes que més han estat reiterats en aquesta cambra. Amb una dotació de 850 milions d'euros, que estan alineats, que prioritzen l'atenció a les persones amb majors dificultats. Hi insisteixo: reducció de la pobresa, mecanismes d'intervenció, però també de prevenció, on la infància continua sent una prioritat. No és que molesti, és que fa mal sentir que aquest Govern no ha prioritzat la infància o no ha treballat des de tants i tants departaments per prioritzar-la i per atendre-la, especialment per la infància en situació de major vulnerabilitat.

I s'ha fet referència fa un moment al compromís que ha assumit també el Govern d'elaborar l'avantprojecte de llei marc de la protecció social a Catalunya, per definir els principis bàsics que han de regir les polítiques de protecció social a casa nostra, precisament amb aquesta voluntat de protegir i de preservar el model català d'estat del benestar i de mantenir la cohesió so-

cial, també amb la finalitat de promoure una política d'inclusió social estratègica, integral i avançada, que sigui capaç de fer front i de donar resposta a les noves problemàtiques socials que han sorgit en l'actual context de crisi econòmica i que afecten, i no d'igual manera, una part substancial de la ciutadania.

Precisament en el context dels treballs preparatoris i d'emmarcament i elaboració dels continguts d'aquest avantprojecte de llei, el Govern ha considerat necessari elaborar prèviament un mapa de prestacions socials a Catalunya, on es veuran reflectides totes les prestacions de caràcter econòmic a persones, com també totes les prestacions de serveis que tenen com a finalitat la protecció social. En aquests moments això es troba en fase de darrera revisió, però sí que els puc avançar que s'han identificat al voltant de cinquanta prestacions econòmiques a persones, bàsicament per a la cobertura de necessitats bàsiques –alimentació, salut, habitatge– i de reducció de les condicions de vulnerabilitat, com, per exemple, en els àmbits sociolaborals i socioeducatius.

El finançament d'aquestes prestacions a persones prové fonamentalment del pressupost de la Generalitat, i més de la meitat d'elles corresponen a prestacions garantides, és a dir, de dret subjectiu. També el mapa de prestacions socials incorpora un apartat de prestacions de serveis, on destaquen els àmbits de benestar social –dins del qual, l'atenció a la dependència, a la infància, a la família, a la immigració, a la joventut–, però també àmbits de salut, d'ensenyament, d'ocupació, de justícia i d'habitatge.

Aquest Govern no vol, en absolut, d'aquí a uns anys, els que siguin, dir: «Miri, nosaltres no hi érem, no hi vam tenir res a veure o no hi vam poder fer res més.» Ho dic perquè aquestes sí que són algunes frases que s'han sentit al llarg d'aquest dia. En absolut. Nosaltres el que volem poder dir és que, al costat del món local, que vol dir els ajuntaments, que vol dir els consells comarcals i que vol dir les diputacions, com també de les entitats socials del tercer sector, i de les mercantils i del conjunt de professionals –i si m'ho permet, perquè estem parlant de pobresa i estem parlant de desigualtats, fer especial incidència als professionals de l'àmbit de la salut, de l'ensenyament i dels serveis socials–, poder dir que vam ser capaços de tirar endavant, amb enormes dificultats, això sí –enormes–, iniciatives concertades per sostenir l'estat del benestar, i per atendre i promocionar les persones, sense assistencialisme, sense caràcter de beneficència, perquè estem parlant de drets, de drets de ciutadania, i que això ho vam fer tenint especial cura i prioritzant les persones més vulnerables.

I estem convençuts que l'agenda nacional i social és exactament la mateixa, perquè els mateixos objectius tenen, una i altra, de dignitat, d'equitat, de creixement i de llibertat per al país i per a les persones. I avui aquí hem parlat, o hem intentat parlar, tot el dia, de país i de persones, sobretot de persones.

Acabo. En aquest debat hi ha hagut ideologia, hi ha hagut retrets, hi ha hagut oblits; de tot això n'hi ha hagut, en el debat. Crec que el més interessant –i aquesta és tasca i responsabilitat de tots– és procurar que en quedin unes conclusions, que en llenguatge parlamentari seran resolucions; en definitiva, propostes d'acció que siguin realistes, que intensifiquin la resposta que hem de donar a les necessitats concretes de les persones que més pateixen els efectes d'aquesta crisi. A aquestes persones, de fet, oi?, s'adreçava, aquest debat, com també s'hi adrecen els nostres esforços, començant, evidentment, pels que fa aquest Govern, que és la seva responsabilitat, però uns esforços que són molt i molt compartits amb molta altra gent.

Moltes gràcies.

La presidenta

S'obre, ara, un torn d'intervencions dels grups parlamentaris, que tenen deu minuts per cada grup com a màxim. I comencem pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb la intervenció de l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, voldria començar aquesta intervenció, com no podria ser d'altra forma, agraint i reconeixent la tasca que duen a terme entitats que treballen a primera línia de trinxera, voluntaris i voluntàries, treballadors socials i treballadores; en definitiva, servidors públics, també, que avui dia afronten aquest drama humà que viu el nostre país. I per damunt de tot –per damunt de tot–, perquè sembla que a vegades ens oblidem que al darrere de les estadístiques hi han persones, també mostrar la solidaritat a aquelles persones, a aquelles famílies que en aquests moments estan passant situacions de precarietat.

No voldria, al llarg de la intervenció, citar cap estadística; em sembla que n'hem citat moltes i totes elles són francament discutibles. Voldria citar, en tot cas, exemples de persones, i tot seguit intentar fer algunes reflexions al voltant d'aquests exemples; exemples que estan extrets dels diferents observatoris que ha anat publicant la Creu Roja, i que ens delaten fins a quin punt el nostre país viu un autèntic drama. L'exemple, per exemple, d'una veïna de Santa Coloma de Farners, que explicava que allò que cobrava, allò que percebia de la renda mínima d'inserció no li donava ni tan sols per pagar el lloguer, i que havia de deixar-lo de pagar algun mes per fer front a les despeses dels seus fills. O el cas, per exemple, d'una altra persona, que deia que no havia pogut engegar la calefacció durant tot l'hivern perquè no li donava ni tan sols per a això. O una altra veïna, del Barcelonès, que deia que simplement demanava –i dic i emfatitzo el «simplement»– poder treballar per tenir una estabilitat i una seguretat, en definitiva, per poder-se mantenir de forma autònoma.

Podríem citar molts altres exemples. Segurament que tots nosaltres devem haver vist exemples de veïns o veïnes, de persones conegudes, o bé regirant contenidors d'escombraries o bé trobant-se en situacions de privacitat, o no podent fer front a despeses que fins fa pocs dies consideràvem despeses bàsiques.

I la pregunta que em faig o la pregunta que jo crec que ens hauríem de fer tots plegats davant d'aquesta realitat és: avui estem fent el debat que ells i elles es mereixen? Estem donant resposta a les seves inquietuds? Francament, jo no crec que les entitats esperin, avui, un debat de retrets, que esperin que n'hi hagi alguns que estiguin permanentment instal·lats a mirar el retrovisor –francament, algun dia algú s'estavellarà mirant el retrovisor constantment, a èpoques passades–, ni que d'altres estiguin constantment regirant dades estadístiques, algunes vegades sense massa fonament. Tampoc no crec que sigui pertinent que estiguem aquí discutint si algú és més d'esquerres o menys d'esquerres, si algú mira als ulls de la gent o no mira als ulls de la gent, ni si algú té més capacitat o menys capacitat per entrar en diàleg, per conversar, per escoltar, per atendre allò que són les inquietuds de les entitats. Francament, no crec que avui sigui el debat que esperen les entitats, que espera la gent que està patint privacions en aquest país. I, francament, si ens atenim a les intervencions, jo crec que hem escoltat molt d'això, molt poca proposta i molt poc element constructiu.

Quins són els criteris que al nostre entendre hauria de tenir aquest debat? I després intentaré centrar-me en allò que són les propostes. Hi havia una diputada que, a l'inici de la intervenció –ha estat la primera diputada que ha intervingut en aquest debat–, ens deia: «Volem saber quin govern tenim.» No ens equivoquem: avui no mesurem, només, quin govern tenim, ni tan sols mesurem quin primer partit tenim en aquest país, ni quin partit hi dóna suport, a través d'un acord parlamentari, en aquest país. Avui el que està en joc és la credibilitat de tota la cambra parlamentària. Avui els ciutadans o ciutadanes no jutjaran només un govern, tampoc jutjaran, només, el primer partit o el segon partit; ens jutjaran a tots plegats. I si sortim d'aquesta cambra amb molts retrets però sense cap opció constructiva, sense cap acord, ho repeteixo, jo crec que això ho acabarem pagant tots plegats.

I jo apel·lo al sentit que hem tingut en moltes resolucions d'aquest Parlament, al sentit que vàrem tenir en el seu moment per signar, en uns moments difícils, un pacte d'immigració –aquí n'hi ha el secretari, avui diputat, en aquells moments–, apel·lo al sentit de responsabilitat de tots plegats per arribar a acords. Ho repeteixo: podem perdre tot el temps que vulguem en retrets d'aquí o d'allà, de fa deu anys, de fa cinc anys, però avui el que demanda la ciutadania són acords d'aquesta cambra parlamentària.

En tenim l'oportunitat avui, però també en tindrem l'oportunitat a través del Pacte nacional per a la inclusió social i l'eradicació de la pobresa, un pacte que –ja li ho avanço, consellera– nosaltres volem molt més ambiciós. Avui no és el full de ruta que necessita el nostre país. Nosaltres necessitem un pacte nacional que no només reculli allò que fa el Govern, que ens sembla acceptable que sigui així, sinó que marqui un horitzó a molt més llarg termini, que marqui un objectiu, d'acord amb els acords de Lisboa, d'eradicació de la pobresa, no només de la pobresa conjuntural, sinó també de la pobresa estructural que té aquest país; en definitiva, un objectiu de país, que no només inclogui el Govern, sinó el conjunt de la societat. Nosaltres ens volem sentir còmodes, en definitiva, en un pacte nacional que sigui ambiciós i que sigui el pacte nacional que es mereix el nostre país.

Tampoc volem caure –i tampoc no creiem que sigui pertinent en el debat d'avui– en l'autocomplaença. Hem sentit aquí..., en aquest sentit, l'honrosa excepció ha estat el president de la Generalitat, però hem sentit aquí molta autocomplaença per part dels diferents consellers de la Generalitat. Hem sentit, per exemple, que el conseller d'Empresa i Ocupació ens parlava del futur del país, però no ens parlava, per exemple, dels efectes perniciosos que ha tingut la reforma laboral, a la qual va donar suport el Grup de Convergència en allò que fa referència a la precarització del mercat de treball. O tampoc no hem sentit que hagi fet cap crítica, el conseller d'Empresa i Ocupació, a un dels escàndols més profunds que es van produir en aquest país, que és el canvi en el model de gestió de la renda mínima d'inserció, que va protagonitzar l'antecessor del conseller d'Empresa i Ocupació. D'això n'hem de parlar, també, perquè si no som capaços d'assumir els errors que s'han provocat en el passat, difícilment podrem construir un futur millor.

Però també, segurament, l'autocrítica ens ha faltat, a aquells que hem tingut responsabilitat de govern, i l'assumeixo. No vàrem ser capaços, segurament, en el seu moment de redissenyar allò que eren les beques menjador, perquè ja sabíem tots plegats que, més enllà de la seva funció de conciliació de la vida laboral i familiar, havien de tenir una altra funció, prioritària des d'un punt de vista d'equilibri nutricional per als fills o filles del país. Ni tampoc vàrem saber, tot i que en vàrem tenir l'oportunitat, a través de l'aprovació de la Llei del Codi de consum, blindar allò que avui entenem com a consumidor vulnerable. Per tant, assumim tots plegats l'autocrítica, perquè tant aquells que hem governat com aquells que governen en el present segurament que no hem fet tot allò que calia per combatre la pobresa.

També em voldria rebel·lar contra el debat que hem tingut en els últims mesos, les últimes setmanes, fins a cert punt, si m'ho permeten, esperpèntic, al voltant de xifres. Hem sentit algun conseller que intentava minimitzar el problema o alguna diputada del grup principal que dóna suport al Govern enfrontant-se amb el Síndic de Greuges al voltant d'unes dades que el mateix Govern havia proporcionat. I ens sembla francament lamentable, perquè, si m'ho permeten, no calen dades estadístiques. Que en el meu país hi hagi un sol infant que estigui privat des d'un punt de vista de condicions alimentàries és suficient perquè engeguem tots els mecanismes de detecció, de prevenció i d'actuació que siguin possibles. Per tant, deixem-nos de picabaralles polítiques al voltant de dades estadístiques, deixem-nos de barallar amb el Síndic de Greuges amb informes, ho repeteixo, que provenen de material que ha proporcionat el mateix Govern, i en definitiva establim allò que ha de ser l'avenç.

Però avui també és el dia..., i hem de dir-ho de forma molt clara: no és el dia d'aprovacions de propostes de resolució filosòfiques, sinó d'acords concrets. I, en

aquest sentit, voldria intentar posar el dit a la nafra dels aspectes que nosaltres intentarem que siguin substantius en el debat que es produirà i la votació que es produirà demà, posant també en relleu que la feina que s'ha fet i que hem fet tots plegats ha estat també prou important en els últims mesos. Feina que no només hem fet els dos grups que tenen un acord d'estabilitat parlamentària; també hi han hagut avenços que s'han produït a través d'acords amb Iniciativa al voltant de beques menjador o d'altres aspectes. Per tant, tenim un terreny abonat per poder incidir en aquest avenç.

Quins aspectes volem que s'incloguin en aquesta proposta de resolució? Aspecte fonamental: necessitem, ho repeteixo, que aquest pacte nacional sigui un instrument potent. Avui, tal com està redactat, no ens serveix, i volem, ho repeteixo, que sigui un full de ruta, un objectiu de país.

Necessitem també unificar esforços de totes les administracions. No és acceptable, més enllà de l'element que puguem considerar tots plegats de protecció de dades personals, que avui no hàgim avançat en allò que és essencial per fer una detecció i per fer una intervenció integral a la persona, que és la història social compartida. I, per tant, també plantejarem aquest aspecte.

Necessitem bons indicadors i necessitem també avaluació d'acord amb allò que també ens estableix aquella llei que vàrem aprovar per unanimitat en aquesta cambra parlamentària, que és la Llei de serveis socials: avaluar de forma anual les polítiques del Govern, les polítiques del conjunt de la ciutadania en allò que fa referència a la pobresa.

Però també necessitem, lògicament, redistribuir riquesa i necessitem parlar de rendes. I per nosaltres –i ho vull remarcar de forma molt clara– la iniciativa legislativa popular no només volem que sigui acceptada, sinó que volem que sigui la base del futur debat que hagi d'haver-hi en aquest moment, perquè és un debat imprescindible i perquè el volem abordar de forma ambiciosa.

També introduirem aspectes de política d'ocupació. Necessitem amb celeritat que la llei d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya s'aprovi i estableixi el dret subjectiu de la persona aturada a rebre serveis d'orientació, de formació i inserció laboral.

I també hem de parlar de drets i de serveis bàsics. És evident, vàrem fer un esforç en el seu moment per introduir, a través de la modificació de la Llei del Codi de consum, la pobresa energètica, però hem d'anar molt més enllà. Ja li ho vàrem dir el dia que l'aprovàvem: hem d'anar més enllà ampliant el termini a tot l'any, hem d'anar més enllà establint una simplificació dels tràmits, i sobretot hem d'anar més enllà perquè no podem parlar de posposar el deute, sinó que hem de parlar de mesures, ja sigui a través d'ajudes o d'altres, per fer front a famílies que sabem perfectament –i aquells que hem estat a primera línia de l'Administració ho sabem, ho repeteixo, perfectament– que no podran fer front a aquest deute.

També plantejarem temes de distribució alimentària. Es va crear a iniciativa del nostre grup parlamentari una taula de distribució. Volem que els recursos que s'han dissenyat es puguin ampliar.

I en definitiva, ho repeteixo, hi hauran mesures en àmbit d'habitatge, amb un clar objectiu: plantejar propostes concretes.

Avui, ho repeteixo, la ciutadania, la gent que es troba en situació difícil el que ens demana són acords, no grans declaracions. Nosaltres treballarem perquè sigui així i perquè l'acord no només sigui amb el grup principal d'aquesta cambra parlamentària, sinó perquè s'ampliï al màxim de grups polítics possible.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Conselleres, consellers, diputats, diputades i les persones que segueixen tot el dia el Ple i les persones que ens segueixen també per internet... Bé, doncs, a aquestes alçades del debat hem de constatar diverses coses. En primer lloc, la pobresa d'idees del Govern, la pobresa d'idees del projecte del Govern de Convergència i Unió. Ens ha sorprès a tots aquesta desfilada de consellers per aquest faristol per no dirnos res de nou, per fer un informe de gestió bastant gris, amb la que cau. Ho deia al principi d'aquest matí i crec que hem de constatar que tenim un govern que no està a l'alçada del que exigeix la ciutadania en aquests moments. Han passat sis consellers per aquest faristol, els hem pogut seguir pel 3/24; després hi ha hagut una apagada, i el que hem dit l'oposició ja no s'ha pogut seguir. I el que fem és..., que el que s'està fent és ocultar què és el que hi ha darrere, quina és la voluntat del Govern –què és el que hi ha darrere.

Ens estan acusant a tots –ho ha fet el Govern i ho ha fet també el partit que dóna suport al Govern– de partidistes, d'electoralistes, i sembla que en aquest Parlament parlar d'ideologia és una cosa negativa. «És que vostès estan fent ideologia.» Si volen podem repassar quina línia editorial hi ha darrere de cadascuna de les seves decisions. Perquè, clar, ens han parlat del que vam gastar el tripartit i el que vam malbaratar. I, clar, si al final podem agafar què és el que vostès han retallat i agafem tal com el Govern d'esquerres va deixar aquest país i repassem quins són, amb un 15 per cent de retallada mitjana, els departaments que més han retallat, aleshores podrem veure si la política que està fent d'austeritat el Govern de Convergència i Unió, recolzada per Esquerra Republicana, té ideologia o no té ideologia, si és austeritat o hi ha darrere una línia editorial classista, com es deia aquest matí des del faristol. Perquè resulta que si la retallada mitjana és del 15 per cent, en Ensenyament vostès estan retallant un 21; en Benestar Social i Família, un 16, i en Empresa i Ocupació, un 15. Per tant, haurem de concloure que la política que estan fent vostès és pura ideologia i és evident que també és classista.

Vull repassar algun dels temes que s'han comentat. I vull començar per dir-li a la consellera Munté que repassi les notes o que estigui atenta, perquè el president del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Navarro, fins i tot ha convidat el president a anar a visitar un treballador que justament està treballant en els temes de la dependència, i que els avis li diuen que es mediquen..., o paguen els medicaments.

I parlem de la llei –parlem de la llei. Fa tres anys que vostès diuen que faran una llei catalana. Però, sap què passa? Que aquí tornem a allò de dretes i esquerres. Aquí hi ha governs que aproven drets subjectius i governs que els retallen. I aquí tenim un govern socialista que va generar un dret subjectiu, que es pot reclamar en els jutjats, i tenim un govern de dretes aquí i un govern de dretes allà que l'estan desmantellant. I vostès no la van votar en el seu dia perquè no hi creuen, perquè és un tema de drets subjectius. A més, senyors de Convergència i Unió, drets que van directament a les dones, a les dones que s'ho han passat pitjor, que estan atenent les persones dependents i que abans cotitzaven a la seguretat social i tenien una prestació digna, i que ara ja no la tenen. I els haig de dir que la llei es va aprovar en un moment que va venir la crisi; és evident, hi va haver una rebaixa d'ingressos públics. Però també els haig de dir que en aquest país quan més diners s'han gastat en la dependència encara no arribàvem a la mitjana europea. Per tant, aquest país es pot permetre la Llei de la dependència; el que passa és que necessitem governs d'esquerres que creguin en els drets subjectius de les persones. I vostès no hi creuen.

Què passa? Que ens posen un altre cop la bandera i ens diuen que hi ha invasió competencial. Doncs, senyors de Convergència, tenim competències exclusives per fer la llei catalana. Com és que no la veiem? Com és que fa tres anys que estan dient que tindrem una llei i aquí no arriba res, al Parlament? Potser és que no hi creuen, en aquest dret. Perquè ens han tornat a dir ara que faran la llei de protecció social. Consellera, fa mesos que ho ha dit ja, en una roda de premsa en el Govern. I la hi hem demanat. I aquesta llei no la veiem per enlloc –no la veiem per enlloc.

L'Estatut d'autonomia ens diu que tenim competències exclusives en serveis socials. Doncs, del que es tracta és d'aplicar la llei que tenim aprovada per aquest Parlament, que és la Llei de serveis socials, que es va aprovar per unanimitat. I resulta que vostès tenen la cartera de serveis, la mateixa que vam deixar nosaltres, i no la volen aprovar de nou.

Vull entrar en algun altre tema. Serveis socials bàsics, bàsics i crítics, que són els que estan a peu d'obra, atenent les persones allà on busquen el servei públic, que és al seu ajuntament i que és a les entitats. I què està passant, consellera? Perquè vostè aquí ha vingut i ens ha parlat del contracte programa. El contracte programa està congelat. Als serveis d'urgència social no s'està donant el que necessiten. Vol que fem una mica de repassada dels compromisos i qui està fent què? Perquè, clar, resulta que la crisi en els ajuntaments també hi és, i els alcaldes i les alcaldesses han de prioritzar i decidir què gasten i què no gasten.

I si agafem el quadre que abans estava comparant i veiem què és el que estan fent els ajuntaments i què fa el Govern de la Generalitat, veurem que en els temes de serveis socials vostès retallen i els governs locals multipliquen. A l'Hospitalet, senyora Borràs –a l'Hospitalet–, sap quant està pagant la consellera de Benestar d'ajuts d'urgència? Cent seixanta-set mil euros. Sap quant està pagant l'ajuntament? Dos milions siscents mil euros. Això són fets. Això és el que està passant a casa nostra. A Rubí vostè no arriba a 52.000 euros; l'alcaldessa està pagant 580.000 euros. A Sant Boi, 56.000, i el consistori fa gairebé 700.000 euros. I això significa atacar, senyor Vila, els ajuts d'habitatge que vostè no paga, per exemple. Perquè abans d'un desnonament a Sant Boi la regidora de Serveis Socials busca diners d'una altra partida i paga perquè aquella persona no hagi de marxar de casa seva, perquè al final ens surt molt més a compte que aquella família romangui a casa seva, sap?; és millor per a la persona, per a la família i per al conjunt de la ciutadania. Tinc més exemples. Tarragona: 91.000 euros està donant, consellera; en calen més de 300.000. I a Santa Coloma –avui tenim aquí l'alcaldessa– 80.000 en donen; gairebé un milió i mig està dedicant l'Ajuntament de Santa Coloma als ajuts d'urgència social. Això és la realitat, això és fer front a la urgència social. I tota la resta són històries, són sopars de duro que ens han vingut vostès a explicar avui aquí.

Vull entrar, en el temps que em queda, en beques menjador. Perquè, clar, el que hem escoltat en aquest faristol, consellera, és que ja és, bé, d'un altre planeta directament. *(Remor de veus.)* Un exemple, consellera. No, perquè com que vostè garanteix les beques a tothom, resulta que a Catalunya hi ha famílies..., una mare amb dos fills que està a l'atur, que té un subsidi de l'INEM, que està vivint en una habitació de lloguer i que no tenen beca menjador, que vostè els l'ha negat. No es preocupi perquè ja la hi està pagant l'alcalde, sap?, la hi està pagant l'ajuntament, sí, perquè aquesta senyora necessitava que els seus fills tinguessin beca menjador. Li ho facilitaré. I fem repàs, senyora Rigau –fem repàs. Barberà del Vallès: l'ajuntament està pagant 101 beques menjador; Cerdanyola, 586; Cornellà, 714; l'Hospitalet, 3.000 beques menjador; Mollet del Vallès, 214; Rubí, 459; Sabadell, 794. En té prou, consellera Rigau? Perquè, clar, és evident que el que s'aprova en aquest Parlament que ha de ser suficient, doncs, no arriba. I algú ha de fer la feina: o els ajuntaments o la Creu Roja, que té una aliança humanitària per a la nutrició infantil a la Catalunya del 2014. Aquesta és la situació que tenim: 63 per cent ajuts de la Generalitat, 37 per cent ajuts de l'ajuntament. Aquestes són les dades que tenim en els nostres ajuntaments. I sap què passa? Que si hi ha un deute amb Hisenda, doncs, vostè no li dóna beca, a aquella família, perquè, clar, alguna cosa deu haver fet, si la família no ha pagat els deutes amb Hisenda. Tornem a parlar de l'estigmatització.

Consellers, conselleres, ara estem acabant ja la rèplica. Presentarem les resolucions d'aquí a una estona. I jo espero que tinguem marge, que vulguin vostès..., que tinguin voluntat política d'arribar a algun acord, perquè, si no, aquest debat, que s'ha fet gràcies a la

voluntat dels partits de l'oposició –de l'oposició–, no hauria tingut lloc i haurien continuat amagant la Catalunya que vostès no volen veure, però que els interpel·la i ens interpel·la a tots.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica del Grup Parlamentari del Partit Popular, el diputat Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, membres del Govern, entitats que ens acompanyen... Bé, ens comentava la senyora Borràs, diu: «Vostès han vingut aquí a fer un retret del problema.» I el problema, senyora Borràs, és que hi han dos problemes. Un problema de la pobresa que tenim a casa nostra, no només un problema estructural de pobresa, que ja n'hem parlat, aquest 18 per cent que, com comentàvem, quan es dedueixen els ajuts socials, és a dir, les inversions socials mai baixa d'aquest 18, 19 per cent, i, per tant, hem de fer un plantejament sobre aquesta pobresa estructural –per què no baixa. I nosaltres ja ho hem dit, i ho plantegem a una de les propostes, que el que cal és una estratègia d'inclusió social a Catalunya, que no tenim actualment, no parlar de pobresa, ni d'exclusió: estratègia d'inclusió.

I un segon problema, que és el problema del Govern que no actua. Clar, i vostès no ens poden demanar que nosaltres vinguem aquí i no fem la crítica del Govern que no actua, per dues raons: primer perquè aquest és el Parlament de Catalunya i és la nostra obligació, per això ens escullen, i després perquè estem parlant d'un dels principals problemes que afecta actualment el nostre país.

I aquest és el fet. I que ens vingui la senyora consellera i ens digui: «Nosaltres mai hem posat el cap sota l'ala per parlar de pobresa», no és cert, senyora consellera. Quan va sorgir el problema de la malnutrició infantil a l'estiu, li ho torno a recordar, vostè ens va dir, als diputats que vam fer la crítica, a les entitats, aquestes entitats que vostès avui interpel·len, que no podíem, doncs, venir aquí a fer alarmisme social. Ens ho va dir: «Fer alarma social si sempre ha existit un 16 per cent.» Me'n recordo, que va comentar el 16 per cent –un 16 per cent– de pobresa: «No podem fer alarma social.» Al final ens han vingut les entitats a dir: «Escolta, és que estem en una situació d'alarma, d'urgència, d'emergència social.» I, per tant, nosaltres plantejarem les nostres propostes, que les plantejarem demà, amb el màxim esperit constructiu que nosaltres plantejarem. Fins i tot votarem coses amb què nosaltres no estem del tot d'acord.

I parlo de la renda garantida de ciutadania. No és el nostre model, ja ho saben; nosaltres som un model liberal, nosaltres pensem que la dignitat de la persona no és donar-li una ajuda social, fer-la dependent de l'Administració de per vida, sinó donar-li un lloc de treball. És el nostre model, aquest és el nostre model. Però no posarem impediments perquè hi hagi consensos; per cert, consensos, senyora consellera, consensos. I quan es parla que «bé, és que sembla que aquí ens fem un retret i no ens posem d'acord»... Sap quantes mocions..., i això, als portaveus dels diferents partits i grups parlamentaris: senyor Bosch, quantes mocions hem aprovat conjuntament? Quantes?

Comencem per la Moció 10, pobresa energètica, seva. La Moció 10 és sobre la pobresa energètica. Això és un toc per a les entitats que ens estan veient; totes aquestes –i la població de Catalunya– són mocions aprovades per unanimitat o quasi per unanimitat al Parlament de Catalunya: Moció 10, sobre inclusió social i eradicació de la pobresa; Moció 34, sobre pobresa infantil i beques menjador; Moció 35, sobre la pobresa infantil; Moció 42, sobre situació de la infància; Moció 52, sobre el sistema de l'autonomia de la dependència; Moció 55, sobre malnutrició infantil; Moció 56, un altre cop sobre la pobresa energètica; Moció 60, sobre la renda mínima d'inserció; Moció 64, sobre l'escola inclusiva; Moció 66, sobre garantir el dret a l'habitatge i reallotjament per a famílies desnonades; Moció 67, sobre la infància; Moció 74, sobre persones amb dependència, i Moció 84, sobre malnutrició infantil.

Tot això és el que hem aprovat en aquest Parlament. Vostès tenen múscul, tenen consens per poder fer polítiques. Jo faig una pregunta: algun dels portaveus socials ha vist algun informe de compliment d'aquestes mocions? La Moció 10/X, sobre la pobresa energètica, vostès creuen que s'ha complert? No s'ha complert. Aquest és el problema. Si el problema no és el que pactem! Pactem-ho tot, parlem-ho tot. És com quan ara ens deien..., i ens ho anunciaven tant la consellera Munté com la diputada Borràs, ens deien: «Ara farem una nova llei social.» Però si les tenim totes! Hem acabat de desplegar la Llei de serveis socials? No. Hem acabat de desplegar la Llei de família? No. Hem acabat de desplegar la Llei de la infància? No. Hem acabat de desplegar la Llei d'acollida? No. Ho tenim tot, tenim tots els instruments, només cal posar-nos a la feina, posar pressupost, desplegar-ho, garantir drets, garantir aquests drets. No calen instruments nous, perquè, si no, al final passarà com em comentava un company d'una entitat que em deia: «És que no hi ha pitjor pobresa que la pobresa burocràtica. Perquè vosaltres aproveu un estatut aquí a la cambra, que diu que heu de fer unes lleis, us passeu discutint la llei, de la llei s'ha de fer un decret, es passen més anys fent un decret, del decret ha de sortir una ordre, es passen més anys fent una altra ordre, i després ja quan tenim l'ordre final surt el Govern de torn, perquè ja ha canviat i diu que farà una altra llei.»

Aquesta és la situació que ens trobem en les polítiques socials actualment, i això és el que hem de canviar. I, per tant, no calen –no calen– lleis noves, les tenim; el que sí que calen són instruments nous. Perquè sí que és cert que, malgrat que tenim una pobresa estructural, i s'ha de reconèixer, i jo agraeixo l'autocrítica que alguns grups parlamentaris d'aquesta cambra han fet, que tenen part de la culpa..., jo sempre dic que nosal-

tres som fills del tripartit, som fills del que vam heretar, és cert, però també és cert que tenim una situació nova que hem d'afrontar amb instruments nous, i que tal com està passant molts serveis socials actualment no poden donar l'abast amb tots aquests instruments nous.

I el paper de les entitats? Absolutament, tot el respecte. Nosaltres hi vam assistir l'altre dia, ens van convidar, jo ho agraeixo, i hi vam assistir, i vam escoltar de les entitats moltes crítiques al Govern de l'Estat, sí. Però vam ser-hi –vam ser-hi– i vam escoltar i en vam prendre nota. Però també és cert que les entitats li ho han dit. Fixi-s'hi, jo l'altre dia els ho deia, que vostès qualsevol problema el solucionen amb una cimera; és a dir, quan no saben què fer realment amb un problema agafen i diuen: «Farem una cimera.» Cimera econòmica, cimera... L'única cimera que no han pogut fer ha estat la cimera social. Sap per què, senyora consellera? Perquè les entitats li ho van negar, aquesta va ser la realitat. No han pogut fer la cimera social. I jo crec que és important, al costat de la cimera econòmica, la cimera social. Perquè hem de redefinir el sistema social, sí; hem de redefinir el model d'economia social, sí; hem de redefinir molts aspectes, però hem d'estar...

I, per exemple, quin crèdit poden tenir vostès quan un consell assessor com el Capsif, que està dirigit per persones, per no dir noms, absolutament competents i reconegudes en aquest país..., doncs, els informes són secrets. Ara els han tret –ara els han tret. Però, escolti, quantes propostes, senyora consellera, quantes propostes de... *(Veus de fons.)* No se m'enfadi. Quantes propostes de resolució han calgut perquè...? *(Veus de fons.)* No, no és mentida. Quantes propostes de resolució han calgut perquè vostès hagin fet els informes del Capsif públics? O ens ho hem inventat o algun grup més de la cambra, el Socialista, va presentar també propostes. Alguna diputada més d'aquesta cambra va anar a veure els informes i no els hi van deixar veure. Aquesta és la realitat. I al final hem aconseguit que vostè els publiqués. Per tant, són aquests els retrets que nosaltres fem, i, per tant, és important.

I nosaltres plantejarem –plantejarem– mesures en aquest sentit, deu mesures fonamentals. Primer, el que considerem més important: la mesura per garantir les prioritats de les polítiques socials i la prioritat d'una estratègia catalana per la inclusió social, fonamental, i així obtindran tot el nostre recolzament. Segon, garantir una reforma de la renda mínima d'inserció. Nosaltres plantejarem la nostra proposta. Vostès saben que actualment estem en el que en podem dir «la tercera generació de rendes mínimes d'inserció», i hem d'anar un pas més endavant, que hagi de ser una renda garantida, que hagi de ser una renda mínima d'inserció adaptada a nous usuaris, això és un altre perfil. Introduint també un debat que em sembla important i que algunes entitats ja ens ho han dit: la compatibilització, la compactació, la simplificació burocràtica i administrativa de les ajudes. Estic pensant, per exemple, en el sistema de protecció social, la descoordinació que existeix, per exemple, entre les PNC, les pensions no contributives, i la renda mínima d'inserció, que són passarel·les, que actualment no existeixen passarelles, o la compactació d'aquestes ajudes en unes..., diguem-ne, multitud d'ajudes, que el que fan és: els mateixos serveis socials municipals que ja de per si estan saturats actualment –una de les altres propostes va en aquest sentit–..., doncs, encara burocratitza més.

La reducció dels temps d'espera, la tramitació d'ajudes d'urgència social mentre esperes una renda mínima d'inserció. Perquè, ja li ho han dit moltes vegades, la gana, la fam no fa vacances; la gent que té el problema avui no pot esperar un any perquè li solucionin el problema. Les beques menjador, assegurar la seva universalitat en aquest sentit, important. És a dir, nosaltres presentarem propostes de resolució en aquest sentit. La creació d'un fons públic/privat per combatre la pobresa específicament amb els ajuntaments. I són propostes que presentarem i moltes propostes que vénen de l'àmbit social. Aquest és el nostre àmbit propositiu.

Però no ens diguin que vostès fins ara han fet perquè, com ja li deia, si aquest Ple ha estat –i acabo, senyora presidenta– possible ha estat, primer, gràcies a la societat civil, a les entitats, i després gràcies als grups parlamentaris. Per cert, ja ens hauria agradat que ens haguessin passat per signar, perquè nosaltres ens hi hauríem sumat encantats.

Gràcies, senyora consellera, senyor president, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades, diputats i entitats... Jo avui en el debat he tingut una sensació, no?, com si estiguéssim el 2011, al gener del 2011, al debat d'investidura. I, francament, crec que el retrovisor..., es pot tirar d'ell, però no es pot conduir mirant el retrovisor –ho ha dit en Pere Bosch millor que ho diré jo ara, no? Perquè el problema de fons és que tenim un problema greu, que s'ha agreujat i que calen solucions, i és el que ens demana la societat.

I, mirin, crec que vostès han parlat del passat en nombre o rigor. Jo ja els ho he dit: el Govern d'aleshores no va encarar la desigualtat com l'hauria d'haver encarat, entre altres coses perquè l'oposició no donava suport tampoc a cap proposta de política redistributiva, però ja els assumeixo la responsabilitat.

Dit això, aleshores, un país que va créixer en 800.000 habitants –no ho diem nosaltres, ho ha dit l'informe de l'ACUP, ho han dit d'altres– se'n va sortir per una cosa, perquè es van fer les polítiques públiques que no s'havien fet mai en aquest país, amb noves escoles, amb nous centres d'atenció primària. I aquesta és la crua realitat. Miri, l'informe de l'ACUP diu que hi han barris que aguanten, que avui aguanten la crisi per dues raons: per les entitats i els moviments socials i per la inversió, la forta inversió que hi va haver i que en

alguns casos es manté, de molts ajuntaments que estan donant la cara. Per tant, rigor, com a mínim rigor, perquè en aquest país hi ha hagut una inversió social que fa que avui molts barris no caiguin, com van caure en els anys vuitanta, en una crisi que va ser menys duradora. I crec que això vostès haurien de tenir l'honestedat intel·lectual de quan parlen de passat parlar d'això, i que quan parlen d'herència seria bo que parlessin de l'herència que estan deixant avui, de l'herència als infants que pateixen la pobresa, i una herència que no es paga, no, no, no es paga ni en anys, ni de per vida.

Segona reflexió: el marc en què estem. Mirin, jo els ho dic obertament: crec que el marc és d'estafa. És una estafa que el Banc Central Europeu doni a les entitats financeres el 0,25 i les entitats financeres el 4, 5 o el 6 per cent a les administracions. I la Generalitat forma part d'aquesta estafa. Per què mai parlen d'això? Jo no ho entenc. Per què no defineixen un full de ruta per canviar això? Jo no ho entenc. Perquè és una estafa orquestrada, que el que fa és sanejar els balanços dels bancs a costa dels nostres drets. I quan vostès parlen del deute i dels interessos sempre parlen del tripartit, però mai parlen, precisament, del que està succeint amb el Banc Central Europeu o amb les polítiques d'austeritat.

Jo els ho deia: vostès en formen part, són baula de la cadena, per una raó, perquè quan parlen d'Europa..., les polítiques d'austeritat, ai las!, qui les ha votat? El David Fernàndez deia: «No, és la troica, no són polítics.» David, són polítics, alguns d'ells, i tenen l'aval d'altres polítics del Parlament Europeu. En Tremosa els ha donat suport, ha donat suport a totes les polítiques d'austeritat, a totes i cadascuna d'elles. Jo estava el 10 de maig del 2010 al Congrés dels Diputats, i qui va aplaudir va ser Convergència i Unió, aquell gir de Rodríguez Zapatero; va dir: «Benvingut.»

A la reforma de l'article 135 de la Constitució, Convergència i Unió no hi dóna suport finalment per un matís –s'absté. Però aquella reforma que diu: «Primer els bancs, després la gent», aquella reforma protagonitzada amb «agosticitat» per Rodríguez Zapatero amb el suport de Rajoy, després va tenir una llei d'estabilitat pressupostària amb el suport de Convergència i Unió.

I quan en Mas avui parlava de «no ens donen marge»... Però, si és vostè, senyor Mas! Vostè ha estat artífex d'aquest no-marge. Per tant, què ens expliquen? Si vostès avui tinguessin el marge a Catalunya farien el mateix que allò que fan a Madrid quan poden votar en llibertat: acatar, acceptar les polítiques d'austeritat que estan ofegant el país. I aquest és l'element que a nosaltres ens importa i ens preocupa. Perquè tots els instruments d'elusió fiscal, perdonin, a Madrid els proposa Convergència i Unió. Avui les grans corporacions tributen el 3,8 per cent gràcies a una reforma de l'impost de societats i a unes esmenes protagonitzades per Convergència i Unió. Segona reflexió.

Tercera: propostes. Mirin, lluitem contra la pobresa. La consellera Munté és militant de Convergència Democràtica, i és sindicalista. Ha estat sindicalista. Deu estar d'acord amb mi, no?, que la reforma laboral és un desastre i és causa precisament de la creació de la pobresa. Doncs, miri, tirem enrere aquest informe del Govern de la Generalitat que diu: «Ep!, que bé que estem abaratint costos laborals.» No? Combatem-ho. Diguem tots plegats –vostès també– que aquesta reforma laboral s'ha de derogar. Perquè és un desastre, perquè està empobrint el país. I perquè amb aquest empobriment baixa el consum i perquè amb aquest empobriment generalitzat anem a pitjor.

Segona reflexió: posem-nos d'acord amb les xifres de pobresa. I els ho he explicat: les xifres de pobresa relativa no valen, perquè el que era pobre el 2010 avui no es computa. Per tant, considerem-ho. Jo he estat molt d'acord –m'ha agradat molt– amb la intervenció d'en Pere Bosch. Molt, Pere, de debò. Jo crec que hem d'aconseguir acords, avui. Però Pere, el problema que tenim amb els acords tu saps perfectament quin és. Tu i jo vam negociar una de les mocions –entre d'altres, eh?, també amb diputats de Convergència i Unió– en matèria de beques menjador. Francament, creus que aquella moció s'ha complert? *(Pausa.)* No, no s'ha complert, perquè les partides obertes, gràcies al fet que Esquerra s'hi va plantar..., avui la consellera Rigau no ho compleix. I quan ella diu el que diu, i la FAPAC li diu que no és veritat, i ara tots els expliquem amb dades que qui està cobrint l'esquena, les mancances de la Generalitat, són els ajuntaments, doncs, resulta que allò no s'està complint. I no s'està garantint, precisament *(la consellera d'Ensenyament fa gestos de desaprovació)* –no s'està garantint, consellera Rigau–, una partida oberta i que tots els nens i nenes que ho necessiten tinguin garantida la beca de menjador.

Pobresa energètica. Vam negociar una moció nostra, amb el suport final d'Esquerra Republicana, i això va garantir que finalment s'aprovés –i ho agraïm, us ho agraïm–, en matèria de pobresa energètica. S'està complint, Pere? *(Pausa.)* Tu saps que no –tu saps que no. Tu saps que el decret en matèria de pobresa energètica és una presa de pèl. Perquè avui, el que hauríem d'estar fent, precisament, són polítiques que exigissin a les elèctriques –que exigissin a les elèctriques– la garantia dels subministraments bàsics, i que mentre això no es pot garantir, hi haguessin partides, com estan fent altres governs en altres comunitats autònomes. No estan complint.

Aleshores, nosaltres el que diem avui és: complim. Estem tots d'acord, estem gairebé tots d'acord –Convergència i Unió no ho ha dit–, que les partides pressupostàries no són suficients, no? *(Pausa.)* Hi estem d'acord, oi? I que cal redistribuir. Hi estem tots d'acord. Convergència no ho ha dit clar, però hi estem d'acord, no?; bé, si és que sí, benvinguts. Estudiem una reavaluació de les partides pressupostàries dedicades a la lluita contra la pobresa. Fem que el pacte sigui concret, que és el que ens reclamaven les entitats. No un pacte de fum: pacte concret. No noves lleis: pacte concret. Recursos. Recursos a partir d'ingressos: hi estem disposats? Cap problema. I recursos a partir de noves partides. Reorientem partides. Les escoles d'elit. Que, per cert, es va pactar..., que no se'n recorden, eh?, de la Llei d'educació –bé, és igual, deixem-ho estar.

Doncs, fem-ho. I aquesta és la nostra proposta sincera, absolutament sincera: reobrim el pressupost. I ja que

Oriol Amorós ahir deia que hi estava disposat, i nosaltres també, i crec que la resta de grups de la cambra també, i a veure, potser també Convergència i Unió, finalment, no? –si perd la votació, potser també–, reobrim-lo. D'aquí a un parell de mesos, o d'aquí a un mes, el temps que considerin. Perquè avui les partides pressupostàries en lluita contra la pobresa no són suficients. No els diem que vinguin totalment a les nostres, no. Però sí parcialment, no? Perquè, podem garantir l'alimentació com un dret bàsic? Aquest país s'ho pot permetre? Sí, i tant que sí. Doncs, fem-ho. Fem-ho realitat: incorporem-ho a la cartera de serveis i fem que aquest sigui un dret subjectiu, no en funció de les partides pressupostàries que s'apliquen.

Estudiem polítiques d'ingressos. Els ho hem dit –els ho hem dit. I el que cal, sí, és prioritzar o una cosa o l'altra. No passa re. Però suposo que avui deuen estar disposats a reavaluar la seva política d'ingressos. Perquè, sí, d'acord, necessitem un millor model de finançament, sens dubte –ho hem defensat sempre–, però necessitem redistribuir la riquesa, en el segon país més desigual d'Europa després d'Estònia –no està malament, eh?: després d'Estònia, venim nosaltres. Doncs, fem-ho. O és que a Catalunya només hi ha pobresa i no hi ha opulència? Doncs, fem-ho. Segon compromís. Estem disposats a discutir-ho, a parlar-ne. I crec que tindríem un llarg recorregut: els hem fet propostes per valors de centenars de milers d'euros.

Acabo ja, presidenta, amb una última reflexió. Mirin, una sèrie d'entitats han convocat una mobilització el 6 d'abril, que el que planteja precisament és, sí, una altra manera d'encarar la pobresa a com s'està encarant. I ho plantejaran al carrer. I el que demanen és una Catalunya lliure de corrupció, amb una fiscalitat justa, redistributiva; una Catalunya lliure, que és aquella que no deixa ningú al marge, ni enrere. Nosaltres volem això. I és possible, si és que es vol. *(Pausa.)* Si és que s'entén que avui la desigualtat és un problema.

Acabo ja, presidenta, amb una ultimíssima reflexió. Perquè mirin, vostès –el senyor Mas entre d'altres, no?, que és liberal–, alguns, jo crec que creuen que la desigualtat és un fet neutral i estructural. Fins i tot positiu per estimular la competència. I alguns creiem que és fruit de decisions i polítiques econòmiques. Per això a vostès els preocupa la pobresa, n'estic convençut, però no els preocupa la desigualtat. I nosaltres entenem que avui el que cal és encarar la desigualtat, si volem realment eradicar la pobresa. Aquest és el debat, aquest és el fons de la qüestió, i el que els diem és que estenem la mà per a pactes concrets. Per a fum, ja els ho dic, no comptin amb nosaltres; però per a debats concrets, sí.

Avui les intervencions dels consellers han estat molt decebedores –molt. Cap proposta... *(La consellera d'Ensenyament fa gestos de desaprovació.)* No, consellera, no passa re. Però és que no han dit cap proposta nova. A mi em sorprèn, eh?, que hagin tingut la gosadia de venir a un debat com el d'avui –s'ha de ser molt agosarat, eh?– sense cap proposta nova. Bé, compten amb la complicitat..., i alguns silencis mediàtics d'avui –escandalosos silencis mediàtics– posen aquest país a l'alçada del que fan a altres llocs. Però, francament, espero que demà tinguem propostes noves, diferents, i compromisos pressupostaris. I, a més, desitjo que la consellera i sindicalista Munté pugui votar el compromís del Govern en contra de la reforma laboral, perquè avui genera pobresa com mai i com a enlloc.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, honorables consellers i conselleres, diputats i diputades, la veritat és que la rèplica de la consellera –permeti'm que li ho digui, consellera– no ha destacat respecte a la resta.

És veritat que no han fet cap proposta nova, però potser una cosa més lamentable encara és que ni tan sols ha estat una rèplica. Era una cosa preparada davant d'aquest Ple, i crec que replicar als grups, escoltar les propostes, dir què li semblen les propostes que ha fet cada grup, hauria estat convenient per a un debat, no? Portar un discurs –com han fet els consellers, per cert, aquest dematí, que semblaven més ponències o conferències que no pas un debat parlamentari– no ha aportat cap riquesa, ni ha enriquit aquest debat. Altres grups, més encertadament o menys, hem intentat proposar coses i anar a buscar quins són els problemes que porten a la pobresa.

Miri, jo crec que el problema és que aquest Govern percep la pobresa com una qüestió de beneficència, com una qüestió marginal, i no s'adonen que la pobresa s'ha instal·lat no només d'una manera marginal, sinó a les classes mitjanes a Catalunya. Aquest és el veritable problema, i que té molt a veure, hi insisteixo –i aquesta és la visió del nostre grup–, amb les polítiques que s'adopten. No és el mateix apujar els impostos a les classes mitjanes, retallar serveis socials, tancar escoles o tancar centres de salut –no és el mateix–, que fer una política de redistribució, que reactivar l'economia, que ajudar a crear llocs de treball, que bonificar la contractació, que mantenir la igualtat, i, en definitiva, garantir aquest estat del benestar.

L'estat del benestar, consellera, president, no és beneficència, per sort. La beneficència era una altra cosa. L'estat del benestar és constitucional i és una de les dues branques del nostre sistema, que és: economia de mercat, per crear riquesa, i estat del benestar, per redistribuir-la i garantir una cohesió social. Per tant, aquest concepte és inalienable. Crear riquesa va de la mà, al nostre país, de redistribuir-la, i aquest és el nostre model. I, en canvi, per vostès veiem que el concepte de benestar ha passat a ser beneficència, és a dir, donar diners a la gent més desafavorida. No, no, no és només donar diners: hem de crear riquesa perquè es pugui pagar allò que hem pagat durant molts anys. Que a Catalunya tinguem, com ja hem dit, doncs, gairebé cent mil llars sense ingressos, o que a Catalunya

tinguem un 30 per cent de persones per sota el llindar de la pobresa relativa, no és una qüestió de beneficència, és una qüestió que va al rovell de l'ou i a la classe mitjana de Catalunya i del conjunt d'Espanya també, en definitiva.

Per tant, aquest debat no hauria de ser per repartir misèria, sinó per com generar riquesa i com repartir-la i redistribuir-la millor. I aquest no ha estat el debat. El debat ha estat de com gestionem –amb tots els respectes– la misèria. La misèria, per què? Perquè la consellera treu pit de tenir el 71 per cent de polítiques..., i d'haver incrementat un 3 per cent el tant per cent de polítiques socials al pressupost. Efectivament, consellera, en tant per cent és així. Però, sap què passa? Que en termes absoluts vostès han passat de més de 16.000 milions d'euros a 14.000. I sap què passa? Que les nòmines no es paguen en tant per cent, es paguen en diners absoluts. I la gent no paga la dependència o el geriàtric de la seva família, o l'escola dels seus fills, o el menjador, en tants per cent: ho paga en termes absoluts. Paga quatre-cents euros, i ara cinc-cents. O en paga tres-cents, i ara quatre-cents. No paga tants per cent. Per tant, no treguin pit, si us plau, mai més, de tants per cent de polítiques socials; perquè podem arribar al 90 per cent de polítiques socials, però si vostès van reduint –per la situació econòmica, perquè no generen riquesa, perquè no es reactiva l'economia–..., passarem a tenir menys pressupost i més pobresa. Per tant, quina forma de treure pit és treure que hi ha un 3 per cent més de tant per cent? No serveix de re, el tant per cent no és el que val. Aquí, és: quins diners tenim disponibles per a la ciutadania i per als ciutadans per ajudar a pal·liar la pobresa, i sobretot per generar riquesa.

Per tant, tant de bo aquests tants per cent no siguin tan alts, i el conjunt dels diners que repartim ho sigui molt més. En definitiva, tenir un 71 per cent de menys pressupost no serveix per a re. Per tant, nosaltres, consellera, el que li demanaríem és que fessin vostès un esforç per generar més riquesa, més llocs de treball. I mirin, la política que han fet fins ara no ha comportat això. A Catalunya he donat dades abans de la destrucció d'empreses, de la destrucció de llocs de treball. Jo ho repeteixo: a Catalunya no només hi ha gent sense prestacions socials pobra; a Catalunya hi ha gent amb prestacions socials pobres, gent amb llocs de treball pobra, i gent amb empreses pobra. Aquesta és la veritable reflexió que hem de fer avui. Per què a Catalunya qui té una empresa, en alguns casos –no tots: en alguns casos–, doncs, té dificultats per arribar a final de mes. Per què a Catalunya qui té un lloc de treball i treballa vuit hores al dia es pot trobar sota el llindar de la pobresa, com passa a moltes famílies. Per què a Catalunya qui cobra l'atur o una prestació pot arribar a estar en aquest llindar de pobresa. Per tant, aquest és el veritable debat que tenim avui.

Nosaltres, per altra banda..., la veritat és que ens sorprèn molt venir a aquest debat amb les declaracions prèvies del conseller de la Presidència, del portaveu, del senyor Homs, que diu: «Parlarem de la pobresa, però ni un sol euro.» Ni un sol euro, destinat a la pobresa. Home, estarem d'acord que és un debat també conceptual, però haurem de parlar també de partides pressupostàries, no?, haurem d'obrir un debat sobre quines partides i de quina manera es redistribueixen en aquest pressupost, haurem de veure quines mesures prenem. Perquè perquè vingui el Govern a dir: «Farem exactament el mateix que ara» –que és insuficient–, i, a més a més, dir: «I no debatrem cap euro», com deia el senyor Homs... Doncs, així és difícil debatre i arribar a acords. Perquè si no, què venim a debatre? Quin és el debat d'avui? S'han pres vostès seriosament aquest debat, dient que ni un sol euro, i a més a més no portant una sola proposta com a Govern? Jo crec que és el mínim que haurien d'haver fet, aquest Govern. Una proposta, liderar aquest problema, que és un greu problema de la societat, i estar disposats, com a mínim, a parlar de quines partides pressupostàries o de quina manera podríem engegar millor aquest debat contra la pobresa.

Per tant, des del punt de vista de Ciutadans, nosaltres treballarem aquests dies que queden per intentar arribar a acords en aquestes propostes. Deien alguns portaveus, abans, que arribarien a acords. Jo entenc que Esquerra Republicana hagi de fer equidistància entre els seus socis del tripartit i el seu soci actual, però la veritat és que vostès han estat gestionant la Generalitat amb el desastre del tripartit, i estan gestionant la Generalitat amb el desastre de Convergència i Unió. Per tant, potser vostès també són el problema. No ho sé, no? –en tot cas, és una reflexió. Però bé, com que vostès quan parlen, doncs, no són partícips del tripartit, ni tenen res a veure amb aquest Govern, ni governen ara, i sembla que la memòria històrica s'ha esvaït i que vostès no tenen memòria pel tripartit i els 30.000 milions de deute que van deixar, doncs, suposo que no hi tenen res a veure. Però alguns catalans encara recordem, també. Tenim memòria i recordem els 30.000 milions de deute que han deixat vostès. Desviar el pressupost de 2010 al dèficit i duplicar el dèficit previst pel tripartit també és una manera d'empobrir Catalunya. També és una manera d'haver de prendre després decisions més doloroses quant a les retallades o la pujada d'impostos. Per tant, vostès també n'han estat còmplices, partícips, i ara ho demostren amb la seva participació, també, d'aquestes retallades, d'aquesta pujada d'impostos, i d'aquesta política que frena i que és una llosa sobre la reactivació econòmica de Catalunya.

En qualsevol cas, alguns deien que no hi som per posar el retrovisor. Efectivament, no hi som per posar el retrovisor, però, home, si pot ser, no tornem a fer les coses igual que s'han fet, perquè per alguna cosa devem haver arribat aquí. Quan un s'endeuta més del que pot, i sobretot és incapaç de gestionar aquest pressupost públic, després vénen les conseqüències. I quan un pren decisions, en comptes de reactivar l'economia, de frenar-la i de posar IVA, IRPF, nous impostos, retallades socials, menys prestacions sobre l'economia catalana, també té conseqüències.

Per tant, hem de gastar menys i millor, que és el que hauríem de fer, i hem de prioritzar en què gastem i sobretot en què invertim. Aquest és el veritable debat: en què invertim els recursos que tenim perquè torni a girar la roda de l'economia a Catalunya. Si el debat

–vull insistir, per acabar, en aquesta idea– només gira entorn de com repartim les engrunes, com repartim la misèria, com repartim els ingressos –els pocs que tenim– i el deute de 60.000 milions que actualment té la Generalitat –és a dir, rescatats pel Fons de liquiditat autonòmica, és a dir, la comunitat més endeutada en termes absoluts d'Espanya–, és molt complicat mirar endavant. Per tant, també l'herència rebuda ja no d'un govern, sinó d'un altre –i de Convergència també, per cert, amb els pressupostos aprovats amb el Partit Popular–, és el que ens ha portat a una situació molt complicada a les finances públiques. Això no ha plogut del cel; que Catalunya sigui la comunitat autònoma més endeutada d'Espanya en termes absoluts, 60.000 milions de deute, dic jo que alguna cosa deu tenir a veure amb els governs de Catalunya, alguna cosa hi ha –tot no: alguna cosa. Sembla que no va amb vostès.

Per tant, assumim també la mala gestió com a responsable de la generació ara mateix d'un llast sobre l'economia catalana. Si no tinguéssim 60.000 milions de deute no s'hauria d'haver retallat en educació, no s'hauria d'haver retallat en sanitat. Només la partida pressupostària d'interessos del deute suposa la retallada de salut i d'educació conjunta del pressupost de la Generalitat. Per tant, endeutar-se per sobre de les possibilitats sense prioritzar la despesa també és una manera de retallar serveis socials. I haver-se endeutat 60.000 milions i tenir avui un deute que suposa 2.000 milions d'euros –un departament sencer podria ser tranquil·lament de la Generalitat– és també una forma de generar pobresa. Per tant, la mala gestió també és aliada de la pobresa. I destinar recursos al que no és prioritari i retallar-los del que és prioritari també és generar pobresa.

Per tant, la pobresa no plou del cel, la pobresa també es genera amb les polítiques que es prenen i les decisions. I, en aquest sentit, nosaltres estem convençuts que es poden prendre altres mesures per intentar reactivar l'economia.

Finalment, una última reflexió a molta gent que ens hagi vist en aquest debat. Jo no sé si serem capaços d'arribar o no a acords, jo no sé si calia o no –com deien alguns–, si aquest debat s'havia de produir d'aquesta manera. En qualsevol cas, sí que s'ha de fer un reconeixement a les entitats que han portat aquest debat també d'alguna manera aquí, de la feina que fan molts voluntaris, molta gent que està treballant precisament contra la pobresa. Nosaltres aquí fem un debat entre parlamentaris, entre diputats, però, efectivament, també allà al carrer, allà fora hi ha molta gent que està ajudant que hi hagi gent que ho passi una mica menys malament i que hi hagi gent que també estigui treballant cada dia per pal·liar aquesta pobresa.

La nostra tasca no és pal·liar la pobresa. La nostra tasca és que no hi hagi pobresa. I la tasca de la gent que està treballant de voluntària i en aquestes entitats, moltes vegades és ajudar que la gent ho passi menys malament, però la nostra tasca com a responsables públics, ho assumim també com a grup de l'oposició –que no ha governat, però també ho assumim–, és generar riquesa per acabar amb la pobresa. No és repartir misèria, no és pal·liar la pobresa: és prendre decisions intel·ligents, arribar a acords perquè a Catalunya no hàgim de fer cap altre Ple sobre la pobresa.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Quatre matisos. La primera és la temptació que anunciàvem aquest matí. Tot és una qüestió de judici de valor, però veníem a parlar de les dificultats i de la situació de la pobresa que viuen milers i milers de persones, més de 2 milions a casa nostra, i tenim la sensació que hem acabat parlant més dels problemes del Govern. No negarem la intersecció, no negarem la intersecció entre totes dues realitats, però, sens dubte, s'ha parlat molt més de la segona que de la primera.

L'altre, també, darrere de tot el que s'ha dit, és que hi ha un mite que cal desmuntar profundament, que és que la pobresa és apolítica. I un rave –i un rave. La pobresa és profundament política i, com s'ha dit també, doncs, és l'efecte directe de les polítiques econòmiques i de les polítiques antisocials. Per tant, la política té responsabilitats i té responsables.

L'altre és que tampoc ens ha quedat clar –quasi que ho dic com a periodista–..., si hagués de fer un titular avui de quines són les propostes del Govern, no sabria què dir, més enllà d'anunciar el que s'ha estat fent els últims mesos de forma absolutament pal·liativa i al nostre parer, òbviament, minúscula. No penso o no pensem que sigui el missatge que voldrien escoltar la majoria del nostre país ni les 4.200 entitats a les quals m'he referit abans.

Sí que és veritat que en la intervenció anterior..., ja que aquest matí el conseller Puig parlava de tendències i altres consellers d'entorns, sí que ens agradaria parlar de quines són les tendències i els entorns en la gestió de l'exclusió i la marginalitat que es donen en altres indrets del món que molt sovint es posen com a referents. Un és l'excés de poder burocràtic i la tendència a la policialització dels serveis socials, és a dir, entendre la pobresa com un problema individual –la pobresa és la persona individual que s'ho ha buscat– i no com una profunda injustícia social que afecta milers de persones fruit d'una societat injusta i desigual, les dinàmiques geogràfiques de segregació social, segregació urbana i segregació cultural, el que anomenem el «quart món», el que anomenem ja les nostres «banlieues» –els nostres guetos, el nostre rerepaís.

Una altra tendència és d'abandonament de plantejaments que semblaven immutables –drets socials, inclusió, cohesió–, i la seva substitució per formes, com hem dit, assistencialistes o paternalistes. La reflexió val la pena. De què estem parlant, de Banc d'Aliments o del dret a l'alimentació, que segons la cimera del dret a l'alimentació de la FAO, els estats han de garantir, procurar i respectar? Estem parlant de drets o estem parlant de caritats?

L'altra tendència en els nostres entorns anglooccidentals és la culpabilització de la pobresa, o sigui, fer responsable –aquesta mirada classista que qui és pobre és pobre perquè vol–, i allò que va aparellat amb aquesta culpabilització, que és l'estigmatització i la criminalització de les persones pobres. La pobresa és una situació i un estat de necessitat. Paral·lelament al desmantellament de l'estat del benestar –a reduir-lo no absolutament, sinó a la mínima expressió, per tenir pràctiques caritatives–, l'externalització i la privatització, un model dickensià pràcticament –de Charles Dickens–, on qui entren no són les polítiques socials, sinó la filantropia, la caritat o la beneficència.

La que ens preocupa, que ens hi hem referit també, és la transferència de responsabilitats socials de l'estat a la política criminal, fet que és anomenat com la «criminologia de la intolerància» o les «broken windows», la «tolerància zero». És a dir, la retirada de la funció social de l'estat i el retorn a l'estat gendarme. Això en què es tradueix o quins biaixos n'hem llegit a l'Estat espanyol? Vint-i-cinc reformes del Codi penal, el retorn al populisme punitiu, l'empresonament i el càstig rutinari de la pobresa. Finalment, el 2010 el que anunciava el tripartit eren tres mil places més de presó i una hipoteca, per cert, del totxo de les presons, que estarem pagant els propers trenta anys.

La batalla de l'espai públic també es tradueix en aquesta mirada classista sobre les persones que viuen les situacions més severes i més dramàtiques, els sense sostre. La criminalització també de l'alteritat. Aquest país, com al llarg de la seva història, som una cruïlla de diferents processos migratoris; doncs, també tenim els nous catalans que ens acompanyen, però també aquesta criminalització de l'alteritat en la batalla dels recursos entre pobres, i, òbviament, l'ou de la serp de la xenofòbia, del populisme d'extrema dreta. La banalització de la pobresa. Deuen recordar vostès perfectament allò de: «Tienen Twitter y piden ayudas.»

Magnificar també la por, el discurs de la por, la mirada atàvica. En un context d'inseguretat social, doncs, magnificar la mirada penal i parlar de molta inseguretat, del reclam de més policia, i no entendre que qui genera més inseguretat avui és la mercantilització de la vida i la mercantilització dels drets socials i laborals.

Després també, per evitar alguns reduccionismes, la pobresa no és només la falta d'ingressos, són moltíssimes coses més, és multidimensional, i les fases de fragilitat, de dependència i de ruptura vital en què pot entrar una persona o una família són multiformes.

Els canvis econòmics en l'entorn social, en l'estructura productiva, són profunds, definiran la nostra societat. Hi insistim: per nosaltres, després de la crisi vindrà el paisatge devastat de la crisi.

I l'altra, també, quan en Pere Bosch parlava del passat. No era tant per ancorar-nos en el passat, sinó que ara ja sabem el que no hem de tornar a fer mai més. Ara ja sabem què es va fer en els *happy years*, en els trenta anys gloriosos on estàvem en plena disponibilitat de redistribuir la riquesa, de combatre no els efectes, sinó les causes de la desigualtat, a través fonamentalment d'allò que és més *leveler* a les nostres societats occidentals, que era l'educació, no?, i a través..., segurament no podíem evitar entrar a la Comunitat Econòmica Europea, no podíem evitar entrar a l'OTAN –per cert, aprofito per dir que fa uns quants anys vam dir que no–, però sí que podíem treballar en la base de les polítiques socials, culturals i educatives.

Hi ha més coses, però l'última pregunta..., com que el debat és sobre recursos, no me'n puc estar, d'insistir-hi, des de la tossuderia: els recursos hi són, el que passa –sempre són limitats, òbviament–, que estan a un altre indret o es prioritzen altres pagaments. En un context, òbviament, d'escassedat –la crisi de liquiditat per a polítiques públiques– i d'austeritat, què ens diu que serem més pobres? Si no canviem el cicle, si no assumim allò que és el problema cabdal i fonamental del sud d'Europa, que és la qüestió del deute.

Aquest país està endeutat fins a l'any 2108, aquest país té un frau fiscal de 16.000 milions d'euros –abans el senyor Amorós deia 12.000, les dades que tenim nosaltres són 16.000 milions d'euros–, i cada cop coneixem més mecanismes –tipus mariachis, truita holandesa, doble irlandès o el sandvitx– de com famílies nostrades, començant per Neymar i per Messi, no? –començant per Neymar i per Messi–, o pel Barça i d'aquí en avall uns quants –i tenim la llista, ja l'hem dita algunes vegades, de tots els imputats per frau fiscal via Holanda, via les Antilles holandeses, etcètera, via Suïssa, via Liechtenstein–..., 16.000 milions d'euros –9.701 milions d'euros, ja ho hem dit, en interessos del deute, més del que s'ha retallat– de beneficis empresarials. Des que va començar la crisi, les empreses de l'IBEX 35 –per cert, el 70 per cent de les quals operen en paradisos fiscals– han obtingut 250.000 milions d'euros de beneficis –250.000 milions d'euros de beneficis. I òbviament, el frau bancari: van guanyar bancs –van guanyar després, van guanyar durant i van guanyar després.

Nosaltres esperaríem no el titular immediat de divendres o de dissabte, sinó realment que aquesta gran remuntada –que haurà de ser lenta–..., que avui tinguem el punt de no-retorn, el punt d'inflexió que obri una altra etapa. No penso que sigui demanar massa, sobretot demanar massa en base a la realitat dels carrerons, no de les avingudes del nostre país. Que sortim d'aquí amb una moratòria de desnonaments, que garantim el dret a l'alimentació, que lluitem contra la segregació educativa. Fa..., no sé quina hora és, però fa quatre o cinc hores l'Aliança contra la Pobresa Energètica ha denunciat la reforma del Codi de consum com a absolutament insuficient, com un fracàs, i ens ha recordat, respecte als talls de subministrament, on està l'alternativa per retallar-los. Des del 2003 l'electricitat ha pujat un 83 per cent, des del 2008 l'aigua un 65 per cent, però resulta que l'any passat Endesa va guanyar 2.771 milions d'euros en beneficis nets, Gas Natural 1.557 milions d'euros i Agbar 437 milions d'euros. La pregunta és qui es fa responsable d'aquesta transferència de baix a dalt.

Els recursos hi són, el que cal és tenir valentia. I o quadrem els mercats, o aquesta societat serà molt més desigual, molt més injusta i molt més precària. I això ens implica també com a sud d'Europa. Vull dir, per-

què també tenim la possibilitat no només d'exercir la plena llibertat política, sinó també de recuperar l'autodeterminació i la sobirania econòmica per demostrar també, al sud d'Europa, que hi ha una altra sortida basada en principis socials, republicans, cooperatius, mancomunats i de suport i d'ajut mutu.

I amb això acabo. Tampoc esperin, des del punt de vista dels exclosos, que es quedin quiets tota la vida. I no ho dic com una amenaça, ho dic a la llum dels fets de la història: més pobresa és més confrontació, és més desigualtat i és entrar en una deriva que millor lluitar contra la pobresa que trobar-nos en un escenari absolutament complicat. Mirin Grècia, mirin les *banlieues* de l'entorn de París i mirin tants altres guetos on els desposseïts comencen a trucar a la porta exigint, justament, el que els correspon.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. President, consellers, conselleres, diputats..., a excepció del Partit Socialista, em sembla que aquestes segones intervencions han estat més conciliadores, i esperem que això ens porti verdaderament a la possibilitat d'arribar a acords, a acords reals.

Perquè, senyora Granados, vostè ens deia que nosaltres tenim un biaix ideològic, no?, i deia que la nostra ideologia és diferent de la seva. I certament, perquè, escolti, és d'esquerres allò que tots sabem i ens recordava aquí el senyor David Fernàndez que feia l'Ajuntament de Barcelona des de fa deu anys, que és cobrar als sense sostre que dormen al carrer? Perquè ha hagut de ser un ajuntament de Convergència i Unió qui retiri aquest disbarat de l'Ordenança del civisme. No sembla pas gens lògic, oi?, que algú amb tanta sensibilitat social es dediqui a cobrar cinc-cents euros als sense sostre que estan al carrer. Doncs, això és el que feien –això és el que feien. Hi insisteixo, ha hagut de ser un govern de Convergència i Unió qui canviés aquestes coses.

Ideologia –ideologia. Diu: «Vostès no varen votar la Llei de la dependència perquè reconeix drets subjectius.» No, no ens faci trampes, senyora Granados. Hi han els discursos al Congrés de Diputats, senyora Granados, i sap perfectament que nosaltres hi vam votar en contra des del primer dia per dos motius. El primer –o el segon, digui-ho com vulgui–, perquè no estava dotada dels suficients recursos econòmics. Això en època, doncs, d'una bona situació econòmica. Recordem que la Llei de la dependència és del 2006, i que per tant la situació era francament positiva per poder donar-hi resposta, però no estava dotada correctament, i, per tant, generava una expectativa –i ho vam dir des del primer dia– que no es podria complir. I des del primer dia el Govern central –no només el PP, que ha incrementat el seu dèficit, sinó també el Govern del Partit Socialista– no va pagar ni tan sols allò que posava a la llei, que és el 50 per cent. Per tant, en aquest sentit, doncs, escolti, diguem les coses pel seu nom. I un altre motiu, sí, evidentment: perquè envaïa competències, i aquest tampoc és un tema menor –no és un tema menor. I aquest país vol ser un país normal, i Convergència i Unió hem defensat sempre, doncs, que com a mínim aquelles que són les nostres competències, des del Govern central i des del Congrés dels Diputats es respectin.

I parla dels ajuts d'urgències socials i ens fa trampes, senyora Granados –ens fa trampa. Perquè vostè sap que són els ajuntaments precisament els qui tenen l'obligatorietat de complir amb la urgència social. Aquesta és una competència exclusiva municipal, així s'estableix per llei. Per tant, malgrat això –que és un tema de competència exclusivament municipal–, la Generalitat de Catalunya posa 5 milions d'euros a disposició dels ajuntaments per fer-hi front. I no és un retret, al contrari: és allò que dèiem de treballar colze a colze, també en aquest sentit. Escolti'm, doncs, potser li sembla poc l'ajut que fa la Generalitat, però quan no hi té cap obligació, la Generalitat posa 5 milions d'euros a disposició dels ajuntaments, precisament per fer front als ajuts d'urgències socials que..., els correspon als ajuntaments fer-hi front.

I a partir d'aquí, escolti'm, doncs, sí, l'Ajuntament de l'Hospitalet, com és la seva obligació –i fa bé–, hi posa recursos per donar resposta. Però diguin també, senyora Granados, quants d'aquests diners vénen de la Diputació de Barcelona –quants d'aquests diners vénen de la Diputació de Barcelona–, que ha fet un esforç –hi insisteixo, més enllà del que ja hi posava– de posar-hi aquest any 10 milions d'euros més per ajudar els ajuntaments de l'àmbit de la Diputació de Barcelona –de la província, per tant– per donar-hi resposta. Home, senyora Granados, diguem les coses pel seu nom. Segur que tots, doncs, hem de fer-hi més esforços, però les competències són de qui són. Els recursos, doncs, ja ho veu: també la Generalitat de Catalunya, malgrat no ser-hi competent, mira d'ajudar els ajuntaments en aquesta matèria. I en aquest sentit, doncs, escolti'm...

Senyor Herrera, ens deia que les seves inversions aguanten el país. Doncs, home, escolti'm, les seves inversions ens han hipotecat de tal manera que ara ens toca pagar cada any, doncs, 2.000 milions d'euros. *(Joan Herrera Torres fa gestos de desaprovació.)* Sí, bufa, vostè bufa. Més bufem tots plegats. Més bufem tots plegats, que no tenim 2.000 milions d'euros per fer polítiques socials. Això sí que em fa bufar. *(Remor de veus.)* Escolti'm, francament, podríem tenir diners per fer despesa social, i en aquests moments no en tenim. Doncs, potser és això la manca de sensibilitat, m'entén?

I ens diu que tenim manca de sensibilitat, i que sort en tenim dels ajuntaments. Se'n recorda, que més de cinc-cents estan governats per Convergència i Unió? Això també són ajuntaments, eh?, els governats per Convergència i Unió –entre ells el principal de Catalunya, el de Barcelona–, amb la qual cosa, escolti'm, aquests ajuntaments que ho fan tan bé, doncs, resulta que més de cinc-cents estan en mans de Convergèn-

cia i Unió. Alguna cosa..., ni que sigui perquè estem en l'àmbit municipal i ens devem empeltar de no sé què, fem polítiques socials. Francament, nosaltres no volem cap protagonisme, però sí que ens sentim orgullosos que malgrat que hi ha una gran limitació de recursos, des de l'àmbit local es fa molta feina. I com li deia: també des de l'àmbit local, on nosaltres governem –en els ajuntaments, en els consells comarcals i a les diputacions.

I no ens enganyem: es fa també molta feina, una feina majúscula, des de la Generalitat, malgrat –i celebro que vostè ho hagi dit també– la mancança de recursos, i que necessitem un millor finançament. Però com deia la consellera Munté, són dos àmbits que van conjuntament, dos àmbits que van conjuntament al que és poder donar respostes de política social, poder donar respostes a la pobresa en poder disposar dels nostres propis recursos, els que generem, que són suficients per donar respostes a les necessitats d'aquest país. És per això tan senzill que l'agenda social va alhora amb l'agenda nacional. És per això tan senzill que aquest país, almenys així ho defensem Convergència i Unió, vol ser un país normal.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

La presidenta

Ara vénen les propostes, ara. Ara vindran les propostes. Hem acabat el debat. *(Veus de fons.)* Senyor Herrera, senyor Herrera... *(Veus de fons.)* Senyor Herrera... Les propostes, ara. Fins a les 21 hores tenen temps per a presentar les propostes de resolució. La comunicació als grups parlamentaris serà cinc minuts després. El termini per a presentar les propostes transaccionals, demà dijous a les 14 hores. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà deu minuts després. El termini per a sol·licitar votació separada de les propostes, demà a les quatre de la tarda. I la presentació i votació de les propostes de resolució se substanciarà demà dijous, no abans de les set de la tarda.

Hem acabat el debat, però continuem la sessió plenària.

Interpel·lació
al Govern sobre el sector agroalimentari i el problema dels purins (tram. 300-00141/10)

I continuem amb les interpel·lacions, i iniciarem la interpel·lació al Govern sobre el sector agroalimentari i el problema dels purins. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Bona tarda, presidenta.

La presidenta

Sí, senyor diputat, ja pot començar. *(Pausa.)* D'acord.

Òscar Ordeig i Molist

D'acord. Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller Pelegrí... Bé, en primer lloc deixin-me agafar el fil del ple que estem tenint avui, no?, el monogràfic; en primer lloc, per dir-li, conseller, que hem parlat de cohesió social, i estarà amb mi també en la importància del seu departament, del Departament d'Agricultura, en la cohesió territorial. Potser un tema que també..., és important que no hi hagi diferències entre les persones per raó de renda, però també és important que no hi hagi diferència entre les persones per qüestions de territori. Això és un tema que..., també hauríem d'analitzar dades sobre com està augmentant la pobresa als territoris rurals, i, per tant, aquí molt lligada –íntimament lligada– al món rural, al Departament d'Agricultura.

Faré una petita... La interpel·lació té dos objectius, bàsicament. En primer lloc, reivindicar la importància del sector. Hi coincidirem, aquí segur que ens entenem; no sé si a la segona part, que és analitzar les problemàtiques actuals i les assignatures pendents que sota el nostre punt de vista tenim, i una de molt clara també –en l'última part, de la referència al sector porcí– a les plantes de purins.

Un diputat d'Esquerra li comentava un dia en una comissió: «El sector es troba en un atzucac.» Se'n recorda? Un diputat d'Esquerra. Per tant, és aquí on diem: les dades del sector agroalimentari són bones, són creixents? És un sector anticíclic: mentre que la majoria dels sectors econòmics s'enfonsen, perden ocupació, el sector agroalimentari creix, crea ocupació. És anticíclic, eh? I, per tant, més que ho serà en el futur. Té punts forts i alhora unes oportunitats, que vol dir que el consum d'aliments els propers anys –mundial– creixerà, i, per tant, aquí tenim un potencial de creixement important que l'hem de saber aprofitar.

Però no n'hi ha prou –no n'hi ha prou. Com en el creixement de les desigualtats socials de casa nostra, també volem posar de manifest un element, una assignatura pendent que tenim aquí, sobre la taula, i que hi hem de posar remei –els companys de la CUP també ho deien, que els preocupava molt, no?, tirant d'hemeroteca. Són les desigualtats entre les grans empreses, grans distribuïdores del sector agroalimentari, i els petits agricultors, ramaders. Les polítiques del Govern van molt enfocades a l'exportació i a fer concentracions de cooperatives, concentracions empresarials per tal de guanyar dimensió. Està bé una part, però no hem de desatendre aquell teixit, aquella microempresa, aquella petita empresa. Catalunya és país de microempreses i de pimes. Doncs, al sector agrari també ha passat el mateix. Qui està més arrelat al territori –al Pirineu, a les Terres de l'Ebre, a tot el territori– és el petit agricultor. Per tant, cal incidir a veure com distribuïm millor aquesta riquesa. S'està creant riquesa al sector? Sí, però s'està distribuint malament.

Tenim molt clar que el sector va molt condicionat a la Unió Europea, a les negociacions amb el ministeri, a la crisi. Per tant, ho tenim clar i no li demanarem l'impossible, però el que sí que li demanem, que cal canviar determinats aspectes de les polítiques actuals, i

cal defensar millor els nostres interessos. Ja li ho hem dit: finançament als petits agricultors, la modernització –ajudar a la modernització d'instal·lacions– per complir normatives, per millorar, per innovar. Vostè em diu diverses vegades: «El sector no tornarà a ser el que era», referint-se –suposo– a les subvencions. Miri, jo dic: «És que no ha de tornar a ser el que era. Ho entenem.» Però llavors hem de definir prioritats, hem de coordinar millor les polítiques d'innovació i modernització. El sector és competitiu, però sobretot és competitiu perquè hem tingut empreses que han tirat el carro, això no m'ho negarà. I també un dia vostè comentava: «El sector va bé, tenim empreses de referència internacional, tot i l'Administració.» Se'n recorda, que fèiem aquella broma? Per tant, dir, home, l'Administració ha d'esperonar; si reconeix que és una barrera, anem malament.

Per tant, no faré molt més recorregut –perquè si no, no tindré temps–, però plans de millora, plans de reconversió varietal, ajudes a la modernització de cooperatives, diners pendents de pagar. Tenim subvencions i agricultors que estan pendents de cobrar des del 2010, des del 2011, des del 2012. Per tant, modernització sí, innovació sí, però sobretot el Govern ha de complir amb els seus compromisos, ha de donar com a mínim un compromís de pagament, uns terminis.

Suport als petits agricultors. Nosaltres l'ajudarem, però vostè ha de ser valent i evitar més retallades com les que hem tingut el 2014; 2013-2014, retallada acumulada de prop del 60 per cent del pressupost del seu departament. El 2014, del 37 per cent del pressupost. Per tant, ni modernització, ni innovació, ni exportacions. Això li ho dic de cara a millorar; de fer pressió, entre tots fer pressió, per tal de poder fer aquestes noves polítiques públiques del sector agroalimentari.

Hem fet... Bé, evidentment, modernització de regadius, camins. Ens cal la xarxa de camins. A vegades diem: «No es poden fer noves infraestructures.» Però és que el problema que tenim és que hi ha pagesos que no poden anar a treballar o no poden anar als pobles allà on viuen perquè no estem fent prou inversió. Entenc que és un moment molt difícil, eh? –ho entenc–, i que s'havia fet una inversió molt important en millores d'infraestructures agràries, però cal continuar, perquè si no, és que l'alternativa –i vostè ho sap, perquè coneix molt bé el territori, segurament el conseller que millor coneix el territori– és molt més cara, que vol dir manteniment, que vol dir improductivitat. Per tant, accions concretes.

Vam dir... Podem fer una reflexió global: quantes vegades hem dit del Ple monogràfic d'agricultura...? Ara farà un any que una moció d'Esquerra Republicana que es va aprovar en aquest sentit –deu, onze mesos, fa–..., que faríem un Ple monogràfic, entre altres coses per avaluar el compliment, el grau de compliment de l'anterior Ple monogràfic que havíem fet el 2010, que era un bon treball. Era un bon treball, hi havia una bona diagnosi, hi havia propostes de resolució; que nosaltres li diem: no fem més plans estratègics, més programes, més propostes de resolució. Podem fer un Ple monogràfic, però agafem les que tenim, els estudis que hem fet. Tenim un bon diagnòstic, tenim unes bones estratègies sectorials de què cal fer, però el que hem de fer és complir-les. Tenim un pla estratègic de dejeccions, tenim un pla estratègic de la innovació. Si està bé, però el que ens cal –el que ens cal–, i d'això també se'n recordarà –ho he vist també a algun dels vídeos del Canal Parlament–..., que hem de parar del «cal, cal, cal», que sempre estem fent tants estudis del «cal, cal, cal», i passar a l'acció, eh? Perquè hem fet tants diagnòstics i hem convidat tantes vegades el sector, que el sector jo crec que espera que donem solucions concretes.

Com que em queden tres minuts, passo ja a planta de purins, però tenia moltes més coses –però segur que tindrem altres moments per parlar-ne. Plantes de purins. Primer de tot, algú m'hauria d'explicar per què Convergència i Unió va votar a favor del decret de reforma energètica al Congrés dels Diputats. Jo és que no ho entenc. Podien haver condicionat el vot favorable a no eliminar les primes a les plantes de purins. *(Pausa.)* No ho sé, eh? Llavors, l'ordre ministerial va acabar de donar-li l'estocada definitiva.

Per tant, jo, senyor conseller, i el sector ens ha demanat que ho fem així, i li ho diem de cor des del grup parlamentari..., té el nostre suport per demanar la retirada –per demanar la retirada–, tal com ho hem fet –que acceptin les al·legacions–, de l'ordre ministerial. I, per tant, el recolzarem en tot allò que estigui al nostre abast. Ara, també li demanem alternatives. Mentre això no passa, què fem? Osona, el Segrià, Tarragona, els bujols de Girona... Tenim dos, tres mesos fins que els dipòsits de purins estiguin plens, d'acord?, zones especialment vulnerables. I que per tant d'aquí a dos, tres mesos, com sap, no s'hi podran portar els purins dels camps. I, per tant, dos, tres mesos i tindrem un greu problema de contaminació, un greu problema econòmic i que ens afecta no a les comarques que hem dit vulnerables: afecta el preu de la carn –pot afectar el preu de la carn–, pot afectar el preu dels productors, i per tant pot afectar l'economia i l'ocupació, perquè és un sector..., el porc és el 60 per cent del sector carni, eh?, 3,6 per cent del PIB –el sector alimentari–, de l'economia. Per tant, ens hi juguem molt tots –tots.

Responsabilitats. M'estranya que no hi hagi aquí el conseller d'Empresa i Ocupació. Com també li hem dit: «Home, el ministre d'Agricultura i el ministre d'Indústria del Govern espanyol potser haurien de dir...» El d'Indústria, perdoni, hauria de dir alguna cosa, com el conseller d'Empresa i Ocupació, encarregat del ram, hauria de dir alguna cosa. Són ells que han creat aquest problema. Per tant, en el diagnòstic coincidim, però el problema..., qui haurà de gestionar aquest problema serà la conselleria. Tenim les competències; per tant, tenim la responsabilitat. I el que no podem fer és mirar cap a un altre costat. Per tant, jo què li demano? Home, doncs, una proposta d'actuació concreta i urgent de gestió dels purins. Teníem el consorci Gesfer, del 2009, que el vam desfer, que el sector n'estava content. Per tant, això seria potser qüestió de recuperar-ho per tal de saber coordinar la gestió dels fertilitzants de les plantes.

I llavors un últim element: que si les al·legacions no van bé –que sembla que no aniran bé, pel que es diu–,

si la moratòria no s'aconsegueix, home, doncs, potser hauríem d'establir alguna mena de col·laboració, no sé de quin tipus, ho deixem obert, però alguna col·laboració financera –Institut Català de Finances, Govern de la Generalitat– amb aquestes plantes per intentar que puguin tornar a obrir. Per una qüestió molt senzilla –coincidirà amb mi–: que tenir les plantes tancades i fer una alternativa de gestió dels purins serà més car i més contaminant que tornar a obrir les plantes amb una col·laboració de la Generalitat.

Per tant, jo li demano, evidentment, que fem propostes concretes per al sector en general. I sobretot –sobretot–, necessitem solucionar al més aviat possible en els propers mesos la gestió dels purins a casa nostra.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per respondre l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural
(Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, en primer lloc, li agraeixo molt el to de la seva intervenció. Vostè sap per què ho dic, això. *(El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural riu.)* Sí. I, per tant, està bé que puguem tenir l'oportunitat de parlar i de debatre aquells aspectes que ens preocupen.

I crec que el sector agrari i el sector ramader en especial, pel que fa a l'última part de la seva intervenció, doncs, són una preocupació de tots plegats. Que la compartim, i hi ha algunes coses de les que vostè ha dit que, com vostè sap, les comparteixo, i li ho he dit públicament, ho he dit públicament. Estic segur que vostè moltes de les idees que té o que ha expressat en aquesta interpel·lació les ha tret de declaracions meves que òbviament subscric, perquè crec que les puc subscriure, les puc mantenir i les puc justificar. Per tant, en aquest sentit, podem coincidir en moltes de les seves puntualitzacions.

Vostè parlava de la cohesió territorial i del que significa també la pobresa en el món rural, i ha parlat després també del Ple monogràfic sobre agricultura. Ja li avanço ara que d'acord amb la Mesa i la Junta de Portaveus, també del seu partit, el Ple monogràfic d'agricultura se celebrarà en aquest període de sessions, segurament el mes de juliol. Per tant, no defugim el que és la celebració del Ple monogràfic, el farem, i el farem el mes de juliol, on també espero tenir les oportunitats per a poder portar i debatre tots aquells aspectes vinculats al que és el sector agrari, el món rural, etcètera.

Vostè em deia dos objectius: el primer, reivindicar la importància del sector –que, òbviament, el comparteixo–, i després algunes assignatures pendents que fan referència específicament al sector de les dejeccions ramaderes, si m'ho permet.

El sector crea ocupació, és anticíclic, creixement del consum dels aliments: tot això ho compartim. Ho he dit moltes vegades, públicament i privadament. És evident que les polítiques del Govern en aquests moments van orientades a: primer, productes de qualitat; segon, intentar que hi hagi la confiança del consumidor en la seguretat alimentària –aquest és un concepte molt important–, i tercer, fer això des d'un punt de vista de la internacionalització. Aquests tres conceptes el que volen i busquen és buscar la major competitivitat del nostre sector agrari i ramader català. Sector primari: sector agrari, sector ramader, sector pesquer –no ens deixem el pesquer, que també té la seva importància i la seva transcendència–, des del punt de vista territorial –com vostè hi feia referència– i des del punt de vista òbviament econòmic, no?

Si hi ha algú que té –si em permet l'expressió– obsessió per la fixació de gent en el territori, sóc jo. I, per tant, les polítiques que estem fent en l'àmbit agrari, en l'àmbit ramader, en l'àmbit del sector primari..., jo què vol que li diga: ho repeteixo sempre. *(Pausa.)* Fins i tot la senyora Sara Vilà fa alguna expressió. Busqui les meves declaracions –ara generaré polèmica– sobre el Segarra-Garrigues. Ha de ser també un element de dinamització econòmica, infraestructura de país, etcètera, però també de fixar gent en el territori. Per què? Perquè crec que només si la gent viu en el territori, i viu del territori, i pot viure dignament del territori..., és com gestionarem millor el país i tindrem, des del meu punt de vista, una millor gestió de molts aspectes –entre d'altres, el sector primari, no? Per tant, tot el que sigui..., qualsevol política, qualsevol acció, qualsevol referència vinculada al que és la fixació de la població en el territori per gestionar el territori, evidentment comptarà amb la meva persona i amb l'acció del Govern que en aquests moments té les seves responsabilitats.

Vostè feia, escolti, la referència al tema dels canvis que hi pot haver i que hi ha d'haver. Segur que tot no ho fem bé, i per tant en aquest sentit estem oberts a poder rebre qualsevol suggeriment que millori la política que fem entre tots sobre aquest sector. En aquest sentit, ajuts als petits agricultors. Miri, la PAC –la PAC–, que vull recordar que és una PAC que té un alt component ambiental, que el comparteixo –que el comparteixo–, està vinculada també al que és el productor actiu. No està vinculada al que és l'activitat: està vinculada al que és el productor actiu. I, en aquest sentit, també les negociacions que hem fet amb el ministeri ens porten a tenir en aquest Estat espanyol, de moment, una vinculació al productor actiu.

Això també és molt important, perquè quan vostè parla d'innovació, si hi ha algú que també vol ser referent en innovació som nosaltres. I un exemple li poso: el Fruitcentre. I és una obra de govern que no l'he fet jo, i li dono a vostè la possibilitat que vulgui vindre i ho reconegui. Fruitcentre és una iniciativa del Govern del partit al qual vostè representa, i que vam acabar nosaltres, òbviament, però que és una posada en valor i és un valor afegit que té el sector en aquest cas de la

fruita. I és importantíssim, i aquí hi ha recerca i aquí hi ha innovació. I si realment volem ser competitius en aquest mercat internacional, o som innovadors, o tenim aquesta capacitat de recerca, o no podrem fer aquella feina que realment hem fet.

Modernització, plans de millores. N'hem fet. Si hi ha algun èxit que s'ha donat en aquests últims temps és les reconversions, els plans de reconversió, i té un èxit amb precedents que no hi eren, i a més a més hem ampliat aquest pla posant-hi molts diners –juntament amb l'Estat espanyol, això sí– per poder fer possible això.

Li admeto un dèficit que no hi tinc solució, que és els pagaments pendents –no hi tinc solució. Aquest dematí el president de la Generalitat explicava d'una manera més detallada la dificultat de tresoreria, les dificultats pressupostàries, els dèficits. Per tant, no tinc solució sobre això, i li ho admeto, i és un cost que aquest Govern està assumint des del punt de vista del sector, és veritat. No estem fent front, perquè no podem, perquè no tenim la disponibilitat econòmica, perquè no tenim els diners, a aquests ajuts, a aquestes ajudes o a aquests diners que teòricament haurien d'anar vinculats al sector, que se'ls mereixen; i que també, òbviament, doncs, jo tinc el pesar de no poder fer front a aquesta possibilitat.

Quan parla vostè del paper de l'Administració, jo li dic: l'Administració no ha de fer per si sola. L'Administració ha de posar condicions perquè es permetin determinades coses, i en aquest cas és la dinamització econòmica en l'àmbit del sector primari. Però nosaltres hem de fer una cosa que canvia paràmetres i canvia paradigmes –per mi–, que és la col·laboració publicoprivada. Ni l'empresa privada pot fer-ho sola, ni l'Administració pot fer-ho sola, i hem de ser capaços de trobar fórmules a partir de les quals buscar aquesta col·laboració publicoprivada que jo crec que és important que es tingui en compte.

Vostè demana menys plans i més acció. Jo li detallaré ara, en aquests minuts que em queden encara de la interpel·lació, el tema concret que vostè em demana. Em demana accions. És evident que nosaltres, si no tenim una estratègia, no podem actuar, perquè vostè si no vindria aquí: «Vostès no tenen cap pla, vostès fan a tort i a dret, van fent sense cap tipus de referència, i per tant no fan les coses bé.» Tenim els plans, però tenim les accions. Vinculat al tema de les plantes de purins, vostè sap que nosaltres hem treballat, hem lluitat i estem al costat del sector, i de fet vaig convocar una reunió a iniciativa meva precisament per això, per buscar la complicitat del sector, de les empreses, dels sectors agraris, dels sindicats i de les agrupacions professionals agràries, i també dels grups parlamentaris –si no ho recordo malament, vostè també va venir en aquesta reunió.

Nosaltres, quines són les..., primer, compartim la moratòria, l'hem demanat nosaltres, i en aquell document que se'ls va entregar nosaltres demanàvem: «La prioritat és la moratòria.» I des d'aquell moment –i des d'abans– fins ara, fins ara mateix, estem tenint converses amb els ministeris corresponents perquè hi hagi –per intentar-ho– una moratòria. Vostè demana explicacions de per què vam votar a favor del decret energètic. Hi han dues raons. La primera: el decret energètic no és el causant directe del que és el tancament d'aquestes plantes, perquè això ho fa una ordre –vinculada al decret, òbviament, però una ordre. Per tant, el decret ni contemplava ni contempla les conseqüències que ara vostè m'està tirant en cara –amb tot el respecte, eh?– sobre aquesta qüestió. I dos: vostè creu que amb el mix energètic que teníem podíem continuar sent competitius en aquest país a nivell d'indústria, a nivell de societat, a nivell de particulars? Jo crec que no. Havíem de canviar el mix energètic, i aquest mix energètic es va poder canviar, s'ha canviat, s'està modificant, gràcies a aquell decret.

És evident..., hi ha, algú diria, danys col·laterals? És possible, òbviament que és possible. Però això no és un tema tancat, ara per ara –no és un tema tancat. I en aquella reunió a què vostè va assistir vam demanar expressament que la gent presentés al·legacions i presentés esmenes a aquesta ordre, i s'ha fet, i en base a aquestes esmenes estem negociant, i espero que puguem tenir una solució satisfactòria ben aviat per fer possible i afrontar aquest repte.

Vostè em demana accions concretes. Jo li ho explico. Dins del que és el Pla estratègic de fertilització, que és l'estructura i l'estratègia que tenim sobre això, li relataré accions concretes que estem fent. La primera és la millora de la fertilització. La investigació, la transferència, l'assessorament en la fertilització de cultius ens posen en condicions més favorables per a garantir la viabilitat de les explotacions –que vostè n'ha fet referència sense dir exactament aquest nom. És un interès meu no disminuir la cabanya ramadera per aquest efecte. Per tant, hem de garantir la viabilitat de les explotacions i –dos– no-afectació ambiental en zones d'alta densitat ramadera i en zones vulnerables. El problema el tenim aquí: zones d'alta densitat ramadera i zones vulnerables. Els 600.000 metres cúbics de purí que s'estan gestionant en aquestes plantes representa el 5 o el 6 per cent del purí que es genera a tot Catalunya, que estan concentrats en aquestes zones d'alta densitat ramadera i a zones vulnerables, i hem d'evitar que hi hagi una mala gestió d'aquestes dejeccions ramaderes. I aquest és l'objectiu. Primer, l'anàlisi, investigació, transferència i assessorament sobre això.

Dos, la millora de l'aplicació en l'aplicació dels purins incentivant cisternes amb tubs penjants o injecció. Això té un efecte directe des del punt de vista de les pèrdues de nitrogen per l'efecte de la volatilització, i això ho estem fent. Tres, substitució de nitrogen mineral per nitrogen orgànic, amb l'objectiu de reduir l'aportació de minerals fertilitzants substitució de nitrogen orgànic. Quatre, l'ús de la conductivitat com a mesura per a estimar el contingut de nitrogen en els adobs; tenir consciència exacta de quin és l'adob amb nitrogen que s'aplica al sòl. Cinc, la biodigestió de purins, reduir les pèrdues de nitrogen per volatilització i intentar tenir un element d'adob orgànic molt més eficient. Sis, les bones pràctiques en l'ús de l'aigua; tenim l'Oficina del Regant, tenim una sèrie de fets i de gestions i d'instruccions fetes –manual de pràctiques,

per exemple– sobre la utilització de l'aigua en instal·lacions porcines.

Set, millors pràctiques en l'ús eficient del nitrogen als aliments –tot el que és nutrició, tot el que és l'alimentació dels animals que redueix el nitrogen. En aquests moments hi ha empreses que els seus pinsos estan disminuint un 40 per cent la presència de nitrogen en aquestes dejeccions ramaderes –això sí que és molt important– i que ajuden a pal·liar l'efecte negatiu que podrien tenir aquestes plantes.

I vuit, assessorament al sector sobre les alternatives possibles de gestió, que n'hi ha: separació líquid-sòlid, intentar buscar centres de gestió mancomunada, etcètera.

I després, estem fent –no farem, no és un pla: ho estem fent– anàlisi de planta per planta i de granja per granja, per veure quines són les possibles afectacions en el cas que aquestes plantes haguessin de tancar.

Això és el que fem, amb fets concrets –no amb plans, no amb estratègies–, però sota, evidentment, una estructura i una acció que crec que tenim l'obligació també de tenir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller, coincidim en la música de fons, però llavors en els fets concrets... És aquí on ens perdem, eh? –ens perdem–, perquè llavors sortim al carrer, parlem amb els agricultors i amb el que està passant en aquests moments, i a vegades no acaba de coincidir amb la realitat.

Jo crec..., primer de tot, 6 per cent dels excedents. És un problema molt gran. Pot semblar un percentatge petit, però és un problema molt gran, perquè s'acumulen allà on hi ha problemes ja, precisament, zones molt vulnerables, amb una alta concentració. I que no és tan fàcil, treure els purins a un altre territori on n'hi hagi menys concentració. Escolti, els pagesos, molts ramaders, ja estan abocant segurament més del compte, però no ho sabem, perquè tampoc tenim exactament les dades. Però ja es veu –es veu– al territori com s'està abocant.

Per tant, això ens portarà problemes, i la millor solució és la prevenció. Nosaltres li oferim –a part de les mesures que vostè ha dit–..., hi havia el consorci que el sector..., no m'ha contestat, però el consorci de gestió de fertilitzants, que la gent –del 2009– n'estaven molt contents, amb diferents departaments de la Generalitat –per treballar coordinadament–, també amb el sector, establia una priorització. Totes aquestes mesures que ha dit segurament estarien aquí dintre, però em dóna la sensació que amagarem el cap sota l'ala i ens passarà com fa quinze anys enrere, eh?, que com estàvem tots amb les contaminacions per nitrats i les contaminacions dels nostres rius i els nostres aqüífers, no? Per tant, jo li ofereixo això. Primer de tot, que fem un pacte aquí amb les mesures, i comptabilitzar tot aquest 5, 6 per cent, a veure quina gestió en fem, i quin és el control que realment hi hagi el compliment del que s'acordi aquí.

A partir d'aquí, també li volíem dir una altra cosa de cara a solucionar aquestes al·legacions que tenim ara a Madrid. Home, doncs, estem instal·lats en aquest ambient de foc creuat mediàtic pel tema nacional i per les diferents visions de la jugada amb Madrid, que a vegades dóna la sensació que, a l'hora de solucionar un tema tan concret com aquest i en què tenim segurament el suport del ministre d'Agricultura –que segur que el tenim–, ostres, doncs, tot es complica molt de cara a solucionar això. Perquè es poden buscar solucions, es pot recuperar la prima, però també es poden buscar altres tipus de compensacions per fer viables aquestes plantes, no? En tot cas, aquestes plantes han de funcionar i s'han de reobrir, i si no paga Madrid, tocarà pagar al Govern i buscar la solució.

I nosaltres el que diem: «Escolti, busquem, explorem la negociació, baixem, almenys en aquest tema.» Tenim el sector que pot passar al davant i que, per tant, pot evitar que hi hagi aquesta trifulga política. I, per tant, vostè mateix a vegades ha fet algunes declaracions en què dius: «No se si l'ajuden gaire, llavors, a anar a Madrid a reivindicar, doncs, una solució per al tema.»

Quan li deia que la conselleria d'Agricultura és molt important per al territori, també li haig de dir una altra cosa en allò que dèiem del pressupost –que tampoc m'ha respost. Dir: hem d'aturar les retallades –molt per sobre de la mitjana–; entenent que tenim una prioritat social molt urgent en aquest país, però acabar les retallades, perquè, si no, què ens està passant? Que el departament s'està allunyant del territori. Estem tancant oficines d'Agricultura –vostè ho sap. Canvi de model, segurament. Jo li dic: doncs, miri, eh que a ningú se li acudiria, els mestres, els metges, concentrar la seva presència a les capitals? Perquè han d'estar allà on hi ha l'activitat, on fan l'activitat. Doncs, el Departament d'Agricultura ha d'estar on hi a l'activitat, i no tancar les oficines, i no tancar els laboratoris que estaven al territori, i que, per tant... *(Veus de fons.)* A part de casa meva, també n'hi havien. *(L'orador riu.)* I n'hi havien a altres llocs de Tarragona, també. Per tant... *(Veus de fons.)* No, perquè és un tema molt simbòlic i molt...

El Departament d'Agricultura el territori se'l sent seu, i, per tant, vostè ha d'estar orgullós –jo n'estic orgullós– d'això, i perquè és un departament molt implantat. I, per tant, això no ho volem perdre. I segurament haurem de buscar la manera de recuperar-ho, això. No ho vegi com una crítica, sinó que, a l'hora de parlar del model –que també em va agradar molt una frase que va dir un diputat seu que està per aquí–, a vegades dóna la sensació..., no és que sigui una qüestió pressupostària, és que és una qüestió ideològica, a vegades, també, de dir: «Concentrem determinats serveis.» Doncs, ostres, això no és moneda de canvi, i això ho fan servir moltes vegades. Per tant, no és que gestionin malament, no és que menystinguin el territori, si-

nó que a vegades ideològicament pensen que el servei públic, en la mesura del possible, s'ha de concentrar. I, escolti, jo crec que el que necessitem al territori és desconcentrar-nos, eh?, per dallò.

Per tant, jo no diré res més. Evidentment, si fem el monogràfic i vostè hi està d'acord, agafem els compromisos que havíem adquirit al Ple del 2010 –compromisos molt importants–, seguim-los, vegem el que s'ha complert –per no començar de zero–, i llavors, sobretot, fem aquest pacte tots els grups per com gestionem els purins d'aquí a dos, tres mesos –però li agrairia que ens passés un document i que ho poguéssim consensuar tots, veure imports i quantitats. I a partir d'aquí, ens tindrà al seu costat. I, evidentment, compti amb el Partit Popular, també, per intentar anar a Madrid i fer tota la pressió que sigui necessària.

Per tant –i últim–, plans de millora. Els petits agricultors depenen moltes vegades –la subsistència– del fet que es pugui cobrar. Molts han demanat crèdits per poder cobrar aquestes subvencions. Per tant, jo li demano que..., entenc les dificultats, però hem de buscar una alternativa, perquè necessitem..., els pagesos, els agricultors, necessiten cobrar allò compromès.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula per a la rèplica l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies. Senyor diputat, senyores i senyors diputats... Li torno a agrair el to de la rèplica, senyor diputat. Vostè em parlava del 5 per cent dels excedents. Òbviament, són moltes quantitats: 500.000 metres cúbics. I això no es pot negligir, no? Però per això estem també fent alternatives.

Hi ha una cosa en què, amb tota la cortesia, discrepo de vostè. És a dir, jo no tinc tan clar que aquestes plantes que en aquests moments estan tractant les dejeccions ramaderes hagin necessàriament, sí o sí, de seguir amb vida tota la vida. No ho tinc tan clar. Per què? Doncs, perquè aquestes són plantes que estan generant electricitat i que agafen un efecte, que és la calor que generen els motors, per assecar els purins, i ens solucionen un problema de gestió de dejeccions ramaderes, però jo crec que si ens quedéssem només aquí faríem un flac favor al sector. Jo crec que tenim..., la pregunta per mi és: tenim capacitat d'intentar construir un model –li ho admeto: un nou model– que permeti gestionar d'una manera diferent les dejeccions ramaderes? Jo crec que la resposta és que sí, per mi sí, i li he explicat abans com se pot fer: alimentació animal. Vostè sap, hi insisteixo, que hi ha actualment activitats ramaderes que tenen una alimentació animal que permet la reducció de fins a un 40 per cent dels nitrats. Això és molt important. Dos –li ho he dit també–, centres de gestió mancomunada. Tres, sistemes de separació sòlid-líquid. Són sistemes que estem portant a terme en aquests moments que ens permeten una eventual solució al tancament de les plantes.

Comparteixo la moratòria. Jo defenso la moratòria, però defenso la moratòria per poder tenir temps d'adaptar tot això –reducció de nitrats, centres de gestió, separacions sòlid-líquid, etcètera– d'una manera col·lectiva en les zones d'alta densitat ramadera i les zones vulnerables, per donar suport i per donar solució a aquestes zones on tenim el problema dels purins.

Però no comparteixo que aquestes plantes hagin necessàriament d'existir tota la vida. I aquí potser hi ha una diferència de model, que és legítima, no estic dient que no, però no comparteixo aquesta afirmació, des del meu punt de vista. Perquè jo crec que no ens hem de quedar immobilistes. «Com que això ens funciona, no toquem res.» Però jo crec que tenim solucions, i n'estan aplicant, de solucions. I si el preu de la integració avui és el que paguem per porc d'engreix, potser demà serà el que paguem pel porc d'engreix, però també quina és la disminució de nitrogen dels purins que generen aquestes dejeccions ramaderes d'aquests animals. És un canvi de model, és un canvi d'actitud. I això ho pot fer el mateix mercat, no cal que hi hagi tampoc ningú que ho controli o que ho viabilitzi, no? Per tant, crec, en aquest sentit, que podem anar cap a aquesta direcció.

Una altra reflexió. Les negociacions. Jo tinc..., cadascú té la seva manera de fer i de treballar. Jo crec que les negociacions –per mi– són un element que ha de ser i ha de comptar amb un element importantíssim, que és la discreció. Jo no negocio pels diaris, jo defenso el sector. Vostè diu: «Ha fet declaracions que després li poden impedir..., com després pot anar vostè a Madrid a defensar-lo.» Doncs, dic aquí el mateix que dic allà, i aquí són declaracions fortes i dures, si vostè vol. Allà també. I no em callo res, ni aquí, ni allà, perquè crec que és la meva obligació. I això no impedeix que cadascú tingui la seva posició, que amb el respecte als altres tinguem posicions fortes defensant el sector, que és el que jo intento fer. Per tant, no és incompatible, i el que defenso aquí ho defenso allà. I crec que això ens està anant bé en alguns aspectes, en els quals podem negociar. On no podem negociar, òbviament, no podem dir res –tema de PDR, que segurament és un tema d'un altre dia, no?

Vostè me demana: «Escolti, de Gesfer no ha dit res.» És veritat, perdó. Gesfer era un organisme del Departament d'Agricultura exclusivament. Què hem fet nosaltres? El tema de les dejeccions ramaderes és un tema exclusivament ramader, exclusivament del Departament d'Agricultura? Resposta meva: no, és un tema més transversal. Què hem fet? Tenim un Gesfer, però que es diu d'una altra manera; però que, a més a més, no només hi ha la gent d'Agricultura –que hi són–, sinó que a més a més hi ha la gent de Medi Ambient, la gent de Territori, la gent de l'Icaen, la gent de l'ACA, la gent de l'Agència de Residus, la gent d'Economia, la gent de Territori, la gent de Presidència. Hi ha tots els departaments que tenen una implicació directa o indirecta en tot això. No és només un òrgan d'Agricultura. No som monolítics, som transversals, i, per tant, també crec que això ha de ser així.

Vostè deia el tema de..., quan parla de la concentració. Parlem del concepte de concentració. Jo no estic dient que la concentració vulgui dir desaparèixer allò i crear una cosa més gran. No necessàriament. Podem fer acords de col·laboració, acords de comercialització, acords de producció... I això és concentració, també. Per tant, no necessàriament, quan parlem de concentració, és desaparèixer del sistema o desaparèixer del mapa. Crec que la diferència pot estar clara.

Pressupostos. Aturar les retallades? El 2014 tenim el mateix pressupost que el 2013. S'han aturat, les retallades. El 2014 tenim el mateix pressupost que el 2013. Per tant, aquí no hi ha retallades més noves que abans. Ara, hem de fer un esforç entre tots. Quan alguns gastaven més abans, ara hem d'intentar gastar menys. I això té unes conseqüències que jo no les puc evitar i que vostè tampoc.

I, evidentment, el monogràfic. Nosaltres hem fet un seguiment del monogràfic, de les resolucions, i estem oberts a parlar-ne. Tindrem un ple monogràfic i veurem el que hi ha. També li dic una cosa: en el monogràfic també es van aprovar coses i resolucions que no són complibles, que no es poden complir. Per tant, hem de ser també conscients i tocar de peus a terra, quan fem un monogràfic d'un sector estratègic important, d'intentar buscar aquelles accions, aquells suports de tots els grups parlamentaris, per fer les coses que es puguin complir; que segurament tots podem arribar, si volem, a un acord raonable.

I sobre el tema dels laboratoris, també és un tema de model. Nosaltres pensem que el Pirineu no pot renunciar a la tecnologia, no pot renunciar que hi hagi elements, instruments, de revolució –si m'ho permet– tecnològica en l'àmbit de la ramaderia, com fa vostè referència al seu laboratori. Evitem dobles despeses i, a més a més, donem un valor afegit al que és la ramaderia del Pirineu, que crec que també s'ho mereixen, i poden assumir-ho, i ho poden fer molt bé, per fixar la gent al territori, com li deia en la meva intervenció inicial.

Moltes gràcies.

La presidenta

El punt següent és la interpel·lació al Govern sobre el desmembrament de l'Institut Català de la Salut.

Interpel·lació
al Govern sobre el desmembrament de l'Institut Català de la Salut
(tram. 300-00142/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, parlem de l'ICS, parlem de l'Institut Català de la Salut, la principal empresa pública de Catalunya, de la Generalitat, amb una plantilla de quaranta mil treballadors –ara ja no hi arriba, n'ha perdut uns quatre mil en els últims anys–, amb un pressupost de 2.500 milions d'euros, vuit hospitals de referència que realitzen l'activitat de més complexitat del nostre sistema de salut, i que atén un 75 per cent de la població. És la gran estructura completament pública del nostre sistema sanitari; patrimoni col·lectiu, per tant, de la ciutadania de Catalunya, que ho ha finançat amb els seus impostos.

Fa un any, conseller, el meu company Josep Vendrell li deia també dades d'aquestes per situar de què estem parlant quan parlem de l'ICS, perquè fa un any es feien públics uns informes via premsa, els informes que el ja aleshores dimitit president de l'ICS, Josep Prat –dimitit, recordem-ho, per la seva imputació en el cas Innova–, havia encarregat a la consultora privada PriceWaterhouseCoopers. Informes que plantejaven desmembrar l'ICS en una vintena de societats: entitats públiques, però subjectes a dret privat. I informes que plantejaven començar aquest desmembrament en dos casos: vint-i-sis equips d'atenció primària de Girona, i a Lleida, creant un consorci que inclogués l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova, el Santa Maria, l'hospital comarcal de Tremp, els centres d'assistència primària, consultoris locals, centres sociosanitaris de tota la província –els gestionats per l'ICS i els gestionats per GSS.

Aleshores ja denunciàvem, en aquella interpel·lació, que estaven gestionant tot aquest procés amb molta opacitat. No només opacitat per als grups parlamentaris i per a aquesta cambra, sinó també per als mateixos professionals dels centres afectats, per als seus representants. I ha passat un any i seguim igual –i seguim igual. No, no seguim igual: un any després comencen a posar-ho en marxa, i comencen a posar-ho en marxa sense modificar ni una coma en allò que els denunciàvem d'opacitat, de manca de transparència, de no dissipar els dubtes que genera el que vostès pretenen fer amb l'ICS, sense diàleg ni amb els treballadors, ni amb els seus representants, ni amb el territori afectat. I, mirin, m'agafo a una frase del periodista Alfons Quintà, que els deia que ha marxat Prat, però continua el «pratisme». Doncs, aquesta és la sensació que tenim.

El passat 25 de febrer, fa quinze dies, el Govern aprovava encarregar al CatSalut que iniciï aquest procés de creació d'un únic ens jurídic que gestioni tots els dispositius assistencials de les entitats proveïdores del sector públic de la Regió Sanitària de Lleida –o sigui, del que parlàvem abans amb aquell informe de fa un any, fet públic via premsa, de Price Waterhouse, que vostès havien encarregat des del Govern–, i inclourehi els tres hospitals de gestió pública de Lleida –l'Hospital Universitari Arnau de Vilanova, el Santa Maria, el de Tremp–, els serveis assistencials de primària, la línia sociosanitària, els de salut mental, l'àrea social; i ara també hi afegeixen l'Institut de Recerca Biomèdica. *(Pausa.)* Cap coma canviada més enllà que ara no ens defineixen exactament amb quin tipus d'ens volen unificar tot això, ens nou que creen i que diuen que és «públic», «propi» i «independent»; més enllà d'això, no defineixen res més.

Miri, conseller, nosaltres podríem estar d'acord amb alguns dels objectius que han explicat per fer aquesta integració, com per exemple millorar via gestió unificada les sinergies, evitar la duplicació d'ofertes innecessàries, millorar la coordinació de nivells assistencials al territori. Podem estar-hi d'acord. Podem estar d'acord a donar més autonomia territorial, més participació dels i les professionals via aquest ens de gestió unificada. Podem estar d'acord en l'aspecte de més economia i simplificació de la gestió, que comporta que hi hagi menys estructures directives, per exemple, o com es treballen les economies d'escala. Però el gran dubte és: per fer això, per millorar la gestió unificada, per tenir més possibilitat d'autonomia territorial, més participació dels i les professionals, més simplificació de gestió, cal que creïn un altre ens jurídic propi? Això no podrien fer-ho –aquests mateixos objectius– dins del mateix ICS? *(Pausa.)* Ja és empresa pública, l'ICS, des del 2007 –des de la llei del 2007. Què és el que volen crear de nou?

A Lleida parlem –parlem del cas de Lleida, eh?, és el que de moment han posat en marxa– d'un 80 per cent dels serveis d'aquesta regió sanitària que ja són ICS. Hi ha un 20 per cent que no. No és més fàcil que integrin aquest 20 per cent a dins de l'Institut Català de la Salut? Quins efectes pot tenir un nou ens –que no sabem què és– en les condicions dels treballadors i treballadores que vénen de condicions diferents? Quines garanties de més equilibri territorial tenim amb un model dividit per territoris? –que és el que entenem que hi ha al darrere d'aquest inici, via Lleida, de subdivisió de l'ICS. Què hi guanya la gent de Lleida amb aquesta unificació de serveis, creant un nou ens jurídic, respecte a fer-ho dins del mateix ICS? Què hi guanyen? Quin pes està tenint l'opinió de la gent, dels usuaris de Lleida, dels treballadors i treballadores d'aquests centres dels quals estem parlant? Per què no els han explicat directament què és el que pretenen fer? Perquè no els ho han explicat, conseller. Vostè va anar a Lleida a parlar amb els directius –suposem– i amb la premsa, perquè els treballadors i treballadores d'aquests centres se'n van assabentar per la premsa. A nosaltres ens ho van dir perquè nosaltres sí que hi vam anar a parlar: la nostra diputada territorial, la Sara Vilà, i el nostre president de grup parlamentari, en Joan Herrera, van estar dijous passat allà parlant amb les direccions dels centres, però també amb els treballadors i treballadores i amb els representants d'aquests treballadors.

I a Girona i a Tarragona? Perquè també ja comencen a tenir els seus dubtes, a Girona i a Tarragona, de si seran els següents. Ves las barbas del vecino cortar... Doncs, ja comencen a tenir els seus dubtes de com els pot arribar a afectar. Han parlat amb ells? Perquè nosaltres també hi hem parlat i tenen dubtes.

Mirin, una operació com aquesta no hauria de modificar la Llei de l'ICS? Perquè vostès estan fent tot això sense parlar amb el Parlament. Aquí no ens han vingut a donar explicacions. En tot aquest any, des que va fer la interpel·lació el meu company Josep Vendrell fins ara, no hem tingut explicacions al Parlament sobre què volen fer amb l'ICS. Tampoc se n'ha parlat en el Pacte nacional de salut, conseller. Miri, ja no només li ho diem nosaltres. Avui –suposo que ho sap, no?– el sindicat Metges de Catalunya han dit que no pensen signar-lo, i un dels motius és que no poden avalar una proposta de futur mentre l'Administració aplica canvis que constitueixen «autèntiques reformes del sistema sense el consens social i professional» –i es refereixen al tema de Lleida.

És un tema de model, conseller. Vostè està tocant un model sanitari català consensuat l'any 90 amb la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya i amb la mateixa Llei de l'ICS, i ho fan unilateralment. I ho fan de nou suposo que amb aquell concepte que allò públic és rígid, és ineficient, té un pes sindical excessiu. Doncs, no és cert. Vostès mateixos feien pública una nota l'altre dia en què deien que els centres de Lleida dels quals estem parlant, eh?, obtenen qualificacions superiors a noranta sobre cent en aquestes acreditacions de qualitat que fan al mateix departament, perquè fa uns anys que ja estan treballant de forma..., en xarxa –però no pas amb un ens propi creat a banda. Funcionant com estan funcionant ara, tenen resultats excel·lents. Realment cal crear un altre ens, conseller?

Tampoc entenem que sigui realment interessant econòmicament. L'ICS ho és, d'eficient, econòmicament. I en transparència i en control dels recursos, és ineficient, l'ICS? No. Quantes irregularitats o casos de corrupció s'han produït a l'ICS o a les seves empreses? –mentre que se n'han produït uns quants, en altres tipus d'ens. Hi ha alguna altra empresa del sector sanitari català que estigui més regida a control o a transparència, en un moment com l'actual en què la ciutadania ens reclama precisament control i transparència respecte dels recursos públics? No. Miri, no sóc una experta en gestió empresarial, però en un moment com l'actual, la tendència és a esmicolar les empreses o a unir i fer grans empreses? –amb autonomia territorial, sí, però grans empreses. Quines garanties de més eficiència tindrem amb això que li han demanat al CatSalut que creï i que encara no sabem què és? Però, sobretot, quines garanties que seran més eficients en allò que per nosaltres és la funció principal, que és garantir el dret a l'atenció sanitària de la població de tot Catalunya? –en aquest cas, a la població de la Regió Sanitària de Lleida.

En resum, moltes preguntes, conseller, però bona part d'elles creiem que es resumeixen en el fet que volem que d'una vegada per totes ens expliqui què vol fer amb l'ICS. Què vol fer amb l'Institut Català de la Salut? Expliqui-ho. Estem parlant de la principal empresa pública de Catalunya, de la nostra principal eina per garantir el dret a la salut. Hem de seguir intentant deduir què és el que volen fer amb l'ICS a partir d'accions que van fent i que nosaltres, sense saber clarament què és, hem d'intentar esbrinar què hi ha al darrere? Té l'oportunitat amb aquesta interpel·lació d'aclarir exactament què és el que volen fer a Lleida, què és el que volen fer amb l'ICS.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Il·lustre diputada, miri, la primera cosa que em sorprèn és que ha dit que no hem explicat res, però que en canvi diu que estaria d'acord amb tot el que proposem, no?, amb tot el que hem explicat –economia i simplificació–, que diu: «Estaríem d'acord amb tot el que vostè ha explicat, però no ha explicat res.»

Qui ha d'explicar són els responsables del territori, i no em digui que no hem parlat amb els delegats de personal dels dos centres sanitaris. Li asseguro que hem parlat i molt, i des de fa temps –i des de fa temps, eh? Per tant, jo crec que hem de posar un cert rigor tots, a vegades –cosa que per part de vostès a vegades no abunda gaire.

Primer m'ha dit que estem fent una cosa d'un informe que vam encarregar. Jo vaig dir que si es demostrava que jo havia encarregat aquest informe, l'havia contractat i l'havia pagat, que jo –que jo, personalment– assumiria responsabilitats polítiques; si no, aquell que m'ho deia que les assumís. I encara estic esperant que algú demostri que jo vaig encarregar aquest informe a Price Waterhouse, em sembla que era. I no, era una proposta, un estudi, que vam rebutjar. I, miri, sap per què el vam rebutjar? *(Pausa.)* Avui hem assistit a una cosa una mica lletja, que és la deslleialtat amb un govern de què un forma part. Però, miri, vostès van formar part d'un govern *(el conseller de Salut mostra un document a Marta Ribas Frías)* que va votar –va votar– una Llei de l'ICS que diu que hem de reformar. No: estem aplicant estrictament la Llei de l'ICS, eh? Però 2007-2009 vostès formen part d'un govern que exactament en el seu comitè estratègic del Món Sant Benet de Sant Fruitós de Bages, el juliol del 2009, deia: «Creació del Consorci Sanitari de Lleida» –vostès formen part d'aquest Govern. Deia: «Estat i situació: jornada de treball ICS, empresa pública, CatSalut.» Fet el 28 d'abril. Constituïda comissió amb nou persones –tres del CatSalut, tres de l'empresa pública, tres de l'ICS–, sota la presidència de la consellera. Tres: es redacten els documents jurídics a través del servei d'assessoria jurídica. Això, el seu Govern. Per tant, de què m'estan preguntant què estem fent amb l'ICS?

Després d'això ve una Llei de l'ICS, que diu..., per cert, el que els seus experts, el que uns quants experts molt propers a vostès, expliquen com a recomanacions. Diu: «Cal promoure» –això d'ara, 2012; perdó, 2013-14, perdó, és una rectificació d'un document anterior– «els processos d'optimització de serveis a través de polítiques de coordinació i de fusió entre les empreses públiques per evitar innecessaris costos administratius i de gestió o els processos inflacionistes sobre la demanda de serveis especialitzats, garantint la transformació innovadora dels hospitals d'aguts, traslladant resolució i activitat a l'atenció primària i sociosanitària i evitant les intervencions de baix valor justificades per la fragmentació del finançament.» Ja ha dit que no era un experta en gestió, però, home, la fragmentació del finançament, i no finançar un sol ens amb un sol NIF, crea unes disfuncions molt importants –molt importants.

Aquest procés d'anar fusionant les bates blanques –estem amb les bates blanques, que ja hem acabat pràcticament– comença l'any 92 amb la creació de l'empresa pública. L'empresa pública, com saben, és l'Hospital de Santa Maria. Era un centre de la diputació que és transferit a la Generalitat, i es crea una empresa pública per gestionar-lo. El 92 ja s'unifiquen els serveis d'urgències de tots els hospitals; el 93 es crea una unitat sociosanitària a l'Hospital Arnau de Vilanova gestionada per l'empresa pública –o sigui, dintre de l'hospital de l'ICS, l'empresa pública gestiona la planta del sociosanitari, 93–; 94, s'unifica el servei de pediatria; 2001, s'unifiquen els laboratoris d'anàlisis clíniques; 2004, s'unifiquen els serveis d'anatomia patològica; 2004, es fa un acord marc ja general –2004– per tirar endavant tot el procés d'unificació de les dues organitzacions. Es fan tota una sèrie d'addendes en aquest acord marc: 2004-2006 medicina física, rehabilitació el 2006, atenció..., etcètera.

És un procés històric que necessita una culminació. Per poder tenir una sola organització s'ha de tenir un sol NIF, i això no vol dir desmembrar l'ICS. La majoria a dins d'aquesta organització, òbviament, serà del que és majoritari, tal com diu la Llei de l'ICS. Diu que l'ICS podrà crear consorcis o les figures jurídiques que sigui a cada territori a l'hora d'ajuntar-se amb els altres. I això ho aproven i ho voten vostès el 2007. I, per cert, vostès governaven el 2009, que tothom en el sector sanitari –tothom– estava d'acord que s'havia de fer aquest procés. Tothom: tots els partits polítics de la cambra i tot el sector sanitari. Perquè el sector sanitari està d'acord amb un plantejament de gestió des de territori amb unitats consorciades en el territori, i no gestionat exclusivament des d'un sol punt de decisió. Lleida, els professionals de Lleida, volen prendre les decisions a Lleida. Els professionals de Lleida volen que, quan es prenguin les decisions de Lleida, el benefici d'aquestes decisions es quedi a Lleida, i això només és possible administrativament si tenim una entitat pública única en el territori de Lleida –participada majoritàriament per l'ICS, òbviament.

Per tant, aquesta, per què? Perquè és absolutament senzill d'entendre. Home, a mi també m'ha sorprès –i li ho agraeixo– que no hagi dit que això era un procés de privatització, perquè primer van sortir amb el procés de privatització. Per tant, home, li agraeixo que no ho digui, perquè la suma de tot d'empreses públiques, que jo sàpiga, és una empresa pública, igual que Iniciativa per Catalunya, més Verds, més Esquerra Unida, la suma dels tres, és una formació política. Per tant, crec que no hi ha dubtes que això és així. *(Veus de fons.)* O dos, no? Dos vénen junts d'entrada. Per tant, dos vénen junts d'entrada i després s'hi afegeix un tercer. Per tant, eh que tots vostès són una formació política? Doncs, amb tres empreses públiques i una fundació pública d'una universitat, que, per cert, presideix el conseller –l'IRB el presideix el conseller–, crec que no podem parlar d'un procés de privatització. Per tant, li agraeixo que no hagi insistit en aquesta via, perquè crec que no era la via més adient.

Però, miri, per anar més enllà de les coses que diem que no expliquem i que fem amb opacitat, jo no sé si

recorden que hi ha una resolució del Parlament del debat de política general, que es va votar en aquest Parlament, que diu: «Promoure la integració territorial amb els altres proveïdors de la xarxa sanitària d'utilització pública, amb la finalitat de facilitar la coordinació assistencial, la continuïtat d'accés del ciutadà i l'acompliment dels objectius de política sanitària en el marc del Pla de salut de Catalunya.» Això és una resolució que va en línia amb tot el que el sector sanitari públic d'aquest país, els seus professionals, els experts i els seus mateixos assessors recomanen. No estem desmembrant l'ICS –no estem desmembrant l'ICS–: estem descentralitzant la gestió de l'ICS sense que l'ICS deixi de tenir la seva posició transversal i la seva posició empresarial central, però comprendrà que necessitem un NIF perquè els recursos que allà es gestionin i l'excedent que produeixin aquests recursos amb eficiència es quedin al territori; si no, no es queden al territori. I, a més a més, per unificar tota una sèrie de serveis que no són els assistencials, necessitem tenir una única figura jurídica pública, tal com permet la Llei de l'ICS –perquè per això la vam fer–, tal com recomana tothom i tal com inclús una resolució d'octubre del 2003 d'aquest Parlament també recomana. Per tant, no estem fent cap cosa estranya que no estigui en el projecte de govern, amb un model sanitari que és de continuïtat.

Jo deia l'any 2007 que estava molt content que es fes una Llei de l'ICS, i ho deia en el sentit que això permetria, segurament, treure del debat polític permanent, si aquesta llei era votada per tothom, el com es desenvolupés l'ICS en el futur. Estem fent el desenvolupament d'una llei que va votar tothom, no estem fent res d'estrany –res absolutament d'estrany.

Per tant, un procés explicat al territori, explicat amb els actors del territori. Vostès estan acostumats que ho expliquem aquí perquè segurament no creuen en el territori més que d'una manera oportunista. Al territori ho hem explicat primer –primer–, eh? L'any 2011 jo em vaig reunir amb la junta de clíniques de l'hospital. La junta de clíniques em va demanar que volien prendre les decisions en aquell territori. No vaig poder fer-ho. No vaig poder fer-ho, perquè l'espai pressupostari i les renovacions posteriors no ens ho van permetre, eh? Però això m'ho van demanar les juntes de clíniques. Els professionals ho volien. I volien lligar-se amb l'altre hospital. No té sentit que un vagi a l'hospital de davant i sigui una altra organització. No té cap sentit, això. *(Pausa.)* No. No té cap sentit, no. Des del punt de... *(Pausa.)* És millor que hi hagi dues organitzacions, eh? Bé.

Aleshores, el que no acabo d'entendre és que, explicat a les juntes de clíniques diversos cops, explicat al personal, als representants electes de la gent que treballa en els centres –en els dos centres–, explicat a la gent que treballa en l'hospital de Tremp..., que, per cert, el gestiona l'empresa pública; no és que fem una cosa estranya: l'hospital de Tremp el gestiona l'empresa pública des de fa molt temps –per cert, el gestionava una entitat privada i va passar a ser gestionat per una entitat pública, forma part del model en què pensem.

Per tant, no acabo d'entendre, si no és en defectes de forma –que en podré admetre alguns, si volen–, la qüestió de fons –la qüestió de fons. Aquí ningú desmembra l'ICS, aquí ningú vol privatitzar l'ICS, aquí no vol ningú transformar l'ICS en una altra cosa que el que és: el que volem és que l'ICS vagi sumant amb els altres. Per cert, el que sí que volem és que l'ICS pugui tenir els mateixos instruments que tenen els altres no per obtenir els mateixos resultats: té molta més dificultat l'ICS per obtenir els excel·lents resultats que obté amb els instruments de gestió que té, respecte als altres. Està en posició de desavantatge, i el que volem és que pugui tenir els instruments dels altres sense renunciar als seus propis. I això no és el que es dóna en aquests moments: tenen més facilitat el sector públic consorciat i el sector públic empresarial a l'hora d'obtenir els resultats d'excel·lència, que l'ICS per obtenir els mateixos resultats. L'obliguem a un esforç superior per l'estructura administrativista i burocratitzada que té l'ICS, que obliga a tota una sèries de passos que alenteixen molt l'execució de les decisions. I és així. Ens pot agradar o no ens pot agradar, però és així. Continua sent una entitat gestora de la seguretat social, continuen sent els hospitals propietat de l'Estat i continuem el personal –per molt que vulguem protegir-lo, i estic d'acord a protegir-lo el primer–..., encara es regulen des de l'*estatuto marco* quins són els drets i obligacions dels treballadors de l'Institut Català de la Salut. I aquesta és la realitat.

Volem que l'ICS sigui una entitat de Catalunya, que la governem des de Catalunya, que es governi des de cada territori i que sigui la suma dels territoris on és present en lloc de ser la dispersió dels territoris on és present? *(Pausa.)* Tenim un ICS que, en aquests moments, és centrífug. Volem que sigui centrífug. És centrípet, en aquests moments. Les decisions vénen de fora –de fora de l'ICS– perquè es prenguin a l'ICS. Volem que les decisions no vinguin de l'ICS cap a fora, sinó que es prenguin directament en els territoris. Això és el que volem i això és el que inspirava absolutament la Llei de l'ICS, això és el que diu la Llei de l'ICS, aquesta era la filosofia de la Llei de l'ICS. I l'articulat de la Llei de l'ICS no solament facilita això, sinó que, a més a més, no ho qüestiona en cap moment.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Miri, conseller, primer de tot, hi deu haver algun problema de comunicació, està clar, eh?, perquè nosaltres no menystenim el territori. Hi vam ser l'altre dia també –de nou, eh?–, i hi vam ser... *(Pausa.)* Sí, sí, l'altre dia, de nou, reunint-nos per aquest tema. La nostra diputada territorial hi és constantment, parlant amb la gent del territori que treballa en aquests centres, i no tenen la sensació que ningú els hagi explicat què es vol fer, eh? –què es vol fer.

També, perdoni, però no és «baladí» ni menor que en aquest Parlament tinguem la sensació que no se'ns

ha explicat què es vol fer amb l'ICS. Crec que és important que el Parlament de Catalunya sàpiga què es fa amb el nostre sistema sanitari, amb l'eina principal que tenim com a empresa pública; a més, no?, desenvolupant aquesta llei que hem aprovat amb àmplia majoria per part d'aquest Parlament. Crec que no és menor que tinguem aquesta sensació que no se'ns està explicant. Alguna cosa falla, conseller, amb com expliquen les coses, si de cas. Diguem-ho així –diguem-ho així.

Jo li ho he dit, estem d'acord amb alguns dels objectius que entenem que hi ha al darrere del que intenten fer a Lleida, segons el que vostès han explicat a la premsa. Perquè és d'on hem tret la informació, conseller: de la nota de premsa que han fet com a Govern i del que vostè va anar a explicar a la premsa a Lleida. Podem estar d'acord amb alguns d'aquests objectius, i el que diem és si la fórmula per aconseguir aquests objectius, per aquest esperit que hi havia al darrere de la Llei de l'ICS, cal que sigui un nou ens o no. Parlem-ne políticament. Parlem-ne, dialoguem. No és això el que hem de fer en aquest Parlament de Catalunya? Li posem l'oportunitat, amb aquesta interpel·lació, que en parlem. I amb la moció que farem en el proper Ple, ens posicionem sobre de quina forma ha de ser.

Nosaltres volem que hi hagi més autonomia territorial, nosaltres volem una integració dels diversos serveis que existeixen territorials i que hi pugui haver, doncs, una millor gestió, més eficient, perquè vol dir millores per a la ciutadania, i per aquest dret que li deia, que per nosaltres és el principal. Clar que ho volem, el que diem és si la fórmula ha de ser una o ha de ser una altra, i que vostès ho estan portant tot opacament.

Miri, si ho vol, és cert: al darrere el que hi ha és un tema de desconfiança. Però és que no ens en refiem, de vostè, conseller. Ni de vostè, ni del seu departament, ni del seu equip. No ens en refiem, perquè fa un any li dèiem això mateix i no hem tingut inputs durant aquest any, i ens trobem que comencen a activar-ho i que el territori s'esvera. No ens en refiem perquè..., miri, li dèiem fa uns dies que no ens acabàvem de creure com porten el tema de millorar la participació de la gestió de la salut a Catalunya partint d'una jornada una mica estranya, i, bé, van haver de, fins i tot, suspendre-la des del seu mateix departament. No ens en refiem perquè venim d'uns debats del Pacte nacional de salut en què ens hem despenjat, perquè no afronten els problemes del sistema sanitari català –avui també li ho ha dit el sindicat de Metges de Catalunya, eh? Per exemple, no afronten l'ajust pressupostari d'aquests anys, la disminució dels llocs de treball, l'augment de llistes d'espera, els increments dels copagaments, tot això de què hem estat parlant avui, precisament, en el Ple de pobresa, eh? –perquè és aquesta gent a qui afecta especialment. No ens en refiem perquè, amb el Clínic, anava dient: «No, no, no es privatitzarà, no es privatitzarà, no es privatitzarà.» No, no s'ha acabat fent, però vam haver de portar el debat aquí, es va haver d'estar debatent aquí, de fer mocions i d'aturar-se –d'aturar-se. Ho han acabat reconeixent, que s'han aturat unes intencions determinades que tenien des del departament. És cert, no ens en refiem.

Mirin, ho posarem en una moció, quines són les nostres propostes d'integració territorial, de millora d'autonomia, i que puguem parlar-ho, que puguem debatre-ho, que puguem parlar-ne durant aquests propers dies fins i tot, fins al proper Ple, perquè, vaja, creiem que el que és interessant és que puguem millorar l'eficiència del nostre sistema de salut. Tocar el model, sí, però no així. Fer-ho, primer de tot, amb diàleg, amb transparència, amb consensos. I el nostre parer és per dur-lo a fer-lo més públic, de més control democràtic, més eficient, més garant del dret de la ciutadania a la salut.

Nosaltres volem un sistema nacional de salut d'accés universal, de provisió pública, de finançament via impostos progressius, i de qualitat. Un model garant de la salut per a totes les persones que viuen a Catalunya –totes, en igualtat de condicions. I, en conseqüència, sempre hem estat contraris a tots els processos de privatització o que poden portar a possibles sistemes de més mercantilització, que ens allunyen d'aquest model de sistema nacional de salut. L'ICS és la nostra eina principal, precisament, per a aquest tipus de model. No volem mitges tintes, no és moment de mitges tintes.

A la moció del proper Ple crec que quedarà ben clar de quins models estem parlant i si hi ha possibilitat que en parlem transparentment, políticament, que és el que hem de fer en un Parlament de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputada, miri, jo estic convençut que es creu el que diu, eh? N'estic convençut, absolutament convençut. Però jo tampoc me'n fio, perquè estant d'acord que diem les mateixes coses, vostè vol treure un rèdit polític a generar una desconfiança en el conseller i en el Govern que jo no vull treure a l'oposició.

Jo crec el que diu; ara, tampoc em fio que després el que diu ho mantinguin amb coherència, perquè ara qüestionen una figura que ja es va decidir que seria un consorci per part del Govern de vostès. Nosaltres no hem dit que seria un consorci, hem dit que seria una figura jurídica de dret públic, per veure què faríem. Per tant... Per cert, contestada una pregunta per escrit, el 12 de novembre de 2013, sobre què faríem amb Lleida. O sigui, no m'expliquin que no expliquem les coses. Compareixences periòdiques a la Comissió de Salut. I si no, em demanen una compareixença i ho explico. Sempre he dit: «Si hi ha alguna cosa que creuen que haig d'explicar, vostès me la pregunten i jo la contestaré.»

Per tant, vostè i jo defensem el mateix, el que passa és que, segurament, la seva posició necessita treure un rèdit polític que jo no necessito treure, és així. *(Veus de fons.)* Perdoni, és així, aquesta és la petita diferència. Per tant, partint del rèdit polític, jo esperava que la Llei de l'ICS fos una llei de consens i que en aquest

país, algun dia, les lleis que són aprovades per unanimitat pràcticament d'un Parlament..., no es qüestioni la seva aplicació de manera permanent. No puc entendre-ho, que es qüestionin permanentment lleis amb què estem tothom d'acord, Govern i oposició. No estem fent res més que aplicar administrativament una llei, no estem canviant el model. El model el vam canviar, en tot cas –que no crec que el canviéssim–, en el moment que vam aprovar la llei. No canviem el model, en el moment de la seva aplicació. No ens equivoquem, eh?

Per tant, vostè i jo defensem el mateix. Vostè no m'ha de convèncer que haig de defensar un sistema nacional de salut, perquè fa molts anys que el defenso –molts. I l'any 2007, si mira la meva intervenció, i no era en aquells moments membre d'aquest Govern, miri el que deia sobre la Llei de l'ICS i quina era la meva opinió, i què s'havia de garantir amb aquesta Llei de l'ICS. I ho deia el pervers president de la patronal privatitzadora.

Miri, sap què passa? Que amb determinades falsedats polítiques es pot anar molt lluny –molt lluny–, però després no es pot tornar, eh? Digui'm, després de tres anys de dir que venia a privatitzar la sanitat pública d'aquest país, quants centres hem privatitzat –digui'm quants centres hem privatitzat. I si hem entregat la gestió a una entitat privada d'un hospital de la xarxa pública és per al compliment d'un acord del seu Govern –del seu Govern–, que va intervenir una entitat i que va acordar que la gestió d'aquesta entitat la portés l'únic que va salvar aquella entitat i uns quants centenars de llocs de treball, eh? Per tant, jo no qüestiono la decisió que va prendre el Govern anterior, però no em diguin que aquesta decisió és una decisió privatitzadora que prenem aquest Govern, eh?

Per tant, nosaltres vam fer allò que havíem de fer amb un sistema sanitari, que creiem que és passar-nos tots el testimoni d'un sistema nacional de salut que fem entre tots. Si a aquest testimoni, cada cop que ens el passem, li hem de buscar un rèdit polític, no anem bé, no anem bé com a país. Jo crec que qüestionar, hi insisteixo, la Llei de l'ICS, qüestionar la Llei d'ordenació sanitària a Catalunya –que també vostès van votar en segona volta–, qüestionar-ho tot en aquests moments simplement perquè la posició de rèdit polític preval sobre el consens que necessita un sistema de salut públic d'un país, home...

Miri, sobre el National Health Service, que és el nostre Servei Català de la Salut..., per cert, no els sento parlar mai a vostès del Servei Català de la Salut –només com una cosa que està aquí. El nostre National Health Service és el Servei Català de la Salut, del qual depèn l'ICS funcionalment, com saben molt bé; que, a més a més, la Llei de l'ICS deia que l'ICS havia de ser una empresa pública, però no ha sigut empresa pública fins que ho hem pogut posar als pressupostos d'aquest any. Abans, la gestió administrativa no s'havia fet. I no per raons polítiques, sinó perquè determinades maneres de contemplar l'Administració pública generen una sèrie de resistències a l'hora d'aquests processos que vostès entenen que són molt ràpids i molt àgils. Fins ara, i no per voluntat del Govern anterior, es va retardar que l'ICS fos una empresa pública, eh?, sinó per tots els problemes administratius interns que té un procés d'aquest tipus.

Per tant, no estem fent res –res– que no surti d'aquell consens que és la Llei de l'ICS. No estem fent res –res– diferent. I, per tant, home, no em diguin que canviem el model, quan apliquem una llei que hem consensuat entre tots. Que vol que m'expliqui més? Escolti'm, però el primer lloc on ens hem explicat..., i li asseguro que jo, personalment, ho he fet amb els professionals de Lleida, amb tots els professionals de Lleida. I el meu delegat territorial, el delegat del Govern de la Generalitat i el responsable de l'ICS territorial, han estat treballant amb tota la gent del territori explicant què significava això, què seria. Ens queda decidir-ne la fórmula jurídica; la fórmula jurídica és un tema molt tècnic –molt tècnic–, no és polític. *(Veus de fons.)* No, no s'equivoqui, no és polític; no vulgui treure rèdit, també, a la incògnita de la... És una entitat pública, cent per cent pública, en què l'Institut Català de la Salut tindrà la majoria que li toca tenir. Ja veurem si és una empresa pública, ja veurem si és un consorci, ja veurem –per cert, en funció de determinades lleis que ens fan fora– quina fórmula de seguretat pública podem donar a aquest ens. I això serà un procés merament jurídic, no polític. Per tant, el que fem, hi insisteixo, és aplicar el consens polític de la Llei de l'ICS.

Per tant, a partir d'aquí, si en aquest país som capaços d'aprovar lleis pràcticament per unanimitat, i després, a l'hora d'aplicar-les, les qüestionem o les aparquem, em sembla que des del punt de vista de la confiança en acords, aquests amplis acords que tots demanem, home... Deixa molt a desitjar –ara li ho dic com a ciutadà, no li ho dic com a conseller– que un Parlament del meu país aprovi una llei pràcticament per unanimitat, i a l'hora d'aplicar-la es qüestioni per part d'aquells que la van aprovar dient que estan aplicant una altra cosa. I que, fixi's, m'ha dit –i li ho recordo– que havia de venir al Parlament perquè estava modificant la Llei de l'ICS. Li suggeriria que se la llegís.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut i el futur del sistema sanitari públic.

Interpel·lació
al Govern sobre les polítiques de salut i el futur del sistema sanitari públic (tram. 300-00144/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Conseller, diversos temes referits a salut.

El primer de tots *(l'oradora mostra a la cambra un full)*, aquest cartell del CatSalut, que es refereix a la

targeta sanitària individual, on diu clarament els casos en què serà gratuïta i els casos en què un duplicat costarà set euros. Hi ha un punt que diu: «Si canvia el nivell assistencial.» Nosaltres vam aprovar a la llei de mesures un text que en cap cas diu que el fet imposable inclogui el fet de canviar de nivell assistencial. I, és més, a les exempcions diu, en el punt *b*: «Les renovacions periòdiques que gestiona i promou l'Administració.» Evidentment, una persona que canvia de nivell assistencial és perquè se l'ha obligat a ser els primers tres mesos d'un nivell, i aleshores a passar a un altre; per tant, això ho promou l'Administració. *(Pausa.)* Nosaltres considerem que això s'ha de retirar, i espero que ho pugui ratificar aquí, tal com he sentit que m'estava dient.

Segon punt. Em sap greu ser repetitiva, però hi ha un acord de Govern del 25 de febrer del 2014. Ens assabentem aleshores que han donat un termini de sis mesos al CatSalut –que és qui ha de garantir el dret a la salut, qui ha de garantir la qualitat en l'atenció sanitària– perquè procedeixi a tenir feta la creació del nou ens per gestionar Lleida: atenció primària de les regions sanitàries de Lleida, d'Alt Pirineu i Aran; l'Hospital Arnau de Vilanova –gestionat ara per l'ICS– i els hospitals gestionats per GSS –que és l'empresa pública que venia de la diputació– de Santa Maria i de Tremp; salut mental; sociosanitari. I incorporar-hi també –veure com s'hi incorpora– l'Institut de Recerca Biomèdica de Lleida.

La meva pregunta és: per què ho han fet així? Per què ho han fet d'aquesta manera? Per què no s'ha pogut dir abans aquí en el Parlament: «Escolta, creiem que això haurà de passar per acord de Govern per aquelles coses que hem parlat, que parlem des de fa un any» –com ha dit la diputada abans–, «que hem d'integrar els territoris, que hem de coordinar l'atenció primària amb l'hospitalària.» Per què no ho fan d'aquesta manera? Aquest és un canvi que considerem important, el considerem importantíssim per a la sanitat pública. I, per tant, sis mesos, que ha d'estar fet, sense parlar-ho aquí. Nosaltres considerem que sí que se n'ha de parlar.

I podem estar d'acord que el Govern poder, a vegades, té algun problema de comunicació; com també el té Iniciativa per Catalunya, perquè vénen aquí a fer una interpel·lació que tampoc té a veure amb la nota de premsa que llancen, que és que diu en el seu titular que serà «la fragmentació de l'ICS» i que serà «l'inici de la seva privatització». Home, doncs, això també és alimentar una mica la crispació del sector, i això no ens convé –no ens convé–, i hem de començar a ser una mica..., i a tenir la visió que sempre s'havia tingut en salut que la salut és un tema de país, i que, per tant, tots hi tenim una responsabilitat si és que volem jugar al fet que sigui un tema de país i no un tema de politiqueig.

L'acord de Govern diu que es crea un nou ens jurídic de naturalesa pública. Només faltaria, evidentment, ho donem per descomptat –ho donem per descomptat. L'acord de Govern diu que els objectius seran simplificar la gestió, millorar economies d'escala, augmentar la coordinació entre els nivells assistencials, i que tot això anirà en benefici d'una atenció més integral a les persones –que és el que volem tots–, i també una capacitat d'atenció altament especialitzada.

Llavors, la segona pregunta és: com és que l'hospital de Lleida té aquests cartells penjats que diuen que es vol privatitzar la sanitat de Lleida? *(Pausa.)* Com és que passa això? Volem que quedi claríssim que la sanitat a Lleida no es privatitza. Ni a Lleida, ni a cap altre lloc de Catalunya. Ho diem aquí, des d'Esquerra Republicana, que la sanitat no es privatitzarà. Creiem en la sanitat pública, al nostre país, i, per tant, l'hem de dotar d'eines, sí; n'hem de millorar coses, sí; no hem de ser immobilistes, sí. No es privatitza. Nosaltres ho diem aquí, des d'Esquerra Republicana, que mai permetrem que es privatitzi res de la sanitat. Per tant, esperem que vostè també pugui dir el mateix, aquí.

Veiem que estan convençuts que fan el millor i que estan convençuts que ho fan bé. Si és que nosaltres no volem dubtar-ho, conseller, de veritat, eh? De veritat que no. Que no es mal interpreti, però és que no és la percepció que té el sector. *(Veus de fons.)* No, nosaltres no ajudem en re –no ajudem en re–: donem la cara en tot. Esquerra Republicana de Catalunya dóna la cara en tot i a tot arreu. Per tant... *(Veus de fons.)* No, però des del Govern també ens hi han d'ajudar, en això. Suposo que no pretenen tenir-ho tot fet en sis mesos sense tenir cap suport del Parlament. Per tant, nosaltres creiem que això s'havia d'haver dit; se n'havia d'haver informat Esquerra Republicana, com se n'havia d'haver informat també altres grups.

Sense tenir aquest consens –que vostè tant diu que és important– que es va obtenir en la Llei de l'ICS, no es tiren bé les coses endavant; que estem en un moment molt delicat, que la gent té por, que la gent ha vist abaixat el seu sou, que la gent està treballant amb una pressió assistencial brutal, i tenen por. I totes aquestes pors i aquestes incerteses les hem d'esvair, i la millor manera d'esvair-les és amb informació, amb transparència i explicant les coses. Per tant, ens adrecem també a vostè perquè ens ho expliqui.

Hem intentat aquests dies parlar amb tothom, amb el màxim de gent possible, i ho continuarem fent tantes vegades com calgui perquè creiem que és responsabilitat nostra, com també ho és seva, que estan a Govern. Tenim dubtes; és que tothom té dubtes i creiem que són dubtes raonables, dubtes que els teníem el dia que van fer l'anunci, dubtes que hem recollit de diferents reunions que hem tingut, i que els intentaré exposar una mica.

Primer. Per què creuen que la millor opció és crear un nou ens i no intentar fer el mateix tenint l'ICS i GSS? Això ens ho poden explicar; per tant, ens ho explicaran.

Després, ens diuen que no és l'ideal dues formes d'assignació de recursos, perquè fins ara allò de l'ICS anava via pressupostos, allò de GSS anava via contracte del CatSalut. Per tant, com proposen que es faci a partir d'ara l'assignació de recursos per a la salut de Lleida. Si també ens ho explicaran.

Si es crea aquest nou ens, quin paper hi tindrà l'ICS? Evidentment, ja ho sabem, que hi tindrà majoria; pe-

rò, mantindrà aquest pressupost per a Lleida i llavors l'ICS el passarà a aquest nou ens i aquest nou ens ho gestionarà? O directament el CatSalut posarà l'assignació de recursos al nou ens i l'ICS quedarà per gestionar el personal, per gestionar també tot el coneixement que té la matriu d'aquí a Barcelona, i per fer les coses com a empresa gran? Si és així, ens ha d'explicar com serà aquesta assignació de recursos. I si no manté el pressupost per a Lleida i va directament a partir del CatSalut –que també té lògica–, què es farà des de l'ICS? Què és el que queda des de l'ICS? Només el tema dels treballadors, o també incorporarà moltes altres coses? Que també ens ho expliqui.

Quin paper tindrà GSS? Perquè és una empresa pública del territori que no tindrà raó de ser si ja hi ha un altre ens a dalt. Ens entenem? És a dir, tindrà un consell d'administració que el que farà és designar persones que vagin al consell d'administració de l'altre ens. Per tant, quin paper acabarà tenint GSS? També, a veure si ens ho podrà explicar.

I també ens fem preguntes de l'estil: per què no hi incorporem la Seu d'Urgell? És a dir, tenim tota la primària del Pirineu-Aran: per què no hi incorporem també l'hospital de la Seu d'Urgell? Ja sabem que és una fundació, que a més a més té problemes econòmics, però també creiem que és una oportunitat per tenir tot el territori cohesionat. Si això formés part d'una segona fase, també ens agradaria saber-ho, o dir: «Mira, no ens ho plantejarem fins d'aquí a un temps.» Com quedarà l'Aran, també –com quedarà l'Aran.

Ens diuen que és bastant estrambòtic –la gent amb qui hem parlat– que el gerent actual, que és únic, estigui fent convenis amb ell mateix. I, certament, és una mica estrambòtic, però s'està fent i a nivell assistencial *(veus de fons)* no hi ha hagut problema. Per tant, es podria continuar així? I si hi ha necessitat de fer-ho diferent, doncs, per què.

Ens diuen que no és bo que hi hagi treballadors estatutaris de l'ICS, interins de l'ICS, laborals a tot arreu, funcionaris de la Diputació de Lleida... És un garbuix. Gent que cobra d'un lloc i treballa en l'altre, gent que cobra d'un lloc i treballa en els dos llocs, i que es posa la bata d'un lloc quan va a un lloc, i l'acreditació, i que es posa l'altra bata quan va a l'altre. Per tant, arreglar tot això no ens sembla malament –no ens sembla malament–, però feu el favor d'explicar-nos-ho. *(Pausa.)* Digueu-nos quina idea teniu. I si hi han canvis laborals, home, jo crec que els grups parlamentaris i els sindicats es mereixen saber com es farà això. «Mireu, tenim aquest termini de sis mesos per clarificar com serà l'ens, i a partir d'aleshores en el tema de personal ho farem d'aquesta manera i d'aquesta altra, i ens reunirem amb tants sindicats i ho pactarem concretament cosa per cosa.» Això ens semblaria bé. Per tant, somhi, treballeu-ho.

Potser, si ens ho haguessin explicat –no només a nosaltres, sinó a tots els agents implicats–, no hauria passat el que ha passat. I d'això n'hem de ser conscients, perquè el que ha passat a Lleida és que la gent té por; no a Lleida, sinó que també els vénen gent de Barcelona que diu: «És que es començarà per aquí i continuarà a tot arreu.» I ho diu la nota de premsa d'Iniciativa, vull dir, és el seu titular. Per tant, això fa agafar por a la gent que l'ICS es quedi en res, i l'ICS és una empresa enorme, que la gent se la sent molt pròpia malgrat els seus defectes i mancances, però que això, aquest sentiment, l'hem de preservar, és importantíssim. Per tant, diguem a la gent que seguirà existint l'ICS i que la sanitat pública no es privatitza. Diguem tot això i diguem-ho molt clar.

I en la següent intervenció continuaré, perquè tinc moltes altres coses.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Diputada Vergés, miri, jo no em cansaré de dir que defenso el sistema sanitari públic. I jo ja sé que el mantra permanent i constant de dir que el vull privatitzar a algú li deu donar rèdit polític o pensa que li dóna rèdit polític, hi insisteixo. Però, dit això, jo crec que hauríem de ser tots una miqueta més responsables.

El procés que es deriva de la Llei de l'ICS, i el procés que es deriva de la resolució publicada el 2 d'octubre del 2013 al *Butlletí Oficial del Parlament* –diu: «Promoure la integració territorial amb els altres proveïdors de la xarxa sanitària d'utilització pública», que he llegit abans–, havia generat a Lleida, doncs, la inquietud que diguéssim què faríem, no? I, per tant, vam dir precisament –segurament ens hem equivocat, però amb una intenció absolutament contrària–: «Bé, que ningú pensi que hi ha aquí cap foscor. Per donar-hi transparència absoluta, fem un acord de Govern que ho expliqui.» I, a més a més, ens deixem un temps prudencial per fer-ho, però que ningú especuli que no farem això que diu la resolució, això que deia la Llei de l'ICS, en l'àmbit territorial de Lleida; i això que deia el Servei Català de la Salut en la seva estratègia posada en marxa, perquè tenim les actes de totes aquestes reunions fetes pel Servei Català de la Salut amb anterioritat, perquè les persones que van fer allò són les mateixes que hi ha ara. Nosaltres hi creiem, en els professionals de l'Administració, no canviem els professionals de l'Administració, són els mateixos. Els mateixos professionals que van fer tot el procés de dissenyar el consorci de Lleida són els mateixos que estan tractant aquest tema en aquests moments. Per tant, no hem variat.

Dit això, pensàvem que la manera de tranquil·litzar era dir: «Posem-ho en un acord de Govern, ens donem sis mesos, i en aquests sis mesos ho explicarem al detall.» Perquè hi ha unes parts del detall que encara no les podem resoldre perquè hi ha una llei del mes de desembre que afecta consorcis, que és de l'Estat: la llei aquesta de regulació o simplificació de l'Administració local –no sé com es diu. *(Veus de fons.)* Ho han aprofitat –ho han aprofitat–, amb una addenda a la llei que no té res a veure amb la llei, per plantejar-se

una sèrie de coses sobre els consorcis que ningú acaba d'entendre. I, per tant, com que això no ho tenim resolt, diem: «Escolta'm, que quedi tranquil·la la gent de Lleida: farem un ens públic, que ningú especuli, i aquest ens públic recollirà totes i cada una de les qüestions que en aquests moments queden per resoldre i que ens demanen.» Com jo deia abans, el tema de la bata blanca ja el tenim resolt, però això que un gerent es contracti a si mateix necessita que tinguem una solució administrativa lògica.

Però, clar, és que hi han experiències anteriors. És que a mi el que em «frapa» absolutament és sentir que això és com una cosa nova. I, miri, l'Institut Català de la Salut i l'Hospital Clínic tenen un consorci per gestionar la primària a l'Eixample; i el personal, un cobra de l'ICS i l'altre cobra del Clínic, i porten els dos logos a la bata. I els recomano que vagin al CAPSE a visitar-lo. Fa molts anys, d'això, eh? L'Ajuntament de Castelldefels, governat pel Partit Popular, té un consorci amb l'ICS per gestionar l'atenció primària; hi ha gent que cobra de l'ICS i gent que cobra d'aquest consorci. Això existeix des de fa temps. No estem inventant res, estem aplicant allò que ha sigut d'èxit a altres llocs. I els asseguro que està encantadíssima la gent del CAPSE i encantadíssima la gent del CASAP de Lleida..., ai, perdó, «de Lleida» –ja em perdo–, de Castelldefels.

I ara el que fem és que aquesta mateixa dimensió, incorporant l'atenció especialitzada, la fem a Lleida. De més dimensió, però el procés és el mateix. Ja sabem què és el que hem de resoldre. Una altra cosa és que els instruments jurídics en aquests moments, vista aquesta llei, no són tan simples com eren en el moment que vam fer el CAPSE o quan es va fer el CASAP. Però això ja existeix. I això no ha sigut privatitzar la primària de Castelldefels ni privatitzar la primària de l'Esquerra de l'Eixample. Amb cap conflicte laboral –cap.

Per tant, en aquest següent procés, dèiem: «Que no pensi ningú que això és un procés opac.» Resolució. Tothom parla de Lleida. Fem un acord de govern, ens donem sis mesos per anar explicant-ho tot. Aquest és el procés. Si aquí hi volem fer segones lectures, terceres lectures, quartes lectures... Podem fer les que vulguem –les que vulguem. Perquè, clar, considerar l'ICS genèricament a mi em costa, perquè quan jo em passejo per l'ICS, la gent de l'ICS –que vostès o tots en diem «de l'ICS»– són de l'Arnau, són de la Vall d'Hebron, són de Bellvitge, i quan han de patir conseqüències administratives diuen: «Això és una cosa de l'ICS.» *(Pausa.)* És així. Quan dius: «I per què heu hagut de fer..., o per què han de marxar aquests dos interins d'aquí i vénen dos titulars?» –aquest suposat CAP que hem tancat, que no hem tancat, de Rocafonda, a Mataró–, què et diu la gent? Diu: «No, això és una cosa de l'ICS.» Perquè són d'aquell centre d'atenció primària. Per tant, una cosa és l'ICS com a instrument administratiu i una cosa és que la identitat la gent la té en el territori i en el centre on treballa.

I una de les coses que tenim en aquests moments d'enorme dificultat en la gestió administrativa dels recursos humans és precisament que en moments que cal consolidar equips –perquè són molt més transversals que abans–, en el moment que s'han de consolidar línies d'integració entre nivells, la inestabilitat que produeixen els moviments constants en l'àmbit de l'ICS, exactament igual que els sistemes de no-igualtat d'oportunitats en les borses de treball que es donen en molts territoris, és un problema que hem de resoldre. I l'hem de resoldre amb qui l'hem de resoldre, eh? Però aquesta és una realitat en la qual vivim. L'ICS és al que es refereixen la gent de la Vall d'Hebron, la gent de Can Ruti, la gent del Trueta..., es refereixen a l'ICS quan determinades qüestions administratives els afecten. Mentrestant, parlen del Trueta. «Què farem amb el Trueta», «Què farem amb l'Arnau» i «Què farem amb el Verge de la Cinta». No parlen de: «Què farem amb l'ICS», eh? Parlen de «què farem» amb l'hospital on treballen o «què farem» a l'àrea bàsica on treballen.

Hi insisteixo, parlem de posar en valor i més dimensió una cosa que funciona, una cosa que ja s'ha fet. No inventem res. Afortunadament, crec, com a ciutadà i com a conseller de Salut –afortunadament–, que una de les poques coses que hem salvat al llarg dels canvis de governs d'aquest país ha sigut el sistema sanitari públic, malgrat errors d'uns i d'altres, malgrat situacions difícils.

Clar, i arguments més o menys complicats. Jo..., per exemple, amb aquesta història de repetir les coses, que es converteixen en una gran veritat, dóna la impressió que nosaltres quan arribem al Govern el que fem és que agafem diners i els traiem. No, és que quan arribem al Govern jo no tenia 1.500 milions. I no els tinc, encara. No els tenia, no he retallat res. No tenia 1.500 milions, no hi eren. I, a més a més, no els podia demanar perquè no tenia crèdit, com no continuem tenint crèdit. Per tant, aquest argument de la retallada com una acció proactiva per part d'un govern... No ha sigut una acció proactiva: ha sigut no tenir uns diners quan arribes, que és molt diferent. I a sobre, ningú que te'ls presti. I aquesta és la realitat. Les retallades les van fer abans, en el moment que vam perdre la nostra capacitat d'endeutar-nos. I en el moment que perdem la capacitat d'endeutar-nos, les polítiques socials que debatíem avui no poden anar més enllà de la capacitat d'endeutar-nos que tenim. No tenim crèdit i tenim els diners que tenim.

I a vegades, amb tot aquest debat que hem tingut avui –permeti'm que m'hi refereixi–, ningú –ningú– ha reconegut que tenim molts menys diners que abans i a sobre no ens podem endeutar. I si ens poguéssim endeutar, tampoc estaria a les nostres mans. I aquesta és la realitat que viu aquest país. I el que ens ha tocat és prendre decisions de prioritització. I, sí, hem hagut de prioritzar abaixar-li els salaris a la gent del sector sanitari públic, i hem hagut de prioritzar augmentar la llista d'espera, i hem hagut de prioritzar no fer ni una inversió, i hem hagut de prioritzar una política farmacèutica molt agressiva. Hem hagut de fer això per què? Per –com veuran d'aquí a uns dies quan vagi a la Comissió de Salut– mantenir allò que és essencial, primordial i el més important en l'àmbit de l'atenció sanitària de les persones, que és la seva esperança de vida, que és la resolució dels seus problemes greus i

la resolució dels problemes menors, sense que hagin de tenir cap rebuig per part del sistema perquè no els pot atendre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies. Conseller, sí, és que ens ho ha dit gent.

Si realment és una oportunitat per a Lleida i dóna oportunitats noves als professionals, si pot augmentar la cartera de serveis que es pugui fer des de Lleida i no haver d'enviar tantes coses a Barcelona perquè augmenti aquesta massa crítica que tenen, si és veritat que farà que Lleida sigui atractiva per a metges residents –no com el que passa ara, que només volen anar a la Vall d'Hebron, a Bellvitge– assegurant formació, assegurant treball a qui decideixi que és un bon lloc, que poden anar a Lleida perquè volen que sigui un bon lloc..., resum –el que ens diuen, eh?–: capacitat de fitxar cracs i capacitat de fer planter. Si això ens sembla bé.

Si és veritat que podran arribar a tenir finalment aquesta ciutat sanitària que molts hem reclamat des del territori, si és veritat que ajudarà a la coordinació entre primària i hospitals, si pot millorar la salut dels usuaris, que és al final el que tothom volem, perquè es podrà fer des del territori tot allò que demana el territori; si tot això és veritat, si l'oportunitat és tan bona, si no ens la podem perdre i si té un cost d'oportunitat molt gran el fet de no fer res; si tot això és veritat, ens ho vindran a explicar, oi? Doncs, perfecte. Doncs, aquí els esperem.

La nostra moció anirà en aquest sentit. D'aquí a quatre mesos, venir al Parlament de Catalunya a explicar, després de tots els informes jurídics que hagin pogut demanar, etcètera, quin és el pla, quina és la via que creuen que jurídicament serà millor per fer això. Perquè ens hauran de convèncer, ens hauran de demanar el recolzament. Jo entenc que no ho volen fer sols, no ho volen fer a *decretazos*. Perquè això, tal com diu vostè, no és la manera d'anar en polítiques de salut –no és la manera d'anar en polítiques de salut. Per tant, esperem això que es pugui fer des del seu punt de vista.

Un altre tema. Si això de Lleida creiem que és important i que és un canvi important en la sanitat perquè afecta tota una província, no s'hauria d'haver tractat en una mena de taula com la que es va crear per fer el document de bases per al Pacte nacional de salut? És que un altre dels temes que ens preocupa, conseller, és que no els veig amb gaire intenció ni ganes de compartir allò que vostès creuen que és bo. A casa meva sempre m'han ensenyat que allò bo s'ha de compartir i s'ha de celebrar, que allò dolent ve sol. I és que això tenim la sensació que ens ha vingut sol, i per això a la gent li agafa por i alarma. Nosaltres no volem que el sector estigui crispat ni que la gent tingui por, tot el contrari, i en això actuem, i ho diem a tothom, i no anem a fer política incendiària de cap mena –de cap mena.

Per tant, com que no volem que passi com en aquesta taula de treball per al document de bases del pacte, i no volem que passin coses com que s'han retirat dos dels sindicats principals, i sembla que per al Govern no sigui tan greu..., nosaltres ho trobem greu i ho trobem important. I ells van advertir-ho el primer dia. I no s'ha mogut un dit perquè hi fossin. I nosaltres vam venir aquí, al Parlament de Catalunya, dient: «Senyors i senyores, la salut és un tema de país. No podem jugar en aquests moments tan difícils amb aquest tema. Asseguem-nos en una taula, arribem a un pacte.» I aquí tothom ha fet la seva i aquí no compleix ningú res. En aquest Parlament no compleix ningú res.

I em sap molt greu veure que el Govern no actua quan hi ha un trencament d'aquest consens. I em sap molt greu veure també com s'alimenten uns discursos que al nostre parer no aporten una solució des d'altres formacions polítiques; per molt que puguin alimentar el dia a dia d'aquest politiqueig, el dia a dia d'algú, alimenten anar contra algú, no alimenten ser constructius. I nosaltres no estem en aquesta tessitura. I ho hem dit mil vegades i ho diem als altres partits, que hem de ser una mica més curosos, que estem en un moment supercomplicat, i que no podem estar jugant amb la salut perquè d'aquesta manera no anem enlloc. I poder que ens ho fem mirar tots plegats, si no –el que passa amb els ciutadans. Per tant, si des del Govern no veig aquesta intenció, des dels altres partits tampoc, és que això és desesperant. Ho dic de veritat.

Nosaltres hem de respondre davant la gent, davant de les persones que ens han votat per resoldre els seus problemes. Per tant, nosaltres, des d'Esquerra, estem anant a tot arreu, donem la cara a tot arreu; no ens posicionem mai en contra de res, sinó que demanem pros, demanem contres; no ens quedem només amb els discursos fàcils, no veiem només una visió, no veiem només el que ens diuen els gerents i els directius o el que ens diu el Govern, també preguntem a juntes de personal. I ens quedem amb tot, perquè tothom té una opinió important, perquè tothom és un agent en aquest sector. Per tant, fem el que fem, en temes de salut ho hauríem de fer entre tots –ho hauríem de fer entre tots. I si això no ens ho posem al cap, si no fem un debat en profunditat d'un canvi com el de Lleida, és que no arribarem enlloc.

Em queden coses. Només els diré la moció: que parleu i trobeu acords amb sindicats, amb col·legis de metges, amb infermeres, amb Camfic, amb Focap, i no em vull deixar ningú. Parleu també amb els grups parlamentaris, perquè també hi tenim alguna cosa a dir, perquè som escollits pel poble.

Per tant, mantindrem la nostra posició proactiva i positiva d'arribar a acords amb tothom i esperem que els altres grups facin el mateix, i evidentment ho esperem molt més del Govern, perquè és la responsabilitat de tots, sobretot del que està governant aquest país en moments de dificultat.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Bé, diputada Vergés, compartir tot el que calgui compartir. Hi insisteixo: resolució parlamentària, acord de Govern per fer-ho transparent i públic –aquesta és la intenció–, sis mesos. Per tant, parlarem tot el que hàgim de parlar.

Vostè sap tan bé com jo que jo també vaig als llocs, eh?, encara que moltes vegades no se sap que hi vaig. Però hi vaig, als llocs. No vaig anunciant que vaig arreu –«apareix el conseller»– perquè m'esperi tothom allà. No: vaig als llocs quan a vegades ni se m'espera, eh? I a vegades ni se'm reconeix, miri, eh? Per tant, ho sap molt bé, que visc bastant més la vida real del que pot semblar, eh? –bastant més. Per tant, també escolto tothom. Conec tots els gerents des de fa molts anys i conec l'estil de tothom, i conec la base perquè vinc de la base. Però també de tant en tant –i bastant sovint, més que de tant en tant– intento veure quina és la realitat de moltes coses.

Dit això, vostè ha tret l'element de la taula per al pacte. Jo, si m'ho permeten, li'n vull recordar els antecedents. La proposta de fer aquesta taula la fa l'honorable diputada Capdevila a la Comissió de Salut, d'un pacte nacional, per veure si trèiem del pim-pam-pum polític aquesta història a l'anterior legislatura. Acaba la legislatura i evidentment no podem constituir una comissió en què teníem molt clar que, perquè no fos un pim-pam polític, no hi era el Govern i no hi havia de ser el Govern: que eren el sector sanitari i les forces polítiques que s'havien de posar d'acord en un marc de pacte que després traslladaríem al debat parlamentari. Això és el que va ser l'acord de cara a aquesta mesa. El sector sanitari i les forces polítiques.

He de dir-li que el sector sanitari està molt decebut de la dinàmica horitzontal que han vist entre les forces polítiques, moltes vegades lligada a instrumentar coses a través de determinats sindicats. He de dir-ho. Per altra banda, veuen molt clar que hi han unes forces polítiques que volen assumir la responsabilitat de consolidar un acord el més ampli possible; no que doni estabilitat al sistema sanitari –que ja la té intrínseca, l'estabilitat, el sistema sanitari d'aquest país–, sinó que no hi hagin elements desestabilitzadors permanentment que utilitzin la sanitat, hi insisteixo, per a aquest rèdit polític o *politiqueo* –que deia vostè– a curt termini. Això és el que pretenia, perquè aquest pacte no l'està demanant el Govern, l'està demanant el sector sanitari des de fa moltíssims anys –moltíssims anys. I aquest pacte és el que dóna resposta del Parlament al sector sanitari, que demana aquest pacte, que moltes vegades s'ha titulat «pacte de Toledo» –hi hauria d'haver un pacte igual que el de Toledo en el tema sanitari per no estar discutint si és universal, si és gratuït, si és privat, si és públic, eh? Per tant, això és el que pretenia aquesta taula.

Per tant, home, que el Govern s'hi posi, a actuar, entre els actors... N'hi han uns que ni van venir, o van venir el primer dia i ni es van acomiadar. Per tant, això ja marca una certa voluntat d'acord, eh? Per tant... Uns altres s'acomiaden als mitjans abans d'acomiadar-se al lloc on toca. I alguns no han signat mai res; ja ho sabem, que alguns no han signat mai res en tota la seva història: el sindicat Metges de Catalunya no ha signat mai res des de la seva refundació –mai–, per tant, a mi no em sorprèn.

Però, hi insisteixo, aquí el repte era que el sector sanitari els reclamava a les forces polítiques que es posessin d'acord, si us plau, i deixessin d'utilitzar la sanitat com un element absolutament de confrontació política. I, per tant, qui havia de donar resposta al sector –i el sector adaptar-se a les necessitats– eren les forces polítiques davant del sector, no el Govern. El Govern és el que després hauria d'assumir la responsabilitat d'allò que acabés consolidant-se en el Parlament com el pacte nacional. Ho dic perquè a vegades dóna la impressió que això era una comissió per negociar amb el Govern. No: era rendir comptes per part de les forces polítiques de com serien capaces i en què es posarien d'acord amb el sector com un element d'estabilitat extrínseca, perquè el sistema la té intrínseca. Si no hagués tingut estabilitat intrínseca el sistema, amb aquests *bandazos* d'entorn segurament hauria caigut d'una manera estrepitosa. Per tant, home, tenim un sistema sòlid, molt sòlid, més del que sembla, o més del que a vegades s'explica.

Per tant, compti que jo sóc el primer interessat que aquest pacte tingui efecte. I si no és amb tots, fem una gran majoria. Perquè aquest pacte el demano des de la meva vida anterior. No el demano ara perquè sóc conseller –que també–, el demanava abans. I, per tant, jo he vist des de l'altra banda les dificultats que han tingut una consellera i consellers per fer política sanitària quan algú es dedica a utilitzar la política sanitària per espantar la gent, inclús en períodes de gran creixement, eh? –en períodes de gran creixement, també teníem inestabilitats.

Per tant, home, jo crec que el sector sanitari, els professionals, no es mereixen moltes vegades que els inflem el cap amb expectatives negatives, que els creem incerteses, i, per tant, estic d'acord que segurament ho hem de fer tots més junts. Però si aconseguim un ampli –davant del sector, eh?– acord polític en aquesta taula, serà molt positiu per al sistema i serà molt positiu per a aquesta gent, que fa molts anys que ho reclama.

Moltes gràcies.

La presidenta

Suspenem la sessió fins demà a les deu.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i onze minuts.